

ДЖОАНА ЛИНДЗИ РАЗБОЙНИКЪТ И ЗЕЛЕНООКАТА

Част 2 от „Шеринг Крос“

Превод от английски: Емилия Желязкова, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Лаклан, жив ли си?

Не беше ясно. В момента дори не беше желателно. Докато лежеше и кръвта му изтичаше след подлия удар, Лаклан Макгрегър разбра, че най-вече е пострадала гордостта му — раната по-скоро го дразнеше, отколкото го болеше. Не стига, че главатарят на клана Макгрегър се беше принизил дотам, че да стане обикновен разбойник, ами се беше проявили като кръгъл глупак и го бяха ранили...

— Лаклан? — попита го пак същият глас.

— По дяволите, дори още да не съм мъртъв, заслужавам да умра, така че не си мисли да караш тялото ми у дома за погребение, Раналд. Остави ме да изгния тук — това заслужавам.

— Нали ти казах да не се тревожиш, Раналд — засмя се Гилян Макгрегър. — Трябва гюле, а не куршумче от английски пистолет, за да повали такова огромно туловище.

Лаклан изсумтя недоволно и Раналд, който го преглеждаше, за да открие признаци на живот, въздъхна облекчено.

— А бе знам аз — отвърна Раналд със странна смесица от гордост и веселие. — По-скоро се тревожех как ще го кача на коня. Ако не успее да го яхне сам, наистина ще си изгние тук, защото със сигурност не можем да го вдигнем дори и двамата.

— Хайде, хайде, какво му е толкова трудното! Веднъж запалих огън до крачищата му. Учудващо е как толкова едър мъж като Макгрегър се движи като стрела, когато...

При спомена за това Лаклан изръмжа. Гилян отново се засмя, а Раналд зацъка с език.

— Не бих опитал това, братовчеде. Огънят би насочил проклетите англичани насам, ако са изглупели дотолкова, че все още да ни търсят.

— Вярно, а и нямаше да е нужен огън, ако господарят ни беше изчакал да се приберем вкъщи, за да падне от проклетия си кон. Но при положение че не изчака, а лежи тук, да се сещаш нещо друго?

— Аз се сецтам — кипна Лаклан. — Ще ви счупя вратовете и на двамата, а после и тримата ще изгнем тук.

И двамата шотландци знаеха, че господарят им е докачлив на тема ръста си — цели два метра — и го подкачаха нарочно, за да се опитат да го накарат толкова да се разяри, че да се изправи сам, но не и да побеснее така, че да ги пребие. Не беше съвсем ясно доколко бяха успели да го ядосат.

— Дори и за теб да не е от значение, Лаклан, аз не бих искал да изгния до английската граница. Ако бяхме в шотландските планини, нямаше да възразявам толкова, но тук, в равнините, не, това изобщо не ми харесва.

— Тогава и двамата млъквайте и ме оставете да си почина, а после мога да ви зарадвам, като се кача на коня със собствени сили или поне с това, което ми е останало от тях.

Предложението му беше посрещнато с гробно мълчание. Очевидно му позволяваха да си получи почивката, за която настояваше. Проблемът обаче беше, че не му се вярваше, че ще може да събере сили да стане. С всеки изминал момент ставаше все по-слаб, всъщност направо усещаше как силите му изтичат заедно с кръвта. Проклетата рана! Ако не беше почувствал как куршумът го бодва, нямаше да може със сигурност да определи, че е ранен в гърдите. Тялото му беше изтръпнало дълго, преди да падне от коня, а от тежкото падане още повече го болеше. Още един проблем с ръста — когато падаше, падаше тежко.

— Обзалагам се, че пак се е бил унесъл и затова са го улучили — отново подхвана Гилян, понеже след няколко минути почивка Лаклан не помръдна от мястото си. — Вече цяла година все това прави — чезне по красивото червенокосо девойче, което му отне оня англичанин.

Лаклан много добре знаеше, че Гилян се опитва отново да го ядоса, само за да го накара да се изправи и да престане да ги тревожи. И проклет да беше, ако не го направеше, защото забележката на Гилян си беше самата истина.

Когато го простреляха, наистина се беше унесъл в мисли за хубавата Меган с яркочервената коса и големите тъмносини очи. Не беше виждал по-хубаво момиче. И все за нея си мислеше, когато правеха набези покрай английската граница, защото именно там я

беше срещнал и загубил. Разбира се, и в други моменти си мислеше за нея, но това си беше негов проблем и най-добре беше да си остане негов, а не да се обсъжда на всеослушание, независимо поради каква цел.

— Аз я отнех на англичанина — измърмори Лаклан. — Той просто си я върна. Има разлика.

— Върна си я и те скъса от бой...

За тази забележка заслужаваше хубаво да го цапардоса и макар че замахът на Лаклан сега беше немощен, той все пак успя да бутне присмехулника на земята. Гилян тупна по задник и изсумтя, макар че очакваше удара и се надяваше господарят му да реагира именно по този начин.

Раналд се засмя.

— Много добре, Лаклан. Сега давай със същата енергия да се качиш сам на коня и ще те заведем къщи, та Неса да се погрижи за раната.

Лаклан изстена, а Гилян се озъби на Раналд.

— Ти луд ли си бе? Аз да бях, щях да хукна да бягам, ако Неса ще се грижи за раната ми! Тя направо те съсипва с нейните грижи, след като първо хубаво те е нахокала. Повдига ми се само като си помисля за това.

— Да не би да смяташ, че и с господаря би се отнесла по този начин? — вдигна вежди Раналд.

— Естествено — измърмори Лаклан. „И така ми се пада“ — помисли си той, като се сети колко глупаво беше постъпил.

Тази мисъл го накара да се претърколи и с мъка да се изправи на ръце и колене. Притъмня му пред очите, но пък и нищо да му нямаше, нямаше да може да види много заради мрака. Нощта беше идеална за грабеж — беше новолуние. Грабежите и разтакаването обаче изобщо не си подхождаха и трябваше да направи нещо по въпроса да ги раздели — ако преживееше този крах.

— Насочвайте ме към коня — каза той на приятелите си.

Те не само го послушаха, но дори се опитаха да му помогнат да стане. В крайна сметка се оказа, че по-скоро му пречат, и той гневно отблъсна и двамата. Успя по някакъв начин да се качи на седлото, а двамата му спътници успяха по някакъв начин да го върнат у дома, макар че той имаше много смътен спомен от дългата изнурителна езда

и спирането по пътя, когато му превързаха раната, та Неса да не успее да се докопа до нея.

Тя обаче не само се докопа до раната, ами и до него, и изминаха цели три седмици преди той да успее да я накара да го остави на мира и да се вслуша в заповедта му. Проблемът с Неса беше, че си въобразяваше, че е влюбена в него, и си мислеше, че някой ден със сигурност ще се оженят, макар че той никога не бе подхранвал заблудата ѝ. От друга страна, Лаклан не беше ухажвал никоя друга жена сериозно и това беше единственото поощрение, от което тя имаше нужда. То всъщност не му и оставаше време за ухажване — нали цялата отговорност за клана се бе стоварила на плещите му още на млади години.

Неса живееше при него, както и много други от клана. Откакто се помнеше, тя винаги му се беше пречкала; играеха заедно като деца, досаждаше му, когато той започна да се интересува от момичета, защото не я поставяше в тази категория, каквато си беше мъжкарана. Беше с пет години по-малка — той бе вече на двадесет и шест — имаше избухлив нрав и почти изцяло пое домакинството след смъртта на баща му, когато мащехата му забягна с цялото богатство на клана Макгрегър, до което беше успяла да се докопа, като се изключи земята. Тъкмо бедността го принуди да води разбойнически живот.

Беше казал на хубавата Меган, че всички от рода му са разбойници, но това не беше истина. От двеста години роднините му не развиваха трескава дейност по пътищата късно нощем, но дори и навремето го бяха правили, само за да сплашат другите кланове, а не за да напълнят хазната. Богатството на клана се дължеше на кралски подаръци, няколко хитри хода и един комарджия късметлия, но трябваше да се харчат солидни суми за ремонт на стария замък, за сватбите, които се вдигаха всяка година, и за какво ли още не.

От земята не изкарваха много, а на малките стада овце и крави не можеше да се разчита да изхранят цялото домакинство. И все пак някак се справяха и животът им щеше да си тече постарому, ако не беше лейди Унифред.

Всеки път, когато си спомнеше какво бе причинила на клана мащехата му, Лаклан изпадаше в лошо настроение. Тя не го беше отгледала, макар че беше живяла в замъка, когато той беше дете. Той нямаше нищо против нея през дванадесетте години брак с баща му. Тя

просто беше част от интериора, от време на време се усмихваше, но рядко нещо повече. И тъй като беше прекалено вятърничава да се занимава с деца, се интересуваше единствено от себе си и разбира се, от баща му.

Човек никога не би заподозрял, че е крадла, но тя се оказа точно такава и не мина и седмица от смъртта на мъжа ѝ и тя изчезна заедно с наследството на Лаклан. Повече от година я търсиха, но от нея нямаше и следа. Като че ли кражбата и бягството бяха добре замислени предварително, до последната подробност.

Сега, три години по-късно, замъкът Крегора се превръщаше в развалина, защото Лаклан не можеше да открадне достатъчно от малкото англичани, които обираше до границата, за да ремонтира старата сграда. От друга страна, той не желаше да краде — нали други хора страдаха финансово от обирите, та дори да бяха просто проклети англичани. Животът беше труден, той една смогваше да нахрани хората, за които носеше отговорност. Вече се отлагаха сватби, а някои от членовете на клана, които цял живот бяха живели в замъка или в земите на Макгрегър, започнаха да се изселват от шотландските планини.

Той много добре знаеше какви са отговорностите му, но никога не беше се замислял как би му се отразила внезапната загуба на богатството. На двадесет и три години не беше готов за това бремене. На двадесет и шест намираще положението за още по-лошо и все още не беше открил някакъв начин да го поправи, за да не усеща горчивия вкус на среднощните грабежи в устата си. Вече беше задлъжнял на малцината си богати роднини, а всичко по-ценно в замъка отдавна беше продадено.

Положението си беше критично и ето защо, още докато се възстановяваше от раната си, Лаклан повика двамата си главни съучастници Гилян и Раналд — да го обсъдят.

Гилян му беше втори братовчед и с няколко години по-голям от него. Раналд беше трети братовчед и с година по-млад. И двамата не живеяха в замъка — имаха си къщи наблизо, по през повечето време бяха покрай Лаклан, както сега, през тази студена и мразовита ноемврийска вечер.

Лаклан изчака, докато приключат с оскъдната си вечеря, и после каза:

— Не става вече.

Тъй като приятелите му предварително бяха уведомени за темата на обсъждането, никой не поиска разяснение.

— Преди да те прострелят ставаше — изтъкна Раналд.

— Раната ми няма нищо общо с очевидното. Огледай се, Раналд — каза Лаклан, а после повтори: — Не става.

Нямаше нужда да се оглежда, за да забележи светлите петна по стените, където едно време висяха картини. Шкафът за порцелан беше празен, а красивите кристални и сребърни чаши вече не красяха масата. Разбира се, тези неща отдавна ги нямаше и може би братовчедите му бяха забравили как изглеждаше трапезарията, когато баща му беше жив.

— Искаш да кажеш, че повече няма да правим набези? — попита Гилян.

— Какъв е смисълът, питам? Само веднъж донесохме вкъщи достатъчно дебела кесия, за да се храним известно време. Шест или седем пъти месечно яздим по цяла нощ, а се връщаме почти с празни ръце.

— Да, и аз не съм особено склонен да продължаваме с набезите, особено по това време на годината — съгласи се Гилян. — Проблемът ни обаче е, че никога не вземаме нещата на сериозно. Правим го като на шега.

Лаклан трябваше да се съгласи с това твърдение. Преди да го прострелят по-скоро се бяха веселили, но сега не ставаше въпрос за това.

— Ако се захванем с това сериозно, Гил, ще се превърнем в истински крадци — каза Лаклан.

— А сега, да не би да сме нещо друго? — повдигна вежди Гилян.

— Не смятах, че да крадеш от проклетите англичани означава, че си крадец — изсумтя Раналд.

Лаклан се усмихна. Ето, точно затова всичко беше като на игра. В момента шотландци и англичани се разбираха за повечето неща, но по душа винаги щяха да си останат врагове. Така беше поне за шотландците в планините и покрай границата, които толкова дълго време бяха на нож с англичаните, че вече не си спомняха кога е започнало всичко. По границата все още се водеха люти битки, а

враждебността се предаваше от поколение на поколение, с нея бяха закърмени от деца.

— Когато решихме да започнем набезите, нещата не изглеждаха толкова зле — изтъкна Лаклан. — Сега обаче много сме закъсали и трябва бързо да решим какво да правим, преди да загубим и Крегора.

— Да не би да си намислил нещо? — попита Гилян.

— Не, но както винаги искам да чуя предложенията ви — въздъхна Лаклан.

Братовчедите му удобно се облегнаха на столовете си. Гилян на един дъх погълна евтиното вино в тенекиеното си канче, а Раналд прехвърли крак върху крак. Лаклан скръсти ръце и се приготви да отхвърли предложенията, които нямаше да са му по вкуса.

— Чух, че копаят злато някъде си в Калифорния — отбеляза Раналд. — Цели късове, които си стоят заровени и чакат някой да отиде да ги вземе.

Лаклан повдигна вежди, но преди да успее да отговори, Гилян се намеси:

— Да, и аз чух същото, но Макгрегър не може да се отдели на такова разстояние от домашното огнище. Може би е по-добре да изпратим няколко души от клана да разберат как стоят нещата. Арнолд гори от нетърпение да попътешества, а вероятно брат му ще се съгласи да отиде с него. Не можем обаче да се осланяме на слухове, нито пък можем да чакаме до безкрай самите ние да направим нещо. Ще минат цели месеци прели дори да сме получили вест оттам.

Лаклан беше напълно съгласен, така че не добави нищо, а само кимна, макар че съжаляваше, че той самият не може да пътува на такова далечно разстояние. Гилян обаче беше прав. Главатарят на клана трябваше да си остане у дома.

— Съгласен съм — добави Раналд. — Ще предложим на Арнолд да отиде да потърси злато, но междуременно... Е, преди време си мислех за нещо, но реших, че Лаклан е прекалено млад.

— Какво?

— Жена. Искам да кажа, богата жена.

Лаклан се ококори. Не можеше да възприеме тази забележка като нещо друго, освен шега. Гилян обаче разпалено продължи:

— Да бе, точно така, Раналд. Освен това време е и да подундуркаме и наследника на Макгрегър.

— И къде в околността да си намеря богатата жена? — попита Лаклан, на когото този вариант изобщо не му беше по вкуса.

— В околността няма да откриеш жена, която вече да не е ангажирана, но на юг...

— В низините също не изобилства от богати наследнички — намеси се Лаклан.

— Да, но в Англия ги има, а Англия е само на няколко дни езда, а не през някакъв си океан.

Лаклан вътрешно се гневеше, че не се отказват от идеята толкова бързо, колкото се беше отказал той.

— Съпруга англичанка? — изсумтя той.

— Дядо ти Ангъс не намираше нищо лошо в това — побърза да му напомни Раналд.

— Дядо Ангъс беше влюбен — отвърна Лаклан. — При подобни обстоятелства трябва да се направи изключение.

— Хайде сега, нямаше ли и ти да направиш същото, ако хубавата Меган те беше харесала? — изтъкна Гилян. — Доколкото си спомням, тя също беше англичанка до мозъка на костите си.

Лаклан се изчерви, защото това си беше самата истина. Той беше направил предложение за женитба на Меган само няколко минути, след като се бяха запознали, беше я метнал на коня си, за да ѝ даде повече време да преосмисли отговора си, след като тя му беше отказала веднага. И можеше и да успее да ѝ промени мнението, ако годеникът ѝ не се беше втурнал да я преследва толкова бързо. Тя обаче наистина беше изключение. Вероятно никога нямаше да успее да намери по-хубаво момиче от нея.

Боже, та те говореха за съпруга, за жена, за която щеше да е вързан за цял живот. Разбира се, от господаря се очакваше да направи известни отстъпки в полза на клана, ако станеше нужда, но според него това беше прекалено. Особено при положение, че той винаги си беше мислил, че ще се ожени за жена, която му е по вкуса, а не по вкуса на клана.

— Да не би да очаквате, че ще се ожения за първата срещната богатата наследничка? — изрази явно недоволството си той.

— Не, не, разбира се — увери го Гилян. — Ти си мислиш за шотландките и колко малко от тях са богати. Настрой се за англичанка

и ще видиш колко са много. При положение че имаш такъв богат избор, защо да не си намериш някоя, в която да се влюбиш?

Лаклан отново се замисли за Меган. Дали се беше оженила за годеника си англичанин? Не всички, които забягваха с любимите си до Гретна Грийн, за да се оженят, всъщност се решаваха на тази крачка. На някои им идваше акълът навреме. Цяла година беше изминала оттогава обаче. Ако не се беше омъжила за човека, с когото беше дошла в Шотландия, досега сигурно се бе омъжила за друг. Ами ако пък не беше? Ами ако все още беше свободна? Само заради това си струваше да отиде в Англия и да провери.

— Не вземате под внимание факта, че аз самият не съм цвете за мирисане — наложи му се обаче да им напомни.

Раналд го прие с презрение.

— По-хубав от тебе няма и да намерят. Ще накараш повече деvojчeта да завъздишат по тебе, отколкото си представяш.

Вярно беше, че Лаклан си беше хубав. Косата му беше тъмна, с червени отблясъци при определена светлина. Очите му бяха светлозелени и в повечето случаи засмени. А и чертите му, общо взето, бяха необикновени — много деvojчeта въздишаха по него.

— Мисля, че говореше за едрия си ръст, Раналд — колебливо поясни Гилян. — Малко е стряскащ, за някоя дребничка деvojка.

Изключително високият ръст и мускулестото тяло, които беше наследил от баща си, винаги щяха да си останат неудобна тема за Лаклан.

— Искях да кажа, че нямам нито грош — за това говорех — гневно каза той.

Братовчедите му изсумтяха, а Гилян изрази мнението и на двамата със силно недоволен тон:

— Ти си главатар на клана Макгрегър. Това е единственото, което ти е необходимо, за да те вземе всяко момиче.

Сега вече Лаклан въздъхна. Беше се захванал с грабежите по съвета на своя клан и не беше успял. Нямаше да бърза да се жени, само защото на тях това им се струваше добра идея. Струваше си обаче да си помисли и дори да опита, защото му беше писнало да се тревожи за всичко.

— Много добре, но не възнамерявам да ходя в Англия без помощник, който да ми съдейства да го направя както трябва и да го

направи бързо, ако изобщо може да стане. Ще пиша на баба Маргарет и ще я помоля да ми помогне в избора. Но ако трябва постоянно да се съобразявам с тази англичанка, няма да е зле вие двамата да дойдете с мен и да понесете вашия дял от страданието. Казвам ви го като Макгрегър.

С други думи, това беше заповед, на която не можеха да не се подчинят.

ВТОРА ГЛАВА

— Ще заминеш още тази седмица, момичето ми — каза Сесил Ричардс, граф Амбъро, на единственото си дете с тон, който не търпеше възражение. — Техни височества те очакват в Шеринг Крос и ще те посрещнат с големи почести. Помни ми думите, няма да имаш никакъв проблем да си намериш съпруг в това отбрано общество.

Кимбърли Ричардс безизразно вдигна поглед към баща си, който беше влязъл в салона, където шиеше, за да ѝ направи това изненадващо съобщение. Сесил беше на петдесет и пет години, малко пълен, с червендалести бузи, с най-обикновена кестенява коса и сиви очи. Кимбърли не беше наследила нищо от него във външността или характера си — нещо, за което беше много благодарна.

Не трябваше да се изненадва от съобщението му, макар че само преди няколко дни беше свалила траурните си дрехи. Цяла година беше в черно от мъка по майка си. Беше избягвала всички забавления, а единственото ѝ обществено занимание беше ходенето на църква в неделя. Беше загубила и отдавнашния си годеник заради целогодишния траур, защото той не беше успял или пожелал да изчака някаква си половин година, за да се оженят.

Тя обаче очакваше, че ѝ се крои нещо подобно, защото от известно време забелязваше, че баща ѝ не я иска в дома си. Той не се и стараеше да го крие, както не криеше и желанието си да се ожени за вдовицата Марстън, която се беше преселила в малкото им градче в Нортъмбърланд преди няколко години. Напълно ясно ѝ беше, че вдовицата не желае да дели домакинството с друга жена.

Така колкото по-скоро Кимбърли се оженеше и заминеше, толкова по-скоро Сесил можеше да се ожени повторно. Той, разбира се, не беше в траур по жена си — майката на Кимбърли — цяла година. За него смъртта ѝ просто се беше оказала временно неудобство.

Кимбърли продължи да не издава с вида си какво изпитва.

— Как успя да издействаш помощта им? — само каза тя по отношение на споменатите херцог и херцогиня Ротстън.

— Дължат ми една много голяма услуга — изръмжа той. — Никога не съм предполагал, че ще ми се наложи да поискам да ми я върнат по такъв незначителен повод, но какво да се прави.

Тя повдигна вежди. Важността беше просто въпрос на мнение, а за него този незначителен въпрос беше от огромно значение. Тя обаче не му го изтъкна. Не искаше да спори по този въпрос с него, не и когато толкова ѝ се искаше да избяга от единствения дом, който познаваше. За жалост, той вече не беше неин дом след смъртта на майка ѝ, а само мрачно и безрадостно място, от което искаше да се махне колкото се може по-скоро.

— И не се бави с избора — строго заяви Сесил. — Херцогът е напълно запознат с желанието ми по този въпрос, както и ти. Не си губи времето по мъж, когото знаеш, че няма да одобря.

В противен случай щеше да я лиши от наследство. Заплахата се подразбираше от тона му. А и не ѝ беше за пръв път да я чуе. Той едва не я беше лишил от наследство преди половин година, когато беше отказала да прекъсне траура по майка си. Тогава обаче се беше смирил. Всъщност тя можеше да се омъжи и без неговото позволение. Беше на двадесет и една и напълно в правото си да взема решения сама. Освен това да бъдеш лишена от наследство от Сесил Амбъро не ѝ се струваше голямо нещастие, особено след като знаеше, че от това няма да пострада финансово. Майка ѝ се беше погрижила за това напук на баща ѝ. Това обаче щеше да се превърне в обществен скандал и затова не искаше да му се противопоставя.

Сватосване. Побиха я тръпки при мисълта за него. Тя не трябваше да свърши по този начин. От деня, в който беше родена, тя беше сгодена за Морис Дориан, сина на най-добрия приятел на баща ѝ Томас. Разликата във възрастта им беше само три години. Винаги се беше разбираше много добре с него. Вярно, така и не станаха близки приятели, но бяха от еднакво потекло, а това като че ли беше достатъчно.

Те обаче така и не успяха да определят дата на сватбата. Когато стана време за женитба, за него стана време да отиде на голямото си пътешествие и дори баща ѝ беше непреклонен, че Морис не може да пропусне един толкова важен завършек на образованието си, само за да се ожени. Така тя изчака да мине една година, колкото обикновено беше нужно за подобни начинания. Проблемът обаче беше, че на

Морис му отне две години, защото пътуването много му беше харесало.

Да не би някой да я беше попитал дали е склонна да го чака още една година? Разбира се, че не. Просто ѝ съобщиха, че Морис продължава пътуването си и че сватбата ще трябва да почака.

Когато Морис се върна от чужбина, тя беше на двадесет. Най-после уредиха подробностите около сватбата, разпратиха поканите, но пък точно тогава почина майка ѝ и тя облече траур. Кимбърли беше много привързана към майка си и нямаше намерение да прекъсне обичайната година траур, само защото датата на сватбата вече беше отложена с две години, а с траура щеше да стане три. Тя беше изчакала Морис. Трябваше и той да отвърне със същото. Не трябваше да има някакъв проблем да я изчака, особено след като беше загубила единствения член на семейството си, към когото беше привързана.

Това обаче не стана. Оказа се, че Морис е натрупал големи дългове заради продължената си обиколка и значителните си загуби на комар по време на това пътуване. С други думи, отчаяно се нуждаеше от зестрата и имотите, с които щеше да се сдобие след сватбата им.

Идеята да се омъжи за Морис никога не я беше привличала особено. Тя просто я беше приемала като нещо предварително уговорено, но поне беше сигурна, че той не се стреми към богатството ѝ — така беше допреди половин година. Когато всички разбраха за финансовото му положение, а тя отказа незабавно да се омъжи за него, той бързо сложи край на дългия им годеж. Всъщност тя направо беше смаяна от толкова неочаквания обрат.

Баща ѝ също беше побеснял от гняв, но се ядосваше не на Морис, а на нея. За Морис само беше помърморил малко, пък и какво можеше да каже? Морис сам си беше господар след смъртта на баща си Томас. Вече нямаше нужда да спазва уговорка, която родителите му бяха направили, без да го питат, не и в тези времена. В интерес на истината той наистина все още искаше да се ожени за Кимбърли, само че не искаше да чака половин година заради нейния траур.

Когато обаче тя прояви неблагодарумието да изтъкне, че Морис очевидно иска само парите ѝ, Сесил не прояви и капка съчувствие. Единствената му реакция беше: „И какво от това? Така стоят нещата. Да не си мислиш, че съм обичал майка ти? Единствената жена, която някога съм обичал, почина заради проклетите шотландци на север,

дявол да ги вземе всичките. Така се стигна до женитбата ми с майка ти, защото тя произхождаше от богато семейство. Но пък добре си живяхме.“

Така ли беше наистина? Кимбърли винаги щеше да помни майка си нещастна — тя трепваше всеки път, когато Сесил повишеше тон. Беше мила, почти плаха жена, и двамата изобщо не си подхождаха. Тя бе имала нужда от мил и толерантен съпруг, а не от войнствен лорд от граничните райони. Най-вече обаче бе имала нужда от съпруг, който да я обича, а в Сесил Ричардс обич не беше успяла да открие.

Макар че приличаше на майка си по толерантността си, Кимбърли далеч не беше плаха като нея. Е, можеше да понесе много, преди да избухне. А в момента нямаше смисъл да се гневи за възникналите обстоятелства. Трябваше да си намери съпруг, и то скоро. А идеята ѝ се струваше добра, защото искаше да се махне от къщата на баща си и неговия деспотизъм също толкова, колкото и той искаше тя да се махне. След преживяването си с Морис обаче тя се чудеше как изобщо би могла да разбере със сигурност дали някой мъж ще я избере за съпруга, защото наистина я иска за съпруга, или просто защото иска парите и имотите, които щяха да станат негови след брака.

Никога преди не се беше замисляла по този въпрос. Не защото не беше актуален, или защото баща ѝ не го изтъкваше. Но сега това беше важно заради самата нея. Искеше ѝ се да си намери съпруг, който наистина да я обича.

Когато беше изправена пред възможността Морис да ѝ стане съпруг, това не беше от значение — тя се беше примирила със съдбата. Дори не ѝ беше минавало през ума, че може да се намери нещо по-добро. Сега обаче вече нищо не я свързваше с Морис. Ето защо не виждаше никаква причина, поради която да не си намери съпруг, с който да е щастлива, а не просто някой, с който „да си живее добре“.

Нямаше да ѝ е лесно обаче да намери такъв човек. Тя не беше първа красавица и мъжете не въздишаха по нея. Майка ѝ винаги казваше, че има омайна усмивка, с която пръска радост, но това бяха само думи на една майка към дъщеря ѝ. Кимбърли не намираше в усмивката ѝ да има нещо особено, пък и беше доста трудно да постигне истинска усмивка, когато се гледаше в огледалото и виждаше не особено привлекателните си черти.

Нямаше нищо, с което да изпъкне, освен стандартните женски умения — приятен глас, малко пиано, ако ѝ се наложеше, можеше да се справи с шиенето, както и да върти голямо домакинство. Това, че изключително я биваше с цифрите, сметките и избора на изгодни инвестиции, беше нещо, което беше разбрала едва отскоро, но по този начин не можеше да си привлече съпруг, тъй като финансите се смятаха за мъжка работа.

Що се отнася до външността ѝ, тя беше стройна, всъщност малко слабичка, заради високия си ръст. Косата ѝ обаче беше модна, на тъмноруси къдри, макар че светлорусото щеше да ѝ отива повече. Чертите ѝ по никакъв начин не бяха забележителни, макар че брадичката ѝ беше леко квадратна, което говореше за упоритостта, която рядко показваше, но на която беше напълно способна. Имаше и красиво оформени чисто тъмнозелени очи, на които хората от време на време се възхищаваха. От друга страна обаче повечето хора, които познаваше, бяха много мили и изпитваха нужда да ѝ кажат нещо мило, за да бъдат наистина мили.

Тя остави бродерията настрана, изправи се и погледна баща си. Висока беше около метър и седемдесет, ръст, наследен по майчина линия, и беше с един пръст по-висока от баща си. Това много го дразнеше още от деня, в който беше престанала да расте, а за нея беше нещо като скрито оръжие, което ѝ доставяше удоволствие, просто защото той наистина се дразнеше. Погледнат от друга страна, ръстът ѝ я караше да се чувства неудобно, защото се открояваше сред другите жени.

— Нямам намерение да губя време, татко, но не очаквай незабавни резултати, защото също така и не възнамерявам да приема първия човек, препоръчан от техни височества. Не ти си човекът, който ще трябва да живее с въпросния джентълмен през остатък от живота си, а аз, и ако не успея да открия нещо сходно между нас, това означава, че няма да одобря първия срещнат.

Той вече беше пламнал, но това се очакваше. Наистина побесняваше, когато тя му излагаше принципите си и си ги отстояваше.

— Казах да не се мотаеш само за да ме ядосваш...

— Защо си мислиш така? — прекъсна го Кимбърли. — Не е ли очевидно, че не ми е приятно да живея тук? Или пък просто не си го

забелязал, както и всичко останало около мен?

Той не беше готов с отговора, но пък и какво ли можеше да отвърне? Сесил наистина не ѝ обръщаше внимание, освен ако не му беше необходима за нещо. Дори сега не прояви великодушието поне да се засрами от забележките ѝ.

Просто измърмори нещо, а после повтори: „Гледай да побързаш“, след което напусна салона.

Кимбърли отново седна и въздъхна, но не се върна към бродерията. Изнервяше се при мисълта за това, което ѝ предстоеше. Щеше да пътува сама, а преди никога не ѝ се беше случвало. Щеше да се среща с непрекъснат поток от непознати, когато цял живот беше живяла с хора, които познаваше. Освен това трябваше да си намери съпруг, човек, когото и тя, и баща ѝ да одобрят. Това се оказваше най-трудната част, защото тя не очакваше да получи много предложения. Вероятно щеше да има едно-две, а това определено не беше богат избор за човек, с когото щеше да прекара остатъка от живота си.

ТРЕТА ГЛАВА

Меган Сейнт Джеймс, новата херцогиня Ротстън вече от цяла година, вдигна поглед от писмото, което току-що беше прочела. Когато ѝ го подаде, мъжът ѝ беше изразил надеждата, че тя обича да играе ролята на сватовница. Сега ѝ стана ясно какво е искал да каже, а това никак не ѝ се нравеше.

Тя въпросително погледна Девлин и изведнъж затропа с крак, за да изрази недоволството си, в случай че повдигнатите вежди не се изтълкуват правилно.

— Как така стана, че на мен се падна отговорността да намеря съпруг на това девойче, когато ти си човекът, който дължи услуга на баща ѝ? — попита тя. — Писмото е адресирано до теб, нали?

— Точно така — отговори Девлин. — Но що се отнася до въпросите за брака и сватосването, това е женска работа.

— И кой го казва?

— Аз.

Той се усмихна, защото знаеше, че така още повече ще я раздразни. А тя реагира по очаквания начин — с неприсъщо за дамите сумтене.

— Знаеш, че Дъчи ще се справи с подобна задача много по-добре — каза тя. — Тя познава всички, които си струва да се познават, така че ще има представа точно кой в момента си търси съпруга и кой не. Аз, от друга страна, все още не мога да запомня името на този граф или онзи виконт, нито пък да следя последните скандали. Дори не съм се запознала с потеклото на дамите и господата, с които очакваш да се запозная по-добре.

— Между другото, скъпа, ти много добре се справяш в това отношение. — Точно в този момент тя имаше нужда именно от комплимент, а той го знаеше и затова го подхвърли. — Вярно е, че Дъчи може да има по-големи познания в тази област, но баба ми не е в състояние да се справи с деликатната част по запознанството и неговото поддържане, които ще са необходими, за да се свърши

работата както трябва. Ти непременно се допитвай до нея, както и до Маргарет. Те с удоволствие ще ти помогнат. От мен обаче искат услугата, скъпа, така че се пада на теб, като моя съпруга, да се заемеш с това.

Прав беше, разбира се. Той беше херцог. Не трябваше да го карат да се занимава с нещо толкова тривиално. От друга страна, тя беше херцогиня и според нея същото важеше и в нейния случай. Може би съществуваше някаква вратичка.

— Абсолютно необходимо ли е ти да направиш услугата? — попита Меган.

— Да — увери я той. — Услугата, която дължа, е голяма. Можеха да ми поискат много повече. Направо съм облекчен, че работата е толкова проста.

Пак ѝ се прииска да изсумти, но този път се въздържа. За него беше проста работа, разбира се. Вече ѝ беше прехвърлил отговорността, беше си измил ръцете. Ако обаче ѝ се наложеше да се потруди повече от нормалното, за да намери достоен съпруг за момичето, тя щеше да се погрижи и Девлин да се отчете.

После изведнъж се сети, че скоро щеше да им дойде друг гост, освен лейди Кимбърли. Може би изобщо нямаше да отнеме дълго време госпожицата да си намери съпруг...

— Маргарет спомена, че щял да ни посети някакъв роднина на мъжа ѝ...

— Чудесно, чудесно...

— Това означава, че къщата ни отново ще се напълни с гости.

— Кога ли не е било така? — сухо отвърна Девлин.

Тя се изкиска. При положение че имаха повече от сто души прислуга под покрива си, пълна къща беше меко казано. Той обаче имаше предвид гостите и си беше съвсем прав. Много хора идваха по работа при Девлин, а тъй като Шеринг Крос беше доста далече от Лондон, когато Девлин си беше у дома, те го навестяваха и често продължаваха престоя си, някои с по няколко седмици, преди отново да потеглят към Лондон.

— Това, което исках да предложа, преди да се опиташ да не му обърнеш внимание — каза тя с укор в погледа заради неговото „чудесно, чудесно“, — е, че на внука на Маргарет му е време за

женене. Така можем и да не каним цяла сюррия в къщата си, ако той и лейди Кимбърли се харесат. Така и така той ще ни погостува.

— Отлично. — Той се усмихна. — Надявам се да се погрижиш наистина да се харесат.

— Е, мога да се постарая в това отношение. Много по-лесно е, отколкото планирането на няколко бала и десетина подобни мероприятия — на всички, от които ще ти се наложи да присъстваш.

При мисълта за това в погледа му се изписа ужас.

— Сигурно ще отседна в лондонското си жилище през това време.

Тя замислено го изгледа.

— Всъщност знаеш ли, би било много по-лесно да планираме всички тези неща за Лондон. По-малко вероятно е всички да се застоят.

Той веднага си промени решението.

— След като поразмислих обаче, реших да остана тук.

Тя невинно се усмихна.

— Както искаш. Ако си склонен да изтърпиш тридесет или четиридесет души на закуска всяка сутрин...

Този път той я стрелна с поглед доста кисело.

— Значи твърдо си решила да ме въвлечеш в тази работа, а?

— Точно така.

— Май ще трябва да поговоря с Маргарет за този неин внук — въздъхна той. — Ако е подходящ, а не виждам как може да е иначе, ще се постарая да направя така, че да го сватосам с дъщерята на графа. — Той бързо прегърна Меган. — Това е една чудесна идея, скъпа. Да си свършим работата възможно най-бързо, а?

Тя също го прегърна, но не за толкова бързо.

— А после може да си направим една малка ваканция само за нас — ти, аз и бебето? В края на краищата, откакто се роди Джъстин, почти не сме оставали сами. Вече минаха няколко месеца, а хората все още идват, за да видят наследника ти. Какво ще кажеш да се скрием за малко в къщичката ти край Бат?

— Тази къщичка е с двадесет стаи и е пълна с прислуга — засмя се той. — Там изобщо няма да останем сами.

Тя се намръщи, защото си беше представяла нещо по-малко, но веднага предложи алтернатива:

— Всъщност Шеринг Крос е толкова голям, че вероятно бихме могли да се преместим в едно от неизползваните крила и никои няма да разбере, че сме там.

Той я погледна, за да разбере дали не се шегува, и тъй като не успя да реши от изражението ѝ, отвърна:

— Да не би това да беше оплакване за размера на дома ми?

— Не, съвсем не. Тифани, а не аз, нарича Шеринг Крос мавзолей.

Тифани беше приятелката на Меган от детинство, всъщност и двете бяха деца, когато за пръв път зърнаха Шеринг Крос. На Тифани наистина ѝ приличаше на мавзолей и тя и досега бе изумена от размерите на имението на херцога.

— Аз винаги съм го смятала за идеално място — добави Меган, — макар и от време на време да се губя в него.

— Не се губиш — запротестира той.

— Само един-два пъти.

— Меган...

— Е, добре, само веднъж и не за дълго — ухили се тя.

Умираще да дразни мъжа си. Това му се отразяваше добре и той вече не беше толкова надут, както преди да се запознаят. Сега само от време на време започваше да си придава важност, и то по навик. Тя предпочиташе пламенното конярче и разпален любител на споровете, за когото си мислеше, че се омъжва, когато избягаха, за да се оженят в Гретна Грийн. После много се беше изненадала, че се е омъжила за самия херцог.

— Всъщност — отвърна Девлин в отговор на нейните закачки — от известно време не съм разглеждал задните крила на Шеринг Крос. Те наистина бяха доста уединени, доколкото си спомням. Дали все още е така?

Погледът му ясно говореше за насоката на мисълта му. Тя леко изтръпна, както обикновено се случваше, когато я погледнеше с неприкрито желание. Любовна авантюра посред бял ден в някоя неизползвана част от сградата — това ѝ беше напълно по вкуса.

— Ами да отидем и да проверим — предложи тя с леко дрезгав глас.

— Точно това мислех да предложа и аз.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Това беше най-грандиозното здание, което Кимбърли беше виждала. Последния път, когато беше в Лондон с майка си, отиде в двореца, за да я представят на кралицата, така че подобни царски сгради не ѝ бяха непознати. Тази обаче — Шеринг Крос, херцогското имение на Амброуз Девлин Сейнт Джеймс — надминаваше по блясък всеки палат със самите си размери — грижливо поддържаната морава се простираше докъдето ти стига поглед. Имението беше невероятно и тя направо тръпнеше при мисълта за него.

Колкото повече размишляваше за причината, заради която беше тук, толкова повече тя не ѝ се нравеше. Самата мисъл човек да се моли една толкова важна личност от ранга на херцог Ротстън да ѝ помогне при намирането на съпруг ѝ се струваше абсурдна. Наглостта на баща ѝ беше безгранична. А негово височество херцогът гореше от нетърпение да направи услугата не повече, отколкото тя да се възползва от резултата на неговата намеса.

Пътуването също не се беше оказало особено приятно. Не само че беше направо скапана от трите дни непрекъснато друсане, но през това време от каретата падна колело и ѝ се наложи с часове да стои на студа, докато го поправят. После времето застудя дори повече, отколкото беше обичайно за сезона, а малката печка на въглища в каретата не беше достатъчна, за да я стопли.

После в една от странноприемниците, в които отседна, ѝ се случи нещо неприятно. Групичка подпийнали шотландци в съседната стая я държаха будна половината нощ. Тя самата нямаше нищо против шотландците. Баща ѝ обаче много ги мразеше, защото според него те бяха причинили смъртта на жената, която обичал. Смърт, която по нейно мнение, а и по мнението на други хора, беше случайна.

Макар че беше отгледана в ненавист към шотландците — баща ѝ никога не беше скривал неувяхващата си любов към друга жена, а не към съпругата си и много често говореше за това — неговите предразсъдъци не ѝ бяха повлияли, вероятно защото не изпитваше

истинска привързаност към него. На моменти беше на мнение, че другата жена всъщност е имала късмет, че не е живяла с графа, макар и за това да бе платила с живота си. Тези моменти обаче бяха рядкост и обикновено настъпваха, когато баща ѝ направеше нещо, което изобщо не ѝ беше по вкуса.

Тя обаче определено не обичаше общественият ред да се нарушава по начина, по който го бяха направили през нощта в странноприемницата шотландците. Тя три пъти се оплака на съдържателя, но те все не се усмиряваха. Добре че баща ѝ не беше там, защото щеше да се вдигне голям скандал. Като знаеше как ненавижда шотландците, положението щеше да стане неудобно, а не просто дразнещо.

Стигаше ѝ, че самата тя се беше озъбила на един от тях, когато го срещна в коридора на сутринта. Горкият току-що беше отворил очи, но направо се ококори, когато тя го навика и после се въртна и си тръгна. Едва след няколко часа, когато вече отново беше на път, тя съжали за грубите си думи. Нали толкова рядко избухваше. Умората, а следователно раздражението ѝ, не бяха извинение. Новата ѝ прислужница Мери също не ѝ беше от голяма полза. Пътуването ѝ се отразяваше дори по-зле, отколкото на Кимбърли. Непрестанните ѝ оплаквания за дупките по пътя, за забавянето или застудяването биха изкарвали от кожата и светец. А вечер — наемаха една стая — лягаше и цяла нощ спеше като заклана.

Като капак на всичко Кимбърли беше и настинала и носът ѝ беше почервенял като домат. Цялата беше изтръпнала от друсането по пътя. Главата ѝ направо щеше да се пръсне. А според етикета трябваше да се представи в най-добра светлина, за да направи добро впечатление на техни височества. Ха! Един поглед щеше да им е достатъчен, за да се зачудят в какво са се забъркали.

Нямаше какво да се прави обаче. Бяха пристигнали в Шеринг Крос. Лакеи в красиви ливреи вече излизаха да ѝ помогнат да слезе от каретата, а масивната врата беше широко отворена. И дума не можеше да става за връщане назад.

При създадите се обстоятелства тя се беше надявала, дори се беше молила, да я въведат в стаята ѝ и да я представят на техни височества едва след като е имала достатъчно време, за да се съвземе.

Но нямаше късмет. На входа стоеше самата херцогиня Ротстън — бе излязла, за да я посрещне.

И двете бяха в известен смисъл изумени — Кимбърли, защото си нямаше представа, че новата херцогиня Сейнт Джеймс е толкова дребничка и толкова невероятно красива, макар че би трябвало да се досети за това. Беше се запознала с херцога преди десетина години, когато той беше едва на двацет, и макар че едно младо момиче не би обърнало внимание на подобни неща, тя си го спомняше като изключително красив. Логично беше значи и жена му да е прекрасна. Но чак пък толкова прекрасна?

Меган Сейнт Джеймс беше олицетворение на красотата, макар и малко прекалено ярко. Медночервената ѝ коса изобщо не беше на мода, но чудесно ѝ подходеше. Тъмносините ѝ очи бяха дружелюбни и топли. Фигурата ѝ след първото ѝ дете почти не се беше променила — тя беше стройна и с идеални пропорции.

До нея Кимбърли се почувства като недодялан дангалак. Наистина, в нейното градче в Нортъмбърланд имаше какво да се желае по отношение на модата, а и тя съвсем наскоро беше махнала траура, което означаваше, че дрехите ѝ бяха на няколко години и ѝ стояха като на закачалка, след като беше отслабнала. Не че това се забелязваше под дебелото зимно вълнено палто, с което пътуваше. Поне беше така, докато един лакей не ѝ го поиска и отказа да си тръгне, преди тя да го съблече и да му го подаде.

Колкото до Меган, след като първоначалното ѝ учудване попремина, тя реши, че нова рокля, подходящо вталена, нова прическа, която да привлича погледа, и малко по-слабо червен нос биха се отразили много добре на лейди Кимбърли. Тя нямаше да стане най-търсената красавица на сезона, което беше жалко, но нещата просто стояха по този начин. Не всички момичета, които излизат на пазара за мъже всяка година, са неземни красавици.

А можеше да бъде и по-зле. Госпожицата поне не беше пълна грозотия. Кимбърли Ричардс просто изглеждаше... е, средна хубост. Освен това очите ѝ бяха хубави, тъмнозелени, много красиви, когато човек се вгледаше в тях отблизо. Просто можеше да отнеме малко по-дълго време, отколкото бяха предполагали, за да я омъжат.

Сякаш за да направи първоначалното впечатление още по-запомнящо се, в този момент Кимбърли кихна доста шумно. Осъществено

лошо, точно тогава откри, че си е забравила дантелената носна кърпичка в каретата и тъкмо щеше да се паникьоса, понеже почувства как носът ѝ започва да тече, когато Меган ѝ се усмихна толкова ослепително, че на Кимбърли дори не ѝ остана време да се учуди.

— Настинка? — попита Меган с надежда. — Яс... ааа, много жалко. Очакваше се обаче, като се има предвид ужасното време.

Сега вече Кимбърли се зачуди за усмивката, както и за тона, с който беше придружена — той показваше, че съчувствието ѝ е било престорено. Всъщност Кимбърли направо се стегна, беше обидена. После обаче реши, че преди да каже нещо, за което несъмнено ще съжالياва, трябва да си остави няколко минути, за да си даде сметка, че може би е направо изцедена от пътуването и си въобразява някои работи.

— Веднага се връщам, ваше височество. Забравила съм си нещо в каретата — каза Кимбърли.

Без да обяснява повече и да дава възможност на херцогинята да я спре, тя се обърна, за да отвори вратата, която бяха затворили след нея. Каретата сигурно все още бе пред стълбите, защото Мери трябваше да наглежда разтоварването на багажа. Това беше единственото нещо, което очакваше да види, когато отвори вратата. Работата обаче беше много по-различна.

Точно пред нея, и то с юмрук, готов да се стовари върху челото ѝ, което беше заело мястото на вратата, стоеше един изключително красив мъж. Беше висок, наистина висок — поне два метра. А дори това да не беше достатъчно да накара Кимбърли за миг да онемее, то красотата му определено успя да го постигне.

Косата му беше тъмнокестенява и прибрана назад, за да не я роши вятърът. От слънцето, което за миг се беше показало иззад облаците, косата му бе придобила червен отблясък. Погледът му беше весел, но не за дълго, защото тя продължаваше да го гледа ококорено. Той не само беше много висок, но и много мускулист, с крака като стволове на дърво и гръден кош като дуло на оръдие, стегнат и прибран, а не с разплута плът.

— Вместо да ме зяпаш, девойче, хайде да се отместиш, за да мога да вляза.

Гласът му беше плътен бас и учудващо нежен с лекия шотландски акцент, макар в момента тонът му да беше доста рязък.

Очевидно беше човек, който не обича да го зяпат. Как обаче да се съдържи? Кимбърли никога не беше виждала толкова висок човек, да не говорим за красотата му — е, вероятно с изключение на херцог Ротстън — и се съмняваше дали изобщо на света има по-красив човек от него.

Тя толкова се смути, че не можеше нито да помръдне, нито да проговори, а когато горната устна я засърбя, което означаваше, че носът ѝ няма намерение да чака за носна кърпа, машинално вдигна ръка и се избърса с ръкава. Това беше нещо нечувано, детинска грешка, неприсъща за зряла жена, а тя дори не разбра, че го е направила, докато не го чу, че изсумтя.

От това тя още повече се смути, а той я хвана през кръста и я отстрани от пътя си.

Пламналите ѝ бузи, вече не по-малко зачервени от носа ѝ, не направиха впечатление на никого, защото в същия момент херцогиня Ротстън и новодошлият най-после се видяха. Кимбърли, която все още не можеше да откъсне поглед от него, веднага забеляза нескритото му задоволство, че вижда херцогинята. Той направо сияеше от удоволствие и щастие, а в светлозелените му очи отново заиграха весели пламъчета, сякаш всеки момент щеше да затанцува от радост.

Меган Сейнт Джеймс обаче не беше толкова доволна.

— Боже Господи, шотландският разбойник! — възкликна тя и сложи ръка на сърцето си. — Нали не си дошъл да ни ограбиш?

Усмивката му веднага стана съблазнителна, а това по неочакван начин се отрази на Кимбърли — беше нещо като удар в корема, достатъчно силен, за да секне дъха ѝ, но не и да изпита болка. А усмивката дори не беше насочена към нея.

— Ако ми позволиш да открадна сърцето ти, скъпа, да, така ще стане — отвърна той. — Боже, най-красивото момиче в цяла Англия да живее под един покрив с баба ми Маргарет! Не мога да повярвам на късмета си.

При думите му Меган започна да клати отрицателно глава.

— Значи ти си роднината на Маргарет? Невъзможно! Не може да бъде! Роднините по линия на мъжа на Маргарет са от клана Макгрегър, а не Мак... — тя замълча, за да си спомни името, което ѝ беше споменал преди толкова време, — не Макдюъл, нали? Да, спомням си, че каза Лаклан Макдюъл.

— Ти да не очакваш от разбойник да ти каже истинското си име, докато граби? — попита я той с широка усмивка. — Аз съм Макгрегър, всъщност аз съм главатарят на клана, а Лаклан е правилно. Много се радвам, че си спомняш.

Това все още явно личеше. Той не можеше да скрие усмивката си. Недоволството на Меган също личеше при този неочакван развой на събитията.

— Тази няма да я бъде, Макгрегър — предупреди го тя. — Девлин никога няма да ти позволи да останеш в дома му. Хич не се харесахте, ако си спомняш.

— Девлин Джефрис? Какво общо има той с Шеринг Крос?

— Може би това, че го притежава — заяви тя кисело. — Освен това Девлин не е Джефрис. Също като теб, и той обича да се представя под чуждо име.

Мъжът изведнъж придоби ужасен вид.

— Я чакай, да не искаш да кажеш, че проклетият ти англичанин е роднината ми Амброуз Сейнт Джеймс?

— Брей, ти наистина ненавиждаш първото му име. Да, точно така.

Той изстена.

— О, моля те, скъпа, само не ми казвай, че си се омъжила за него!

— Напротив, точно това направих — отвърна Меган.

Стенанието му прерасна във вой, който изведнъж бе прекъснат от усмивка и свиване на раменете.

— Няма значение. Преодолявал съм и по-лоши препятствия.

Меган го изгледа с присвити очи.

— Ако с това искаш да изречеш на глас мислите ми, можеш още сега да си го избиеш от главата. Омъжена съм и бракът ми е щастлив — изтъкна тя. — Освен това почти мога да ти гарантирам, че няма да останеш в Шеринг Крос, както си го замислил. И още нещо — почти съм убедена, че Маргарет каза, че си търсиш жена.

Погледът, който насочи към Меган, можеше да означава само, че вече е открил единствената жена, която би могъл да иска. Херцогинята поруменя от смущение. Кимбърли, която видя погледа му, неизвестно защо изпита раздражение, макар че това не я засягаше. Опита се да се прокашля, за да им напомни, че има свидетелка на този личен

разговор, който тя определено искаше да свършва, но отново никой не ѝ обърна внимание.

— Дали ще отседна тук, или в близост, аз няма да изневеря на повелята на сърцето си. Голям глупак ще изляза, ако го направя.

— Голям глупак ще излезеш, ако не го направиш — отвърна Меган, а после с въздишка добави: — Много си тъп. — Тя поклати глава, сякаш просто не можеше да го разбере. — Не си се променил отпреди година, когато ти казах, че вече съм сгодена, но ти отказа да се вслушаш в думите ми.

— Не съм тъп, а твърдо решен — поправи я той с поредната усмивка. — А от какво значение е някакъв си съпруг, когато две сърца са създадени едно за друго?

Меган направо се ококори. Кимбърли, която вече още повече се беше ядосала, отново се прокашля, този път още по-високо.

Този път Меган я чу и погледна към нея, макар че за момент погледът ѝ беше напълно объркан, сякаш по никакъв начин не можеше да си спомни коя е Кимбърли и какво прави до тях.

После обаче сигурно се сети, защото ахна.

— О, скъпа лейди Кимбърли! Моля да ме извините за разсеяността. Сигурно сте много уморена от пътуването, а аз ви накарах да ме чакате, докато се разправам с този непоправим шотландец... — Тя замълча и изгледа Лаклан с поглед, който ясно даваше да се разбере чия е вината за това, поне според нея. После отново се обърна към Кимбърли и искрено ѝ се извини. — Много съжалявам. Елате да ви заведа в стаята, която избрахме за вас, после ще се погрижим и за настинката. Знам, че Дъчи, бабата на Девлин, има чудесни церове за...

В този момент, докато Меган отвежда вече поуспокоилата се Кимбърли, Лаклан ги прекъсна:

— О, скъпа, не ме напускай така! Толкова отдавна не съм се наслаждавал на щастието да съм с теб.

Меган приглушено изсумтя, но само Кимбърли я чу. За миг тя продължи да върви с Кимбърли, но после явно размисли, спря, обърна се рязко, смръщи вежди и изсъска на Лаклан:

— Трябва да се погрижа за гостенка, която е добре дошла тук, а ти не си. Накарай някоя прислужничка да ти доведе Маргарет и се погрижи да я осведомиш за предишната си среща с Девлин. Тя самата

ще ти каже, че трябва да си промениш плановете. Несъмнено скъпата дама не е запозната с престъпните ти занимания. Тя никога не би поканила крадец в дома си, ако знаеше.

— Разбойник, скъпа — поправи я той и лицето му се натъжи. — Моля те, има разлика.

— Няма разлика, Макгрегър — въздъхна Меган, изнервена до краен предел. — Не и когато ограбваш англичани. За вас шотландците може да е така, но за нас англичаните това определено е лъжа.

— Да, но по този въпрос можем да поспорим, защото вече не съм разбойник — увери я той. — Не мога да променя миналото, но ти трябва да ми простиш, защото започнах нов живот.

— Да ти простя ли? Как ли пък не! Освен това вече достатъчно дълго го обсъждаме. Довиждане.

Миг преди да тръгнат, Кимбърли видя колко натъжено Лаклан погледна херцогинята, а след това видя и решителния поглед, който последва. Той очевидно беше човек, който не приемаше лесно поражението, но в случая с покоряването на сърцето на Меган Сейнт Джеймс нямаше изгледи за успех. Цяла Англия знаеше, че херцогът и херцогинята много се обичат. Новината за тяхната любов беше стигнала чак до Нортъмбърланд, но очевидно в Шотландия не беше толкова разпространена.

Шотландец. Жалко. Лаклан й беше харесал — това направо си беше меко казано. Много й беше харесал. Нямаше смисъл да го отрича. Този въпрос обаче подлежеше на съмнение поради две основателни причини. Сърцето му вече принадлежеше на друга, макар и омъжена жена. Освен това беше шотландец. Дори и ако първата причина по някакъв начин се отстранеше, втората беше непреодолима преграда. Баща й никога не би приел шотландец за зет. Той направо щеше да я лиши от наследство и щеше да се вдигне голям скандал.

Шотландец. Много, много жалко.

ПЕТА ГЛАВА

— Горкото ми момче — съчувстващо въздъхна Маргарет Макгрегър, след като Лаклан ѝ разказа всичко за обстоятелствата, които го бяха накарали да тръгне да си търси съпруга. — А Унифред? Кой би могъл да предположи, че ще направи подобно нещо. Изглеждаше ми свястно момиче.

Лаклан не можа да сдържи усмивката си. Унифред приближаваше петдесетте, не беше съвсем момиче. Маргарет, която беше към седемдесетте, наричаше всекиго под шестдесет момче или момиче. Беше много мила дама, леко закръглена, винаги усмихната, поне когато я беше виждал. Той обаче трябваше да се съгласи с нея по този въпрос. Никой не бе очаквал, че Унифред е способна на подобно долно деяние.

Маргарет отново напълни с чай чашата на Лаклан — двамата бяха сами в огромния салон на Шеринг Крос — и го смъмри:

— Защо не ме помоли да ти помогна финансово? Дядо ти Ангъс ме остави доста богата. Бог да го прости, макар и да знаеше, че е ненужно. Имам повече пари, отколкото мога да похарча.

На Лаклан не му беше удобно да разисква темата, но щеше да стане още по-зле, ако се опиташе да ѝ обясни мотивите си. Да се вземат пари на заем от кръвни роднини е едно и е напълно приемливо. Нещата с Маргарет обаче не стояха по този начин.

Тя се беше омъжила за човек от неговото семейство и съпругът ѝ вече не беше между живите, иначе Лаклан нямаше да е в това положение — отдавна щеше да е помолил дядо си Ангъс за помощ.

— Трябва да се справя с това сам, Маргарет — каза той просто с надеждата, че тя няма да продължи темата.

Тя обаче направи точно това, като първо поцъка с език, за да изрази несъгласието си.

— Ясно, ясно. Сега обаче като че ли си тръгнал по правия път. Трябва ти само жена с пари, която да сложи край на финансовите ти затруднения. Така се прави навсякъде, нали знаеш.

Той кимна, макар и да не му се искаше той самият да прибегва до този начин на уреждане на въпроса.

— Има обаче още нещо, което трябва да ти кажа, Маргарет. Не знаех, че ще се окаже проблем, преди да пристигна тук. Запознах се с Амброуз Сейнт Джеймс при не съвсем благоприятни обстоятелства. Той беше под друго име тогава, така че не знаех, че вече се познаваме — поне допреди малко.

— Друго име? — Тя се намръщи. — Да не би да е било, когато миналата година беше в Шотландия?

— Да, точно тогава. Опасявам се, че го спрях, за да... го облекча малко финансово, но вместо това го облекчих от годеницата му.

За миг Маргарет ококори светлосините си очи, после погледът ѝ се развесели и тя се закиска.

— Боже Господи, значи това си бил ти? Сестра ми и аз подочухме нещо за тази история от Меган — Девлин, разбира се, никога не би споменал нищо по този въпрос, макар и много героично да се е справил с освобождаването ѝ. Дъчи и аз обаче много се посмяхме над случилото се.

Той изпита облекчение, че тя намира историята за забавна. За него не беше така и знаеше, че и за Девлин няма да бъде.

— Проблемът е — изтъкна той, — че Меган като че ли е на мнение, че той няма да ми позволи да остана тук.

— О, глупости, разбира се, че ще ти позволи — възпротиви се тя, но само след миг се поправи. — Е, поне, след като те изслуша и разбере в какво положение си, а аз ще се погрижа да му разкажа. Не се тревожи, момчето ми. За нула време ще те оженим.

Лаклан се усмихна и кимна, макар че не успя да не се изчерви при мисълта за Девлин, когато научи за тежките му прежеждия. Какъв лош късмет — хубавата Меган да се омъжи за негов роднина. Но пък от друга страна, ако не се беше омъжила, той вероятно никога нямаше да може да я открие.

Това, че я беше открил, променяше в известен смисъл плановете му — всъщност напълно ги променяше. Сега вече нямаше да си търси съпруга, не и преди да е положил всяко усилие да отнеме Меган от херцога. Ако успееше, тогава просто щеше да се наложи да намери някакъв друг начин да подобри финансовото положение на клана,

макар че ако трябваше да е искрен, той все още не можеше да измисли никакъв друг начин, по който да го постигне.

Меган... той я беше открил и тя беше толкова хубава, колкото си я спомняше, дори повече, ако това беше възможно. Не можеше да повярва на иронията на съдбата, която в търсенето му на съпруга го беше довела при нея. Да, тя беше тъкмо за него, а не за тоя англичанин. Просто трябваше да я убеди и именно това възнамеряваше да направи.

— Сестра ми и аз имаме предвид няколко възможни наследнички, които можеш да вземеш под внимание, момчето ми — продължаваше Маргарет, която изобщо не подозираше за решението му. — Всъщност имаме късмет, че една от тях пристига тук за продължителен престой. Самата тя си търси съпруг. Богата дъщеря на граф. Направо ти се поднася на тепсия. За зестрата ѝ се носят слухове, че е огромна, а освен това имала и няколко великолепни имения.

Лаклан кимна, защото не можеше да ѝ каже, че е променил плановете си и че изобщо не го интересуват никакви наследнички. Ако го направеше щяха да го изгонят от Шеринг Крос. Освен това той имаше нужда от нейната помощ, за да може да остане в имението, защото съпругът на Меган сигурно щеше да се ядоса и да го изгони, за да не съблазни жена му.

— Чудесно, Маргарет — каза той. — Ще трябва да ме представиш на наследничката, когато пристигне, тоест ако не съм си тръгнал за Шотландия още преди това, което в случая ми изглежда вероятно — завърши той с въздишка.

Тя се наведе напред и го потупа по ръката.

— Не се тревожи по този въпрос. Дев не е такъв грубиянин, че да те изрита, само заради някакво си дребно недоразумение, което е станало преди сто години. Всъщност още сега ще отида да поговоря с него, просто за да се успокоиш. Чувствай се като у дома си, Лаклан, момчето ми. Оставаш.

ШЕСТА ГЛАВА

— Няма да остане и точка по въпроса! — Девлин не го казваше за пръв път през последните няколко часа, но като че ли никой не му обръщаше внимание — поне не и по този въпрос.

Меган първа му съобщи кой всъщност се е оказал шотландският роднина на баба му Маргарет и го остави да мъдрува над лошия си късмет. После в кабинета му влезе Маргарет да му разказва някаква нелепа нещастна история, като му обясни, че на шотландеца всъщност му ограбили наследството и затова той започнал да извършва грабежи, само за да може да издържа клана си.

Ставаше въпрос за мащеха, която забягва със семейните скъпоценности и изчезва вдън земя. Как ли пък не! По-вероятно беше самият шотландец да си е измислил тази история, защото е знаел, че така ще трогне доверчивите дами. Сега обаче самата Меган почваше да пее друга песен, въпреки че отначало направо беше побесняла, че Лаклан Макгрегър е под един покрив с нея.

Бяха се събрали в салона, където обикновено се събираше цялото домочадие преди вечеря. Баба му и Маргарет седяха една до друга на дивана с допрени глави и говореха толкова тихо, че гласовете им не достигаха до Девлин и Меган, които бяха застанали до камината. Лорд Райт, който беше пристигнал от Лондон, за да купи един от първокласните чистокръвни коне, отглеждани в Шеринг Крос, и по този случай щеше да преспи в имението, разговаряше с лейди Кимбърли за времето, поради липса на по-интересна тема. Жалко, че беше петдесетина годишен и вече женен, защото демонстрираше подчертан интерес към нея.

Добре поне, че дискутираният обект беше проявил благоразумието да не се покаже. Добре беше, защото Девлин не беше убеден в реакциите си, ако отново се изправеше лице в лице с този разбойник. Той все още беше някъде в къщата, благодарение единствено на учтивостта, която му позволяваше на сутринта да си

тръгне поотпочинал към Шотландия или където беше решил да замине.

Фактът, че на Девлин му се наложи повторно да формулира решението си, се дължеше на Меган, която сега предлагаше да позволят на шотландеца да поостане. Оставаше ѝ единствено да каже защо си е променила решението, но Девлин беше сигурен, че скоро ще го направи, тъй като никога не го оставяше дълго да се чуди за мотивите ѝ, поне не и прекалено дълго.

А що се отнася до реакцията му, тя просто беше отбелязала:

— Ти да не би да се ядосваш за онази глупост, която се случи преди повече от година?

— Глупост? — повдигна вежди Девлин. — Този човек коленичи и ти предложи да се омъжиш за него веднага след като те видя, а когато ти незабавно му отказа, както би направила всяка разумна жена, те отвлече.

— Да, но ти ме върна и здраво го напердаши по този случай — напомни му тя. — Или си забравил, че вече му отмъсти?

Човек, който не познаваше Девлин добре, не би прочел в лекото потрепване на устните му знак на дълбоко задоволство. То обаче не продължи дълго.

— Не бих казал, че това му стига, като се има предвид с какво си изкарва хляба — каза той. — Боже Господи, та този човек си е чист крадец. Защо вие, дамите, подминавате този прост факт? И доведен син на Маргарет да беше, пак нямаше да го приема в къщата си.

Всички погледи вече се насочваха към тях.

— Не говори толкова високо, моля те — прошепна Меган. — Освен това мога да ти кажа, че дори не си забелязал лейди Кимбърли, тя е толкова... незабележима... което ще рече, че ще ни е доста трудно да ѝ намерим съпруг, а ти просто изритваш един възможен кандидат. Да не би вече да си забравил, че се канехме да ги сватосваме?

Сега вече той разбра защо си е променила решението, но това по никакъв начин не се отрази на мнението му.

— Канехме се, точно така, Меган. Но дейността, с която той се е занимавал в миналото, го прави неподходящ кандидат за дъщеря на граф.

— О, я стига, Дев — прекъсна го тя припряно. — Той е шотландски лорд, а освен това е и главатар на клана си. Това го прави

подчертано подходящ за една графска дъщеря и ти много добре го знаеш. Освен това възмутителното му поведение в миналото може да се подмине, като се вземат предвид обстоятелствата, които са го принудили да стигне до него. Чу какво каза Маргарет. Горкият човек не е имал друг избор, но сега вече е загърбил всичко това. Той е тук, за да си намери богатата съпруга. Като се има предвид зестрата на лейди Кимбърли, той не би имал повод да продължи с грабежите, не мислиш ли?

Той изсумтя.

— Освен ако не му доставят удоволствие, което за него би било много хубав повод да продължи да обикаля границата и да си набелязва жертви, независимо дали има жена, или не. Освен това не можеш да отречеш, че на него очевидно му доставяше удоволствие да ни ограбва, Меган.

— Може би беше така, но не знаем със сигурност. А и самият факт, че той е тук и си търси богатата съпруга, е доказателство, доколкото разбирам, за това, че не иска да продължи по същия начин. Не виждам защо да не му дадем възможност да докаже, че е искрен. Дори баба ти желае да го направи.

— Той ако е искрен, направо ще си отрежа...

— Не прави обещания, за които можеш да съжаляваш — прекъсна го тя с усмивка. — Освен това, признай си, че той просто не ти харесва. Именно това е основното ти възражение.

— Само малка част от него — упорстваше той. — Достатъчно по тази тема. Няма да остане и точка по въпроса!

СЕДМА ГЛАВА

Значи шотландецът наистина бил крадец. Самият Макгрегър си го беше признал, но Кимбърли не го беше приела на сериозно, тъй като разговорът, който беше принудена да изслуша между него и херцогинята на входа, по-скоро приличаше на празни приказки, отколкото на истина. Сега обаче херцогът го беше потвърдил.

Макгрегър всъщност бил крадец, а отгоре на всичко едно време дори се опитал да ограби техни височества. И това не беше най-лошото. Той не само крадял, но и отвличал жени. Невероятно. Макар че още по-невероятно беше, че веднага не бяха извикали някой съдия. Най-вероятно това се дължеше на факта, че шотландецът имаше някаква роднинска връзка с херцога.

Единствената причина, поради която тя беше слязла на вечеря, колкото и нещастна да се чувстваше, беше възможността отново да зърне шотландеца. Колко глупаво от нейна страна! Той дори не се появи. Много по-добре щеше да ѝ се отрази, ако веднага си беше легнала, особено при положение, че толкова много ѝ се спеше. И тя побърза да го направи, но някой в съседната стая не ѝ даваше покой.

Чуваше се тряскане, скърцане, от време на време някой прихваше да се смее, разнасяха се дразнещи високи гласове, но не чак толкова високи, за да може да разграничи думите. Спомни си за безсънната нощ, която беше прекарала в странноприемницата, макар че тогава стените бяха по-тънки и ѝ позволяваха да разграничи шотландския акцент и от време на време по някоя дума. Шумът, който се вдигаше в момента, не беше по-добър, а ако продължеше още малко, тя щеше да се принуди да направи нещо, макар че още не знаеше какво точно.

Да почука на стената ѝ изглеждаше най-лесно. Колкото ѝ да беше изморена, нямаше никакво желание да търси икономката, дори и ако тя все още не си беше легнала, за да я настанят в друга стая. Не за пръв път ѝ се искаше да не спеше толкова леко — тогава щеше да може поне малко да подремне на този невъобразим шум.

Това, което трябваше да направи, беше да си страда мълчаливо, но на Кимбърли просто не ѝ се страдаше повече. Ето защо след петнайсет минути, след като врявата изобщо не беше стихнала, тя най-накрая стана и почука на стената.

В отговор на почукването веднага се възцари тишина. Очевидно беше постигнала това, което искаше. Тя въздъхна, оправи си възглавницата и легна пак, но едва положила глава, отново скочи, защото някой се разтропа по стената още по-силно.

Това вече преля чашата. Явно не ставаше по лесния начин. Трябваше да накара някой да я премести в някое празно крило на сградата — сигурно в един толкова голям дом все щеше да се намери едно спокойно място — но първо щеше да даде на тези в съседната стая да се разберат. Ако не ѝ се беше случило същото нещо толкова наскоро, никога не би прибягнала до конфронтация. Сега обаче беше бясна. Само преди два дни беше изтърпяла същото и вече не я интересуваше какво се прави по принцип в подобно положение или какво е присъщо за една дама.

Тя си наметна халата, почти си секна дъха с колана, тресна вратата след себе си и само секунди след това вече задумка с юмруци по съседната врата. Това, че някой веднага отвори, изобщо не беше изненадващо. С тряскането на собствената си врата вече го беше предупредила. Изненадата в случая обаче беше това, че на прага стоеше самият Лаклан Макгрегър.

Този път Кимбърли не се смути, макар и да го намери за не по-малко привлекателен от първата им среща. Просто беше прекалено ядосана, за да обръща внимание на такива работи.

— Да не би да сте полудели? Да вдигате шум толкова късно! Не разбирате ли, че пречите на другите? — яростно попита тя и го изгледа гневно.

Той само повдигна вежди и каза:

— Значи в крайна сметка и малкото пиленце можело да пее?

Тя се изчерви при намека, че първия път само го беше зяпала. Това обаче не смекчи гнева ѝ, особено когато още един глас привлече вниманието ѝ към някакъв мъж, който се беше изтегнал на един стол в стаята — беше същият, когото бе скастрила в странноприемницата, че я беше държал будна цяла нощ.

— Да, мога да го потвърдя със сигурност — каза човекът и кимна пиански. — Но да пее? Направо реве като фурия. Тя ми проглуши ушите в странноприемницата преди два дни и то без никаква причина.

— А, ясно защо са ме напъхали в крилото за прислугата — отвърна Лаклан уж на приятеля си, макар погледът му да си остана върху Кимбърли. — Аз обаче ще си лягам, когато ми се заляга. Съжалявам, че не можеш да заспиш, девойче, но — вдигна рамене той — за това трябва да виниш господарите си. Те са ме настанили тук.

Сигурно я беше взел за прислужница, когато я беше преместил, за да не му пречи във вестибюла, но освен ако не беше глух, сигурно беше чул херцогинята да се обръща към нея с титлата ѝ, когато ѝ се извини. Меган също така беше споменала, че е гостенка в дома ѝ. Ето защо изводът му, че това е крилото за прислугата, просто защото тя е настанена тук, за нея си беше чиста обида, нещо съвсем умишлено.

Отвратителен мъж. Обноските му бяха ужасни, но тя вече го беше разбрала, особено от начина, по който изобщо не ѝ беше обърнал внимание. Кимбърли обаче нямаше намерение да се огъне, само защото той предпочиташе да се държи отвратително.

— Очевидно ви е навик да пречите на другите, където и да отидете. Това обаче не е крилото за прислугата, Макгрегър, и вие го знаете много добре. И аз, както и вие, съм на посещение в Шеринг Крос. Освен това не ми е добре. Изтощена съм. Имам нужда от малко сън, но не мога да мигна, защото вие правите всичко възможно да събудите цялата къща.

— Мисля си, че това не би било възможно в една толкова голяма къща, девойче, макар че трябва да си призная, че идеята ми се струва добра, като се има предвид колко съм ядосан.

Последните му думи бяха съпроводени с кисела усмивка, което я разгневи още повече. Той очевидно нямаше намерение да престане. Това направо я вбеси.

— Освен това съм на мнение, че не ви е останал и грам мозък. Вие, шотландците, наистина ли сте толкова невъзпитани? Или просто сте толкова егоистични, че не ви интересува кого разстройвате или будите с безобразието си?

Успяла беше да го ядоса. Изведнъж погледът му потъмня и ѝ стана ясно. Освен това той направи една крачка към нея, което я накара

да ахне и да отстъпи. Той обаче направи още една крачка, после още една, после още една, а в гърдите ѝ се надигна страхът и желанието в края на краищата първо да беше потърсила икономката, а не да идва да се разправя сама.

— Значи си на мнение, че съм невъзпитан, така ли? — каза той тихо и заплашително. — Ти още не видяла какво е липса на възпитание, девойче, поне не и от мен, но въпросът лесно ще се уреди, ако не престанеш да ме тормозиш с натякванията си.

Докато свърши речта си, вече беше успял да я върне в стаята ѝ и изглежда, беше доволен, че е успял да го направи, тъй като спря, поклони се подигравателно и шумно затвори вратата.

Кимбърли остана разтреперана. Уплашил я беше, нямаше съмнение. Само защото тя нямаше представа какво би могъл да направи. И го беше оставила да му се размине. Колко самодоволен сигурно се чувстваше проклетият шотландец.

От съседната стая отново се чу смях. Кимбърли цялата поруменя, защото беше сигурна, че се смеят на нея. Пиленцето се беше изплашило и се бе прибрало в гнездото. Искаше ѝ се пак да отиде в съседната стая и да им се скара, езикът направо я сърбеше, но пулсът ѝ все още не се беше успокоил и освен това не беше сигурна дали този невъзпитан шотландец няма отново да я изплаши.

Най-много я вбесяваше това, че не бе могла да се справи с положението, както подобава. А това се дължеше на факта, че изобщо не познаваше този шотландец, беше свикнала да познава хората, с които си има работа. В момента просто беше прекалено уплашена, за да се сблъска отново с него.

Кимбърли потръпна от отвращение, предимно към себе си и собствената си липса на кураж, свали си халата и отново се пъкна в голямото легло. Много удобно легло, но тя се отказа от мисълта да поспи в него, поне не и тази вечер. Все още беше прекалено шумно, а тя все още беше прекалено ядосана.

Реши обаче да не търси стая в някоя друга част на имението. Щеше да изчака, докато нещата в съседната стая се успокоят, а след това тя самата щеше да започне да вдига шум. Ако не можеше да получи удовлетворение по някакъв приемлив начин, поне можеше да отвърне на проклетника, както подобава. А освен това той още утре

трябваше да си тръгне. Тя ясно беше чула какво каза Амброуз Сейнт Джеймс. Шотландецът нямаше да остане.

ОСМА ГЛАВА

— Ти да не уплаши до смърт девойчето, Лаклан? — попита Гилян, щом Лаклан се върна в стаята. — Не я чух да пищи за помощ, значи сигурно си е глътнала езика от страх.

Лаклан мрачно изглежда братовчед си.

— Защо пък да пищи за помощ? И с пръст не съм я пипнал.

— Защо не? Може би дори трябваше, нежно обаче. Много повече те бива да ласкаеш и да съблазняваш, отколкото да плашиш, освен това с по-малко оплаквания. Поне когато си дадеш труда да го направиш де.

— С девойчета, които познавам, да, сигурно е така. Тези, които обаче не знаят какво свястно момче съм, все бягат, ако ги погледна накриво.

Раналд, който се беше излегнал на един фотьойл, направо се запревива от смях при думите му.

— Свястно момче, а? Главатарят на клана може да е всичко друго, но не и свестен. — Последва още смях.

Това накара Лаклан да се намръщи, а Гилян да каже:

— Не му обръщай внимание. Като че ли е попрекалил с ейла, но си има причина.

Упрекът в тона на Гилян не убягна на Лаклан и го подразни. Раналд не беше спрял да пие още от мига, в който научи коя се е оказала домакинята им. И двамата му братовчеди хич не бяха доволни, че отново беше намерил своята Меган. А Раналд така се беше напил, че дори не забеляза, че отново неусетно бяха заговорили за това, за което си говореха преди опърничавата кавгаджийка от съседната стая да ги беше прекъснала.

— Когато тази отново събере кураж, пак ще вдигне голяма патърдия — не се и съмнявам в това — продължи Раналд. — Едва не ми проглуши ушите в онази странноприемница. Ти и Гил още спяхте, а аз току-що се бях събудил и нямах представа за какво се е развикала. Ако не беше такава кресла, просто щях да си я погледам, защото фигурата ѝ е много хубава, не може да се отрече.

Лаклан се ококори. Гилян, който беше застанал с чаша ейл до огъня, кротичко се подсмиваше.

Раналд имаше слабост към хубавите фигури. Жените можеха да са големи грозотии, но ако имаха фигура, която да му е по вкуса, той направо затаяваше дъх от възхищение. Освен това и Лаклан трябваше да си признае, че дори той беше забелязал красивите ѝ форми, здраво пристегнати с колана.

Всъщност той беше забелязал и още няколко неща, на които преди, когато тя носеше тъмната си и широка рокля, не беше обърнал внимание. Гърдите ѝ бяха много хубави — нещо, което не личеше преди. Освен това беше висока. За мъж, който обикновено беше по-висок от жените с повече от две педи, направо беше рядкост да открие някоя, която да е подходящо висока, за да не се чувства до нея като исполин. Освен това очите ѝ бяха изумително зелени и искряха от гняв, а лицето ѝ беше гладко като праскова. Не остана незабелязана и красивата ѝ руса коса, пусната до кръста, което ѝ придаваше особено очарование и чувственост.

Необикновена жена наистина. Първоначално му се беше сторила незабележима — като пиленце, което лесно се плаши, на което човек не обръща внимание. Очевидно обаче тя си имаше скрити перца. Освен това не си поплюваше, когато трябваше да си покаже нрава на непознат, за което определено беше нужна смелост — или пълна липса на здрав разум.

Да, за Раналд определено щеше да представлява интерес. Самият Лаклан също би проявил интерес, ако не го беше зашеметила Меган. Той обаче беше влюбен в нея и именно с нея възнамеряваше да прекара остатъка от дните си. Единственият проблем беше, че тя вече си имаше съпруг. А братовчедите му като че ли си мислеха, че той не знае за това.

Когато Лаклан им беше доверил коя е херцогиня Ротстън и намеренията си по отношение на нея, Гилян направо го беше попитал:

— Ти да не си полудял да крадеш дамата на херцог? Или може би забравяш, че тя вече се е клела пред Бога да бъде негова?

Лаклан не можеше да забрави това, но не му придаваше чак такава важност, каквато братовчедите му смятаха, че заслужава.

— Направила е погрешен избор — отговори той на въпроса на Гилян. — Възнамерявам да я убедя в това. Разводът също е решение.

— За благородниците той означава разруха — изтъкна Гилян. — Освен това ти ще искаш тя да се откаже от херцогство. Не виждам коя жена ще го направи.

— О, това е просто изпитание на любовта...

— Изпитание на идиотщината, според мен — изсумтя Гилян. — Освен това, Лаклан, ти забравяш, че си тук, за да си намериш госпожица с пари и дълбоки джобове. Ами ако тя няма пукнат грош?

Сега дойде ред на Лаклан да изсумти.

— Херцог да се ожени за бедно девойче? Тя по всяка вероятност също произхожда от херцогско или от маркизко семейство. Херцозите не се женят за хора, които стоят по-долу от тях.

— По-вероятно е да се женят, за когото си пожелаят, а човек, богат като този, не би се притеснявал, ако момичето е бедно. Той няма нужда от нищо повече, освен от жена и от децата, които тя ще му роди. А за тази жена той сто на сто би се оженил, независимо от всичко, както би направил и ти, защото е много красива. Ти обаче имаш нужда от пари. Или забрави и тази незначителна подробност?

В този момент спорът им беше прекъснат от шумно чукане по вратата и досадните оплаквания на девойчето от съседната стая. Ако Лаклан вече не беше изнервен от братовчедите си, които не разбираха неговата гледна точка, може би щеше да послуша момичето. От друга страна, тя направо беше нахълтала, беше го гледала така, сякаш искаше да го изпепели на място, и му бе държала такъв език, който със сигурност би накарал и по-кротък човек да побеснее, така че той при всички положения щеше да кипне, независимо от първоначалното си настроение.

И все още беше ядосан, така че отбеляза:

— Ако гласът ти не ставаше все по-висок с всяка чаша погълнат ейл, Раналд, нямаше да идват разгневени гости в този час да се оплакват.

— О, да, за всичко значи съм виновен аз, така ли излиза? — изсъска Раналд. — Ти значи не крещеше?

— Само за да можеш да ме чуеш сред шума, който вдигаш.

— Освен ако не сте го забелязали — спокойно се намеси Гилян, — и двамата пак сте се разкрещели.

И двамата гневно го изгледаха, после Лаклан прокара пръсти през косата си.

— За Бога, ще трябва да се извиня на девойчето на сутринта и вероятно ще получа още някой гневен поглед.

— Бездруго щеше да го направиш — засмя се Гилян. — Когато позволиш на темперамента да те води, по-късно винаги съжаляваш и поправяш стореното, за да няма засегнати.

— Невинаги — отвърна Лаклан. — Само когато знам, че греша. А в този случай, след като девойчето първо ме нападна, вместо да ме помоли, не изпитвам никакви угризения. Но това, че все още я безпокоим, ме кара да се чувствам виновен. — В този момент и Гилян, и Раналд получиха по един смразяващ поглед, за да са наясно у кого се корени вината. — За бога, защо вие двамата просто не се порадвате, че намерих дамата на сърцето си?

— Заради трудностите, пред които трябва да се изправиш, за да я спечелиш, Лаклан. Няма човек, който лесно да може да се справи с тях. По-разумно е да предположим, че няма да успееш и ще си съкрушен.

— Значи не вярвате, че ще успея, така ли?

— Не става въпрос за вяра, а просто за фактите, пред които сме изправени — каза Гилян. — Как мислиш, дали щеше да се омъжи за този човек, ако не го е искала?

— Ами че той е херцог — презрително изсумтя Лаклан.

— Добре де, така е, но въпреки всичко този херцог има нещо повече от титлата и положението си, което да го направи привлекателен. Забравяш, че всички добре го огледахме, Лаклан, и е съвсем сигурно, че може да омайва девойчетата със същата лекота, с която го правиш и ти, при това от повече време. Много вероятно е тя да е влюбена в него. Искаш да кажеш, че очакваш тя да изостави човека, в когото е влюбена, и високото си положение в обществото, за да забегне с някакъв си обеднял лорд? Ако използваше главата вместо... въъ, сърцето си... щеше да ти е не по-малко ясно, отколкото на мен и на Раналд, че това няма да стане.

— Има други неща, които мога да ѝ предложа, неща, които този надут англичанин никога няма да може.

— Като?

— Като радост и смях.

Гилян се ококори.

— Не всяко девойче обича тези неща. Освен това ти дори не знаеш дали тя отговаря на целта на посещението ти.

— Що се отнася до това, бих предпочел друг начин да се сдобия с пари и да не се отказвам от моята Меган.

— Не успяхме да измислим друг начин, Лаклан. И това ли забрави?

Сарказмът на Гилян беше възнаграден с още един страховит поглед.

— Аз ще си я отвоювам, Гил — отсеке Лаклан, — и тогава ще наричам най-хубавото момиче в кралството мое. Така че ме оставете на мира по този въпрос.

Гилян поклати глава.

— Не мога. Няма да си изпълня дълга, ако не ти изтъкна колко глупаво решение си взел. Освен това едно красиво момиче невинаги се оказва добра съпруга, Лаклан. Да, тя наистина е голяма красавица. Никой не може да го отрече. Но тя постоянно ще ти натяква за нещо, също като Неса. Има и други девойчета, които ще са не по-малко приятни за окото, но които няма да са толкова дразнещи за ухото. Ти обаче дори отказваш да ги потърсиш.

— Защото ако го направя, би означавало да си загубя времето, при положение, че сега отново открих Меган. А обстоятелствата, при които я срещнахме, Гил, не са показателни за истинския ѝ нрав. Тя беше обяснимо разстроена по това време, като се има предвид как я отвлякох. Това не означава, че е постоянно в лошо настроение.

— А може би означава точно това.

Лаклан изгледа братовчед си с присвити очи и мрачно заяви:

— В такъв случай по това ще си подхождаме. А сега ще ме оставиш на мира, преди да съм направил нещо, за което и на теб да ти се извинявам на сутринта.

Гилян невинно се усмихна.

— Е, добре, време е да си лягам. Но първо ще се погрижа за нашия братовчед. — С тези думи той вдигна хъркащия Раналд и го повлече към вратата.

На прага обаче се обърна и нанесе последния си удар.

— Дълбоко съм убеден, че на сутринта ще ти дойде акълът, Лаклан. Имаш едно много хубаво качество — да избягваш грешките, преди да ги направиш.

Лаклан изсумтя. Грешка щеше да бъде, ако се откажеше от Меган, грешка, за която щеше да съжалява цял живот.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин Лаклан смело влезе в трапезарията за закуска — стая доста по-голяма от нормалните помещения за тази цел, макар и много по-малка от официалната трапезария на Шеринг Крос — самочувствието му беше като на гостенин, който е добре дошъл. Девлин, който беше заел централното място на масата, измърмори нещо неразбрано и изгледа новодошлия с нещо средно между гняв и неприязън, защото всъщност излизаше, че сега шотландецът наистина е добре дошъл — поне дамите в семейството му бяха на това мнение.

Меган беше успяла да убеди Девлин да не ѝ се противопоставя. Той не знаеше как беше успяла, но наистина го беше направила. Освен това очевидно беше побързала да уведоми и шотландеца за настъпилата промяна още тази сутрин. Девлин обаче нямаше да се преструва, че е много доволен от развоя на събитията, а от студения поглед, който хвърли на Макгрегър, ставаше съвсем ясно какво всъщност изпитва.

Лаклан видя този поглед и не изпита никакви илюзии по отношение на значението му. Предполагаше, че баба му Маргарет е накарала Девлин да промени решението си. Никога не би се досетил, че само Меган може да го направи, и би се ужасил, ако научеше причината за желанието ѝ да остане в имението. Същата причина я беше подтикнала да накара прислугата да махне половината столове от дългата маса, така че когато Лаклан пристигна, единственото свободно място беше до Кимбърли.

Кимбърли и Лаклан забелязаха недостига от столове почти едновременно. Тя силно се изчерви на това, което според нея беше лош късмет. Ако на нея ѝ се беше случило да дойде и единственото свободно място да е до шотландеца, тя би измислила някакво извинение да не остане, независимо колко е гладна.

Сега обаче щеше да е прекалено грубо да се опита да си тръгне, щеше да е прекалено очевидно, че желанието ѝ е продиктувано от

пристигането на шотландеца, независимо от убедителността на извинението ѝ. Не че щеше да се поколебае да го направи, ако само тя и шотландецът бяха в трапезарията. Обаче техни височества, както и останалите членове на семейството, бяха на масата и тя не можеше да ги кара да се чувстват неудобно само заради това, че намира един от другите им гости за ужасен.

Лаклан не би обърнал внимание на етикета, но сега в стаята беше Меган и вместо да си излезе, той ѝ се усмихна лъчезарно, целуна баба си Маргарет по бузата, после тежко се тръшна на единствения свободен стол. И тогава настъпи неудобният момент, защото Маргарет, която не знаеше, че между тях вече съществува вражда и че са си разменили „любезности“, ги представи един на друг.

Кимбърли го преживя някак си, но веднага след като стана възможно, започна да не обръща внимание на човека до себе си и подхвана разговор с учтивия лорд Райт, с когото се беше запознала предишната вечер и който сега седеше срещу нея. Това обаче не продължи дълго, понеже някаква забележка на херцогинята привлече вниманието на лорд Райт към нея.

Преди Кимбърли да е проследила разговора дотолкова, че да се включи, Макгрегър се наведе към нея и прошепна:

— Дълга ви извинение за това, че снощи наруших съня ви.

Тя толкова се изненада, че вдигна поглед към него. Като се имаше предвид, че той я беше изпратил със заплахи в стаята ѝ и с обещание за повече подобни действия, извинението му беше неочаквано. А като се имаше предвид, че и тя не му беше останала длъжна — поне тя се надяваше, че е така и че той не е спал толкова дълбоко, че да направи нощните ѝ усилия напразни — извинението му беше и нежелано.

По гласа му личеше, че е искрен, но тя се позамисли над това, като си спомни колко лошо се беше държал и той, и приятелите му. Освен това, като че ли очакваше подобно извинение и от нея. Как ли пък не!

— Да, така е — каза тя, без изобщо да се обръща към него.

Не ѝ беше нужно отново да го поглежда, за да разбере, че лицето му е пламнало: дали от гняв, или от неудобство, не я интересуваше. Извинението му не изтри от съзнанието ѝ безсънната нощ, която беше

прекарала. Освен това тя искрено се надяваше, че той е не по-малко изтощен от нея, макар че това не можеше да се разбере по вида му.

— Заради роднините ми стана, девойче — обясни й той. — Взех решение, което те не одобриха. А ти как ще обясниш поведението си?

Сега вече беше ред на Кимбърли да пламне. Разбира се, той намекваше за шума, който беше вдигнала веднага щом в стаята му беше настъпила тишина. А не можеше по никакъв начин да обясни поведението си, освен да си признае, че го е направила, за да си отмъсти. Кимбърли обаче не искаше да се извини.

Той и роднините му можеха да спорят и на друго място, след като им беше станало ясно, че я безпокоят. Обаче не го бяха направили, а бяха продължили да я държат будна... Тя нямаше защо да се извинява за поведението си. Все още й беше лошо и едва си държеше очите отворени, докато той очевидно беше в прекрасно настроение и чудесно здраве.

— Опитите ви да оправдаете поведението си от снощи не ви правят чест, Макгрегър. През последните няколко дни почти не съм мигнала, което отчасти се дължи на вашата липса на внимание към околните.

— А, значи това е твоето извинение, така ли?

— Аз не се извинявам — изсъска тя. — Просто изтъквам, че поведението ви беше дори по-лошо, отколкото си го представяте.

— Ако учтиво беше помолила за тишина, скъпа, може би щях да ти я осигуря, но това не стана, нали? — изхили се той самодоволно.

Тя ахна. Той всъщност се опитваше да я накара тя да понесе вината за собственото си поведение. Това обаче се очакваше от един... Кимбърли прекъсна тази мисъл още в началото, когато разбра какво прави — позволяваше на предразсъдъците на баща й да повлияят на мисълта й. Не, нямаше да допусне подобна грешка. Освен това нямаше нужда от никакви предразсъдъци, за да не харесва точно този шотландец. Той успя да я накара да го намрази единствено със собствени усилия.

Не си струваше да отговаря на забележката му. Ако продължеше разговора, това означаваше, че се принизява до неговото ниво на невъзпитаност. Тя обаче не се сдържа:

— Необходимо ли е да ви напомням, че ако шумът, който вдигахте снощи, беше поносим, изобщо нямаше да стане необходимо

да разговарям с вас? И може да ме наричат лейди Кимбърли. Аз не съм ви „скъпа“.

— А това особено ме радва — отвърна той.

Тя изпита желание да стане и да го зашлеви. После обаче си спомни къде се намира и с кого и вместо това се постара да не се изчерви.

— Значи се разбрахме, Макгрегър — процеди тя, после добави, минавайки на „ти“ като него: — Особено ме радва това, че няма да ми се наложи да търпя компанията ти отново, след като закуската свърши.

Той ѝ се ухили нахално.

— Значи си заминаваш от Шеринг Крос, така ли?

— Не, ти си заминаваш.

Той поклати глава.

— За съжаление ще те разочаровам, девойче, но аз със сигурност няма да си тръгвам.

— Лъжеш — намръщи се тя. — Ясно чух негово височество да...

— Негово височество е променил мнението си — прекъсна я той и на свой ред се намръщи. — И преди да се обидя, че ме нарече лъжец, ще те накарам да ми се извиниш.

— Как ли пък не! Признавам, че променилите се обстоятелства в случая не те изкарват лъжец, но като се има предвид професията ти, Макгрегър, почти съм сигурна, че лъжите ти се удават не по-лошо от кражбите. А тъй като за нещастие имаш намерение да удължиш престоя си тук, със сигурност ще поставя вещите си под ключ.

Не би могла да го засегне по-силно, дори и да беше искала, а тя не искаше. Просто беше толкова ядосана и изнервена, че не ѝ се говореше с него и затова му отговаряше, без изобщо да се замисля за това, което казва.

Той обаче беше обиден дълбоко. Едно беше да го нарекат лъжец, когато лъжеше, но съвсем друго, когато не лъжеше.

— Единственото нещо, което ще ти открадна, девойче, е злият ти език. Много хубаво би било и него да поставиш под ключ.

— Навикът, който си си създал да заплашваш жени — каза тя сухо, — говори сам за себе си. Снощи може и да ти се е разминало за това, че ме изплаши, но можеш да си сигурен, че няма да ти е толкова лесно друг път. И така, предлагам ти да се въздържаш от всякакви

разговори с мен, а аз на свой ред с удоволствие ще си спестя така наречения „зъл език“.

— Ето какво си навлякох с опита да се извиня на една проклетница — промърмори той под носа си.

Тя, разбира се, го чу. Казал го беше по такъв начин, че да го чуе. Тишината, до която най-после доведе забележката му, го накара да се позасрами, размяната на обиди с дама за него беше ново преживяване. Не че толкова много го беше заболяло, не и с тази дама във всеки случай. Но той имаше навика да омайва и да се закача, а не да предизвиква враждебност, а освен това не беше и сигурен защо го прави.

Тази сутрин лейди Кимбърли определено не правеше никакво впечатление, облечена в своята удобна кафява утринна рокля без никаква гарнитура, която свободно падаше по тялото ѝ, и с обикновена прическа, която подчертаваше зачервения ѝ нос, но въпреки това Лаклан като че ли ѝ обръщаше внимание. Тя не се отнесе с него както трябва, определено го ядоса. Всяка дума, която излизаше от устата ѝ, го караше да се гневи още повече и да ѝ отвръща със същото.

Беше успяла да прекъсне съня му на няколко пъти през нощта и тази сутрин той се беше събудил не по-бодър от мига, в който най-после беше заспал. Отмъстителността ѝ всъщност не го беше раздразнила, а само го беше развеселила. Той просто го беше приел като нещо, което му се полага, и дойде на закуска, изпълнен с надежда, че е добре дошъл в Шеринг Крос за неопределено време, след като една прислужничка му беше донесла бележка. Обаче беше много уморен и дори видът на неговата красива Меган не му подежда така, както очакваше. Но сега, след като беше разменил любезности със зъбатата дама до себе си, вече със сигурност се беше събудил.

Да се въздържа от разговори с нея изобщо? Как ли пък не, да му се не види! Един Макгрегър нямаше да се спре пред подобно предизвикателство. Той обаче беше спечелил своята точка. Ето защо за известно време можеше да си даде почивка.

На нея очевидно не ѝ липсваше кураж, макар че тя сигурно се чувстваше по-силна в присъствието на други хора — той не се и съмняваше в това. Тя вероятно щеше да запее друга песен, ако бяха сами, песен, която нямаше чак толкова да подразни слуха му. Но пък можеше и да не стане така. Щеше да проучи как стоят нещата. Нямаше

да си тръгва, сега имаше много време да си угажда, както си пожелае. А междувременно Лаклан почти не се съмняваше, че той и лейди Кимбърли отново ще кръстосат шпаги.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кимбърли прокара доста голяма част от деня в сън. Не се показва особено общителна, но нямаше друг избор. Дори херцогинята се съгласи, че трябва да поспи, когато Кимбърли оклюма точно когато Меган се канеше да обсъдят „плана“, който да следва по пътя към брака.

Веднага след мъчителната закуска Меган изпрати и Лусинда — бабата на Девлин — и Кимбърли направо в гостната си. Така нареченият „план“ беше цяла стратегия, за която всички трябваше да са съгласни — с други думи, това бе начинът, по който Кимбърли да бъде изложена на оглед пред възможно най-широк кръг от ергени, колкото се може по-скоро, за да може по този начин да има достатъчно време за избор.

Някой спомена, че за следващата седмица в Шеринг Крос вече са планирани редица мероприятия. Освен тях бяха пристигнали цял куп покани за забавления на други места, включително и няколко съвсем наскоро предстоящи бала.

Кимбърли беше почти заспала и с половин ухо слушаше как Дъчи — така семейството ѝ я наричаше галено — обяснява, че един от тези балове е в Лондон и до него остават едва четири дни. Кимбърли понечи да обясни, че ѝ е невъзможно да се подготви за едно толкова официално и важно събитие за толкова кратко време, при положение че няма нито една бална рокля, но очите ѝ се затвориха за пореден път и този път си останаха затворени.

Когато се събуди, най-напред видя Меган, която я разтърсваше, тихичко се смееше и ѝ казваше да отиде да си легне.

Разбира се, да заспиш в присъствието на домакинята се считаше за върха на лошите маниери и Кимбърли наистина се чувстваше много неловко. Тя многократно ѝ се извини, като го отдаде на настинката и пътуването. Освен това не знаеше защо просто не си каже каква е причината, а именно гостенинът в стаята до нейната, но не го направи.

Сега, когато се обличаше за вечеря, тя се зачуди и защо не беше пожелала да ѝ дадат друга стая. Мисълта, че този шотландец спи в съседната стая, щеше да я притеснява, знаеше го със сигурност. Знаеше и че може да се сблъска с него по коридорите, когато излиза или се прибира в стаята си. Знаеше, че няма как да не го чуе, независимо дали реши да прояви малко повече възпитание и да не вдига много шум, а беше изправена пред решения, които щяха да се отразят на по-нататъшния ѝ живот. Нямаше нужда от хора, които да ѝ отвличат вниманието от това.

Тя обаче не спомена нищо на домакинята, а сега, когато си мислеше по този въпрос, реши, че въпреки всичко няма да помоли да я преместят. Простичката истина беше, че макар и да бе наистина изтощена и нещастна заради настинката, тя никога не се беше изправяла пред подобно предизвикателство. Възбуда, страх, тръпка, ярост — независимо за какво ставаше дума, Макгрегър я караше да го изпитва. А тя трябваше да реши дали това е нещо хубаво, или лошо, преди да му сложи край.

Старата херцогиня ѝ беше пратила по Мери някакво отвратително лекарство, с което да си лекува настинката, и докато се облече и се приготви да излезе от стаята, тя се почувства малко по-добре. Поне носът ѝ не заплашваше да прояви самоинициатива при първото кихване. Всъщност тя вече не кихаше и беше успяла до известна степен да замаскира останалата червенина на носа си или както беше в нейния случай, разраненост, с малко пудра. Вече не я боляха и крайниците и походката ѝ беше по-наперена.

Всъщност тя доста хареса външния си вид, като се имаше предвид в какво положение се намираще. Моравата рокля, която беше накарала Мери да ѝ изглади, беше на волани и не личеше, че ѝ е малко хлабава около кръста. От друга страна, наистина трябваше да се погрижи за гардероба си и Кимбърли реши да попита херцогинята дали има лична шивачка в Шеринг Крос или някоя друга в околностите, за да може да я посети още на следващия ден. Тържества и балове в Лондон ли? Не и докато не се подготвеше за тях както трябва.

От съседната стая не беше чула нищо по време на следобеда, макар че се съмняваше, че нещо би могло да я събуди от дълбокия сън. Вечерта обаче също не чу нищо. Може би той бе помолил за нова стая

някъде другаде, след като му бяха разрешили да остане, за да не възникват повече подобни инциденти. Тя обаче не можеше да проумее защо херцогът си беше променил решението и беше позволил на шотландеца да остане. Толкова твърдо решен ѝ се беше сторил предишната вечер.

Преди вечеря представиха Кимбърли на няколко нови гости. Лейди Хестър Каулс и дъщеря ѝ Синтия бяха на посещение на старата херцогиня и бяха приели поканата да останат и през следващата седмица. Синтия беше малко, красиво кречетало на около шестнадесет години — достатъчно пораснала, за да може да общува с възрастните в определени случаи, но все още не беше свикнала с тази привилегия.

Сред присъстващите фигурираше и Тифани Уейтли, която беше представена като „най-добрата приятелка“ на Меган. Беше дошла със съпруга си Тайлър Уейтли за края на седмицата и почти си беше присвоила вниманието на херцогинята, тъй като двете приятелки имаха да си кажат много неща. На Кимбърли ѝ се искаше отново да поговорят за „плана“, по време на чието обсъждане беше заспала сутринта, но това явно трябваше да почака известно време.

Тя обаче с удоволствие научи, че някаква си госпожа Кантърби, отлична шивачка според Маргарет Макгрегър, била постоянно натоварена с работа от дамите в семейството и че поради това било и необходимо, и по-удобно да живее в Шеринг Крос. И че Меган вече ѝ е уредила среща с нея, веднага след закуска.

Това успокои Кимбърли по въпроса за гардероба. Освен това тя се надяваше, че балът, до който оставаха само дни, няма да бъде включен в програмата ѝ. Надяваше се и че ще си проправи път във вихъра на обществото постепенно, така че да не се чувства толкова неудобно, когато я запознават с толкова много непознати наведнъж, макар че от малкото, което беше чула за „плана“ тази сутрин, херцогинята очевидно имаше други идеи.

Вече ставаше време за вечеря. Лаклан Макгрегър все още го нямаше и Кимбърли започна да храни надеждата, че няма да ѝ се наложи отново да изтърпи присъствието му. Едва ли щеше да извади такъв късмет обаче.

Седеше до Синтия Каулс и слушаше как момичето се оплаква от липсата на цветово разнообразие в гардероба си — младите момичета все още ги принуждаваха да излизат в неизбежните пастелни тонове,

които се бяха задържали на мода вече от цял век, и наситенозелената рокля на Меган предизвикваше у нея завистливи въздишки — когато шотландецът лениво влезе в залата. Беше с изключително красив тъмночервен смокинг, който почти съвпаднаше по цвят с косата му, когато светлината падаше върху нея. Самата му коса бе пусната свободно по раменете, което изобщо не беше на мода. Но пък кога ли шотландците са се съобразявали с модата, а на него това... е, отиваше му. Дантелата на яката и маншетите допринасяше за поразителното впечатление, което създаваше.

Синтия направо зяпна от учудване. Кимбърли реагира почти по същия начин, макар че успя да задържи устата си затворена. И съмнение нямаше, че много я привлича, тя направо цялата беше настръхнала в очакване.

Той обаче не ѝ обърна внимание, нито пък на някой друг. Влезе със специално заучената си усмивка тип „очаровай дамите“, но имаше само една дама, която искаше да очарова, и той веднага се приближи до нея.

Дамата беше херцогинята, разбира се, и тъй като Меган беше в другия край на стаята, Кимбърли не можеше да чуе какви думи си разменят. Ситуацията обаче стана комична, когато Меган разбра, че той се кани да я хване за ръката, и се опита да предотврати опита му. Тя бързо премести ръка така, че той да не може да я хване, но ѝ се наложи няколко пъти да повтори процедурата, защото Лаклан не се отказваше лесно — той всъщност преследваше ръката ѝ със своята, докато най-накрая успя да я хване и я поднесе към устните си за продължителна целувка — поне на него очевидно му се искаше да е продължителна. Меган обаче веднага дръпна ръката си и се намръщи на усърдието му.

Разбира се, всички ги наблюдаваха с жив интерес. Лусинда се изкикоти. Девлин се намръщи. Кимбърли поклати глава.

— Ама той е огромен, а? — успя да каже в последвалата тишина Синтия.

И на Кимбърли така ѝ се беше сторило в началото, но след като бе заставала очи в очи с него, тя беше променила решението си.

— Не съм на това мнение — отвърна тя.

Синтия би трябвало направо да потъне в земята от срам, че е казала подобно нещо, и то с тон, който щеше да се запомни. Майка ѝ

определено изпитваше силно неудобство. Момичето обаче като че ли изобщо не забелязваше, че е казало нещо нередно.

Що се отнася до реакцията на Кимбърли, Синтия просто я изгледа, като че ли е мръднала. Ето защо Кимбърли се изправи, за да демонстрира причината, поради която не намираще Лаклан за огромен. Синтия я проследи с поглед, докато ставаше, после в изражението ѝ се появи нещо като леко самоотвращение, все едно си казваше: „Защо ли не го забелязах досега?“

— О, не се учудвам, че не си на моето мнение. И ти си огромна — каза момичето.

Горката лейди Каулс цялата беше пламнала, но неизвестно поради каква причина забележката се стори забавна на Кимбърли и тя се засмя на глас. Толкова отдавна не го беше правила, че направо се почувства странно, но същевременно добре. Когато обаче се поуспокои, а смехът ѝ се превърна в усмивка, тя случайно забеляза, че Лаклан я поглежда учудено. Нямаше намерение да му привлича вниманието и сега, след като го беше направила, отново се ядоса. За неин късмет обаче в същия момент съобщиха, че вечерята е сервирана, и всички се запътиха към трапезарията.

Меган отново се беше постарала да ограничи броя на столовете на масата, без обаче да определя кой стол за кого е, но явната за всички стратегия този път не успя. Всъщност Кимбърли и Лаклан бяха настанени първи и се получи така, че местата им бяха на двата противоположни края на масата.

Меган малко се разочарова, но пък беше забелязала как лейди Кимбърли се усмихва в салона и разбра, че подреждането на местата не е от особено значение.

Със своята искреност тази усмивка напълно беше преобразила девойката. Меган отначало се беше изненадала, а после се беше зарадвала. Удивително колко много могат да направят две трапчинки за външността на човек, да не говорим как разкриват характера му. И макар че Кимбърли не можеше да бъде наречена красива в класическия смисъл на думата, когато се усмихнеше, чертите ѝ омекваха и придобиваха чувствено излъчване, от което тя изглеждаше истински красива. А Меган беше особено доволна, защото и Лаклан Макгрегър беше забелязал това.

И тъй като мисълта ѝ беше поела в тази насока, на Меган ѝ дойде наум още нещо. Тя изпробва теорията си по време на вечеря, като положи всички усилия да бъде забавна и да кара хората около себе си поне да се усмихват, ако не и да се смеят. И се получи. Кимбърли се отпусна и имаше вид на човек, който много се забавлява, а всеки път, когато се засмееше, Лаклан като че ли гледаше в нейна посока.

Но разбира се, също така съблазнително се усмихваше и поглеждаше и към Меган.

Меган въздъхна, защото ѝ стана ясно, че ще се наложи още веднъж да си поговори с него за нестихващия му интерес към нея, преди Девлин да го е забелязал. Единственият начин, по който тя беше успяла да склони съпруга си да не отказва подслон на шотландеца, беше изключително удобната възможност за сватосването му с дъщерята на граф Амбъро. Ако Девлин забележеше в каква насока се проявява интересът на Макгрегър, повече нямаше да има никаква възможност да го склони да остави Лаклан в дома си. Шотландецът веднага щеше да бъде изритан, а може би Девлин щеше да му се нахвърли и с юмруци.

Това за съжаление си беше реална опасност, като се имаше предвид антипатията, която Девлин хранеше по отношение на шотландеца. Но тази вечер, разделени само от Дъчи, те блестящо се справяха със задачата да не си обръщат внимание. Блестящо, няма що!

Макар че гостите можеха да забележат, че двамата не си обръщат внимание, и това можеше да породи слухове и клюки, това не я безпокоеше. По-лошо можеше да стане, когато започнеха да ходят на забавления извън Шеринг Крос, а именно това трябваше да направят през следващите няколко дни.

Дъчи беше успяла да убеди Меган, че идеята да се залага само на една карта не е особено подходяща. Колкото и да ѝ се нравеше възможността Кимбърли и Лаклан да открият любовта и колкото и удобно да изглеждаше това, като се имаше предвид, че и двамата им бяха на гости по едно и също време, тя се съгласи, че не може прекалено много да разчита на това. За да има справедливост, на всеки един от двамата трябваше да се предостави избор. Така балът на Уигинс в Лондон, до който оставаха само дни, се оказа именно това, от което имаха нужда.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато бавно вървеше по многобройните коридори, които водеха към стаята ѝ. Кимбърли се чувстваше приятно уморена. Все още не се беше наспала както трябва, но се надяваше тази нощ да си навакса. Освен това настинката ѝ като по чудо вече беше изчезнала благодарение на чудодейното и отвратително на вкус лекарство на Лусинда.

Общо взето, вечерта ѝ беше харесала. Преди това тя гледаше на светските събирания по-скоро с ужас, отколкото с очакване. Меган Сейнт Джеймс се беше оказала толкова очарователна и забавна домакиня, че Кимбърли всъщност забрави причината, поради която беше дошла в Шеринг Крос.

Колкото и учудващо да беше, тя толкова се беше захласнала по домакинята, че понякога дори забравяше за присъствието на мъжа, който предизвикваше у нея такъв интерес. Хубаво беше, че той седеше на другия край на масата, на такова разстояние, че тя дори не чуваше гласа му.

От време на време тя изпитваше странното усещане, че погледът на Макгрегър е прикован в нея, но не поглеждаше към него, за да разбере дали е така. По-вероятно беше да си въобразява, че е така, защото той нямаше причина да ѝ обръща внимание, нали в залата присъстваше прекрасната Меган. Кимбърли не хранеше заблуди по отношение на обекта на неговия интерес. В края на краищата нали беше чула всичко, което той беше казал на херцогинята при пристигането си. Дори и за миг не ѝ мина през ума, че приказките им са нещо като безобиден флирт. Той говореше сериозно. Наистина беше решил да преследва една омъжена жена. А омъжената жена очевидно беше изнервена и раздразнена точно поради тази причина. Това обаче съвсем не го беше накарало да престане. Поведението му тази вечер го доказваше.

Кимбърли чу стъпките зад гърба си точно когато завиваше по коридора, където се намираше стаята ѝ, и сърцето ѝ подскочи. Може

би беше някои прислужничка, макар че това не ѝ се вярваше, защото стъпките бяха тежки. По-вероятно беше да е шотландецът, но пък тя си беше тръгнала по-рано именно за да избегне възможността да го срещне.

След вечеря се бяха преместили от трапезарията в музикалната зала, където Синтия ги беше позабавлявала с уменията си на клавесина. Тъй като събралите се бяха съвсем малко според стандарта на Сейнт Джеймс, мъжете си бяха взели брeндито с тях, вместо да останат на масата, а онези, на които им се пушеше, пушеха в дъното на стаята.

Когато Кимбърли си тръгна, Макгрегър все още поклащаше чашата си, в която имаше доста голяма доза брeнди, а освен това беше погълнат в разговор с лейди Хестър, така че според всички изчисления човекът зад нея не можеше да е той. Освен това тя вече знаеше, че той си ляга късно. Усетът ѝ обаче говореше друго нещо, сетивата ѝ бяха опънати до крайност от тревога или възбуда — и на нея ѝ се искаше да може да ги разграничи.

Кимбърли мъдро реши да не започва нов конфликт с него, ако това се окаже той. Сигурна беше, че ако се сблъскат, тя изобщо няма да може да заспи през нощта. Ето защо ускори крачка, всъщност почти се затича към стаята си, но едва след като хвана дръжката на вратата, се сети, че е заключила.

Защо беше направила такава глупост? Той не говореше сериозно, когато спомена за кражба, нямаше да се осмели да открадне. Всъщност, за да бъде спокойна, единственото нещо, което трябваше да направи, беше да заключи вратата, когато беше вътре, а не извън стаята. Стаята ѝ обаче беше заключена, стъпките ставаха все по-силни, когато тя най-после успя да напипа тайния си джоб, скътан под диплите на полата, и измъкна ключа, толкова се беше развълнувала, че го изпусна. А още по-лошото беше, че след като го вдигна, треперещите ѝ ръце не можаха да улучат ключалката.

В този момент една голяма ръка се подпря на вратата до нейната и някой задъхано каза зад нея:

— Значи не мислиш, че съм огромен?

След цялото това бързане и нерви сега беше направо странно, че я обзема спокойствие, но именно това се случи. Сигурно си беше пийнала малко повече от сладкото вино вечерта, а може би я бе

обзело примирение. Сега обаче тя определено беше спокойна, а когато се обърна с лице към него, не изпита особено безпокойство, че той всъщност се е надвесил над нея — толкова близко беше.

Значи бе чул забележката ѝ към Синтия? Направо беше учудващо, че това не я смущаваше. Кимбърли вдигна поглед към него. Очите ѝ като е ли не бяха чак толкова по-ниско от неговите — наистина не бяха.

— Не чак толкова — отговори тя малко сухо.

Отговорът ѝ като че ли го развесели и той отбеляза:

— Е, ти доста добре ме поогледа първия път, когато ме видя, доколкото си спомням.

— Може би защото си изключително красив мъж? — каза тя.

Това, че го беше формулирала като въпрос, го накара да се изчерви, макар че той като че ли така и иначе щеше да се изчерви. Лаклан отпусна ръка, стъпи крачка назад и вече нямаше толкова застрашителен вид.

— Знаеш ли, може би ти дължа извинение, че вчера, когато пристигнах, се държах толкова рязко.

Тя можеше да приеме извинението му и така въпросът да се приключи, което несъмнено би го отпратило към собствената му стая, а нея — в нейната, но кой знае защо, не го направи, а вместо това каза:

— Май ти стана навик да ми дължиш извинения, а?

Въпросът ѝ беше провокиращ. Разбра го в мига, в който го изрече. Обаче не се опита да си върне думите назад или да се помъчи да намали предизвикателството, което се криеше в тях.

— Така ли смяташ, скъпа? — засмя се Лаклан. — Аз пък си мислех какъв добър момък съм, предвид обстоятелствата.

Кимбърли не обърна внимание на опита му да прехвърли вината за поведението си върху нея.

— Помолих те да не ме наричаш така — каза тя.

Усмивката, която се появи на лицето му, беше леко изкусителна, но пък може би въображението ѝ отново се беше поразвихрило.

— Молбата ти невинаги би довела до желания резултат, освен ако не е нещо, което аз искам да чуя.

Знаеше си, че не може да разговаря с този мъж, без да му се ядоса.

— А това какво ще рече?

— От теб, може би... моля?

— Да се унижа, защото ти нямаш достатъчно разум да разбереш, че не съм и никога няма да бъда твоя скъпа? Никога!

Това беше ново предизвикателство. Той отново се подпря с ръка на вратата и се надвеси над нея. Тя трябваше да отметне глава, ако искаше да го гледа в очите. Може би трябваше да преразгледа становището си за ръста му...

— Никога не отричай това, което е възможно, а всичко е възможно, като се вземе предвид намесата на съдбата, както и приумиците на природата и собствената ми непоколебимост.

— В такъв случай възможно ли ще бъде да се отместиш и да ми позволиш кротко да се прибера в стаята си?

— Да, възможно е — засмя се той, — но в случая става въпрос за непоколебимостта, която ще позабави нещата.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто, че все още не съм те целунал, скъпа, и че точно сега изпитвам много силно желание да го направя.

— Да не си по...

Протестът ѝ продължи само дотук, защото той се наведе и наистина я зацелува. На Кимбърли никога не би ѝ минало и през ум, че подобно нещо е възможно, но независимо от това Лаклан Макгрегър леко и колебливо докосваше устните ѝ със своите, а после изведнъж целувката му се задълбочи и колебанието изчезна.

Кимбърли направо изпадна в транс. Не можеше да помръдне. Едва си поемаше дъх. Със сигурност не мислеше. Просто си стоеше и се наслаждаваше на чудесната целувка и приятните усещания, които я съпровождаха. Дори когато той затършува с език в устата ѝ, шокът от това, че изобщо е направил подобно нещо, не помрачи удоволствието ѝ. Тя за пръв път изпитваше толкова много нови усещания и бе поразена от неочаквания развой на събитията.

Когато той най-после се отдръпна, тя не знаеше какво да направи. Беше като вцепенена. Той можеше да си тръгне, а тя дори нямаше да забележи. Той обаче не си тръгна. Беше вперил поглед в нея. Когато Кимбърли най-после успя да се окопоти, я заля вълна от противоречия: най-вече ярост, наред с желанието той отново да я целуне, а двете изобщо не си пасваха.

Кимбърли определено никога не беше изпитвала нещо, което поне малко да наподобява това, което току-що се беше случило. Когато беше на шестнадесет години, Морис я беше целунал кратко и нескопосано — това беше първата ѝ целувка. После я беше целунал по-мъжествено — когато беше тръгнал да пътешества. Нито една от целувките му не ѝ беше подействала, но тя не можеше да каже същото за целувката на шотландеца. Освен това нямаше представа защо беше решил да ѝ покаже разликата.

— Защо го направи? — направо го попита тя, твърдо решена да разбере отговора.

Изведнъж и Лаклан доби не по-малко объркан вид от нейния.

— Не знам — призна той. — Възможно е да съм препил. Трябва да си лягам, преди да съм направил още някоя глупост.

Отговорът му я разочарова, макар че нямаше причина да бъде разочарована. Какво беше очаквала да чуе — че я е целунал, защото просто не се е сдържал, че това е нещо, което е трябвало да направи, защото много му се е искало? Тя почти се изсмя на собствените си размишления.

— Да, чудесна идея, няма що — каза тя високо. — И не си прави труда да ми се извиняваш утре сутринта, Макгрегър. Прекалено многото извинения често означават, че човекът, който ги поднася, не е искрен.

Тя се обърна, за да отключи вратата, но почувства как той поставя ръка върху рамото ѝ и застина. Лаклан отново задиша във врата ѝ — този път направо я побиха тръпки.

— Никога не се извинявам за това, че съм целунал момиче. И никога не съжалявам. А това, че целунах теб, не е изключение. Така че не очаквай, че ще ти се извиня, защото изобщо не съжалявам за това.

С тези думи той си тръгна, а тя остана още по-объркана отпреди.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Кимбърли просто не ѝ се вярваше, че отива на бала на Уигинс. Беше готова да се обзаложи, че няма да може да се подготви за него само за три дни, но стана тъкмо обратното. Освен нея групата на Сейнт Джеймс включваше херцога и херцогинята, лейди Хестър (Синтия се цупеше, защото не беше достатъчно пораснала, за да присъства) и Лаклан Макгрегър. Потеглиха за Лондон на сутринта в деня, в който щеше да се проведе балът. Щяха да отседнат в градската резиденция на херцога почти за цяла седмица, тъй като бяха приели още няколко покани, включително още един бал. На следващия ден щяха да пристигнат Лусинда и Маргарет заедно със Синтия.

Колкото и невероятно да изглеждаше, госпожа Кантърби беше успяла да направи зашеметяваща рокля на Кимбърли само за ден и половина, а по-късно през седмицата щеше да стане готова и още една. С помощта на една-две помощнички тя беше успяла да ушие и две всекидневни рокли преди заминаването им, а освен това беше обещала всеки ден да изпраща в Лондон още по една.

Пътуваха с голямата херцогска каляска, а в още две карети беше прислугата с багажа. Херцогът предпочете да язди един от великолепните си чистокръвни коне, вероятно защото не искаше да седи до шотландеца през целия път до Лондон. На Кимбърли ѝ се искаше и на нея да ѝ беше спестено това преживяване, но късметът не ѝ се усмихна.

През последните два дни беше успяла да избягва Лаклан, като се изключеха общите закуски, обеди и вечери, и това я радваше. На сутринта, след като я беше целунал, той пристигна на закуска и няколко пъти кихна, а тя прихна да се смее. Падаше му се, че се беше заразил от целувката. Оттогава обаче той все ѝ се мръщеше — очевидно беше на съвсем противоположното мнение. А тя наистина не можеше да каже защо беше решила, че е толкова смешно, но определено ѝ беше много забавно. Освен това предположи, че Лусинда

е изпратила и на него от отвратителното лекарство, защото на обяд и на вечеря той вече не кихаше толкова.

Тази сутрин, докато седеше до него в каляската, но не чак толкова близо, защото седалката беше много дълга, тя все още успяваше по някакъв начин да не му обръща внимание. Меган и Хестър седяха на отсрещната седалка и Кимбърли можеше само да си представя какви погледи хвърля Лаклан на херцогинята, когато лейди Хестър гледаше в другата страна. Всъщност Кимбърли изобщо не се съмняваше, че ако Хестър не пътуваше с тях, двамата нямаше да ѝ обръщат никакво внимание и щяха да обсъждат съвсем открито интереса, който Лаклан проявяваше към херцогинята. Сигурна беше, че той поне щеше да направи опит.

В случая обаче Меган през цялото време седя със стиснати устни, което показваше колко е ядосана на шотландеца. Изражението ѝ се променяше само когато отговаряше на Хестър, която не спря да говори през целия път. Кимбърли пък се преструваше, че се наслаждава на природата зад прозореца.

За следобед не бяха предвидили нищо и когато пристигнаха в Лондон, Меган предложи всички да починат, тъй като балът несъмнено щял да продължи до среднощ. Кимбърли безрезервно я подкрепи, беше изтощена от усилието да избягва Лаклан.

Много скоро обаче стана време за бала. Кимбърли беше много развълнувана, вероятно защото никога реди не беше изглеждала толкова добре. И това не дължеше единствено на чудесната ѝ рокля от сребристоксив сатен, украсен със светлосиня дантела, която опасваше тясната пола и минаваше по края на дългия шлейф отзад. Дантелата украсяваше и раменете и опасваше дълбокото модно деколте. На гърдите си Кимбърли носеше колие със скъпоценен камък, което беше наследила от майка си. Най-красива обаче я караше да се чувства прическата, която ѝ беше направила прислужницата на Меган. Тя доста се беше постарала с ножиците и машата и беше подредила косата ѝ кичур по кичур, определено я биваше по модните прически и затова Меган ѝ я беше изпратила за бала. Преди да приключи с прическата, по пода бяха нападали много руси къдрици, но така чертите ѝ изглеждаха по-смекчени. А след като ѝ сложиха и малко пудра и руж, Кимбърли почти не можа да се познае.

И Лаклан не можа да я познае, особено от пръв поглед. Когато се разминаха в коридора, той я поздрави като човек, когото не познава — очевидно я беше взел за някоя нова гостенка на Сейнт Джеймс. Тя не се спря, не даде вид, че дори го е забелязала, и продължи царствено по коридора, а той направо зяпна, когато разбра коя е.

Не му се случваше често да се изненадва по този начин, но пък и на лейди Кимбърли като че ли ѝ беше станало навик да го изненадва. Доця му се да я сграбчи и да я попита какво, по дяволите, си въобразява, но не го направи — успя да се сдържи, преди да е казал нещо глупаво. Всъщност точно така се чувстваше — глупаво.

По същия начин го беше изненадала и вечерта, когато за пръв път я видя да се усмихва. Изглеждаше много красива, когато си покажеше трапчинките, наистина красива. Той се зачуди как ли тази усмивка ще подсили променения ѝ вид, който я караше да изглежда толкова неповторимо красива. Е, щеше да разбере на бала. Но определено не очакваше с особено нетърпение въздействието, което щеше да окаже върху него.

Най-много го изненадваше това, че Кимбърли успяваше да му въздейства по невероятен начин.

От нощта, когато разгневена се беше разтропала по вратата му, а той се бе държал грубо, Лаклан правеше всичко възможно да не ѝ обръща внимание и да се съсредоточи върху своята Меган, но все не успяваше. Кимбърли продължаваше да витае из съзнанието му, макар че на него не му се искаше да е така. А целувката, която си бяха разменили, определено не му се беше отразила добре.

Той все още не можеше да разбере защо беше изпитал такава силна нужда да я целуне. Със сигурност обаче му се искаше това да не беше ставало, защото направо не му излизаше от мисълта.

Имаше нещо в тази целувка, нещо, което дълбоко го вълнуваше — как се беше притиснала към него, как си беше отворила устата пред неговата самозабрава, как тялото ѝ напълно се беше отпуснало до неговото. Освен това за пръв път му се случваше да не си изкриви врата, докато се навежда да достигне нечи устни. Определено да целуваш висока жена си имаше своите преимущества, но той можеше да мине и без да му се налага да го разбере именно с тази жена.

Тази вечер Лаклан възнамеряваше да продължи с настъплението си срещу Меган. Щеше да има възможност да потанцува с нея. Тя

нямаше как да може да му откаже на толкова важен бал. А след като я вземеше в обятията си, вече всичко беше възможно. Той хранеше големи надежди, че ще я накара да си промени мнението, че е щастлива с тоя надут англичанин, за когото се бе омъжила. Просто се преструваше на щастлива, за да прикрие ужасната грешка, която беше направила, и той възнамеряваше да ѝ го докаже.

Да, големи надежди, а в тях нямаше място за мъдруване и мисли за тази опърничава, макар и красива пеперуда, която току-що се беше показала от своя пашкул.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво? Мога да се закълна, че току-що танцуваше с някой друг.

— Кой?

— Лейди Кимбърли.

Меган кимна разсеяно, сякаш това не я интересуваше. Тя танцуваше с Лаклан, само защото той не престана да ѝ досажда, докато тя най-накрая не се съгласи. Фактът, че забелязваше и друга жена, по-специално Кимбърли Ричардс, докато шепнеше най-различни комплименти и любезности на ухото ѝ... е, това направо я радваше.

Не че си мислеше, че той е неискрен, по-скоро беше сигурна, че той си мисли, че е искрен. Но като човек, чул почти всички комплименти, които могат да се измислят, тя не беше впечатлена.

Това, което я впечатли обаче, беше забележителната промяна у Кимбърли Ричардс. Не по-малко впечатлен беше и Лаклан. А за да го накара да го осъзнае, тя реши да го подчертае.

— Да, тя наистина танцуваше с друг — каза Меган — Направо прекъсват танца, за да я грабнат. Не е много учтиво от тяхна страна, но младите мъже много нетърпеливи, нали знаеш?

— Не знам — изръмжа Лаклан.

Меган вътрешно се усмихна. Дали не долавяше ревност в гласа му? Това направо надминаваше очакванията ѝ на този ранен етап.

— Като че ли всички много я харесват — продължи тя, като внимателно наблюдаваше изражението му. — Не е повърхностна, не се смее постоянно като по-младите момичета, освен това е много добра слушателка. Мъжете харесват тази черта у жените. О, освен това е много красива, ако не си го забелязал.

— Ти си много красива, Меган — изръмжа той. — Но не виждам някой да се е наредил на опашка да танцува с теб, като с нея тази вечер.

— И дано да не стане — засмя се тя. — Девлин отдавна им изби тази идея от главите. Що се отнася до Кимбърли обаче, мисля си, че

докато се приберем в Шеринг Крос, вече ще е получила няколко предложения. Трябва да я попитам дали има някой, който вече ѝ е пленил въображението. Ще ме заведеш ли при нея щом този танц свърши?

Той сухо кимна, а тя си отбеляза, че вече е сложила край на комплиментите му.

Сватосването излезе много по-лесна работа, отколкото си беше представляла. Или наистина беше така, или Лаклан и Кимбърли просто бяха предопределени един за друг, независимо от усилията на околните да им помогнат да го разберат.

Лаклан наистина я заведе при Кимбърли в момента, в който музиката спря. По-скоро направо я завлече. И тъкмо навреме, защото Меган познаваше младия джентълмен, който тъкмо се канеше да отведе Кимбърли на дансинга, и бързо го пресрещна, за да го изпрати за напитки. А Лаклан...

— Ще ни извиниш ли за момент — сериозно му каза Меган. — Искам да изведа Кимбърли на балкона.

— О, не! — възрази той. — Какво ще си помисли мъжът ти, ако не ти предоставя закрилата си в подобно опасно начинание?

Меган изсумтя недоволено, но всъщност се радваше, че Лаклан иска да остане с тях.

— Както искаш, но не ни пречи и не подслушвай — вдигна рамене тя, после хвана Кимбърли за ръка и я изведе навън. Повечето балкони бяха с предпазни стени от вятъра и това позволяваше на гостите да излязат да се поохладят, без да се вледенят, защото зимата вече се усещаше.

Меган всъщност нямаше намерение да разпитва Кимбърли за мъжете, с които се е запознала, но като се имаше предвид, че Лаклан подслушва (защото той правеше точно това), тази възможност не беше за изпускане.

— Харесва ли ти балът, Кимбърли? — подхвана тя с небрежен тон.

— Да, ваше височество.

— Я стига с тези титли — смъмри я Меган. — Надявам се, че ние с теб се сприятеляваме, а моите приятели ме наричат Меган, ако не и нещо по-лошо.

Кимбърли срамежливо се усмихна, без да откъсва поглед от Лаклан, който стоеше на няколко крачки от тях и се преструваше, че не им обръща внимание.

— И така — продължи Меган, — запозна ли се вече с някой, към когото да проявяваш интерес?

— Джон Кент.

Отговорът дойде прекалено бързо и Меган се изненада.

— О, да, той е чудесен младеж. Консервативен. Произхожда от отлично... Сигурна ли си? Не ме разбирай погрешно, но на мен ми изглежда малко надут.

Кимбърли не се сдържа и се разсмя — и тя беше забелязала същото.

— Да, но аз цял живот съм живяла с... как да се изразя? С много емоционален родител.

— Баща ти е малко избухлив, нали?

— Да, точно така. Ето защо не намирам, че да си малко надут е толкова лошо. Всъщност направо действа освежаващо.

— Ау! — престорено се ужаси Меган. — И моят Девлин от време на време се държи надут, е, не като едно време, но току почва да високомернич и това много ме дразни. Ако искаш да си починеш от избухливостта на баща ти, ще ти е нужен някой кротък човек или пък, още по-добре, някой с чувство за хумор, който да те кара много да се смееш.

И двете скришом погледнаха към Лаклан, който тихичко си свирукаше нещо, като че ли изобщо не чуваше за какво си говорят. Както винаги, когато той беше наоколо, Кимбърли беше по-възбудена от обикновено. А и тази нощ той беше невероятно красив с черния си официален костюм и това още повече я притесняваше.

Тя се беше опитала да се съсредоточи върху господата, с които я запознаваха, но това беше почти невъзможно, като се имаше предвид, че и Лаклан Макгрегър беше в същата зала. Освен това беше и разочарована. Неизвестно защо, тя всъщност беше очаквала той да я покани на танц, поне веднъж. Той обаче не го беше направил. Или танцуваше с Меган, или изобщо не танцуваше.

— Запознах се и с Хауард Канстън — каза Кимбърли. — Много е интересен.

Меган несъзнателно се намръщи. Проблемът беше, че нямаше нищо, което да не му беше наред на Канстън. Имаше атлетична фигура, но освен това вземаше и дейно участие в Камарата на лордовете, където беше заел мястото на баща си, тъй като старият Канстън се беше разболял. Семейството беше богато и притежаваше много хубави имоти в центъра на Лондон. С името им никога не се беше свързвал скандал. Освен това на Хауард му предстоеше да наследи титлата маркиз веднага след като баща му се поминеше, а това, ако се вярваше на слухове, щеше да стане доста скоро.

Да, виконт Канстън беше един от най-търсените млади мъже на сезона и беше идеалната партия за всяка млада госпожица, включително Кимбърли. Освен това беше хубав, ако човек си пада по мъже със златни къдри и миловидни черти.

На Меган ѝ се прииска да може да каже нещо не особено положително за Канстън, защото вече си беше наумила, че именно Лаклан е идеалният мъж за Кимбърли, обаче не успя да измисли нищо и за да бъде справедлива, реши, че поне може да покани Канстън в Шеринг Крос през следващите седмици. А ако наистина трябваше да бъде справедлива, трябваше да покани и лорд Кент. Всъщност, ако трябваше да се стигне дотам, можеше да позволи на Маргарет да покани и някои от младите дами, които беше подбрала за Лаклан.

Меган въздъхна. Понякога справедливостта просто не беше приемлива, наистина не беше приемлива.

А този случай определено беше такъв.

— От Хауард наистина би излязъл добър съпруг — принуди се най-после да каже тя, макар и малко сопнато. — Някой друг?

И изобщо не се учуди, че Кимбърли спомена още три имена. Момичето беше дошло тук, за да се омъжи в края на краищата, и очевидно нямаше намерение да губи време в забавления.

На Меган ѝ беше много любопитно да разбере причината, поради която, при положение че имаше такъв мъжествен екземпляр подръка от самото начало, Кимбърли като че ли изобщо не обръщаше внимание на Лаклан. А ако се интересуваше от него и просто не го показваше — е, в такъв случай умееше добре да пази тайна.

В момента обаче тя не можеше да повдигне този въпрос, колкото и да ѝ се искаше. Не и когато Лаклан почти неприкрито подслушваше разговора им.

В този момент вратата на балкона се отвори и изневиделица се появи Девлин. Не му се наложи дълго да се оглежда, за да ги намери, а освен това той бе дошъл с цел. Херцогът прикри уста с ръка и изимитира шепот, който всъщност безпроблемно достигна и до тримата:

— Меган, скъпа, ела да ме спасиш от Хенриета Маркс. Тя е твърдо решена да ме накара да приема политическите възгледи на съпруга ѝ, с които всички знаят, че изобщо не съм съгласен. И побързай, защото направо се е залепила за мен.

И без да даде възможност на Меган да му отговори, пристъпи напред, широко се усмихна на Кимбърли, не обърна никакво внимание на Лаклан, хвана Меган за ръката и я въведе в балната зала.

Първото нещо, което Меган забеляза, беше, че по петите му не тича дракон, и тя незабавно го изтъкна:

— Не виждам и следа от Хенриета.

— И няма да видиш — отвърна той и я потупа по ръката, ухили се, а после я прегърна, за да довършат танца, който в момента свиреха. — Семейство Маркс никога не посещават такива лекомислени събирания.

Отначало тя не можа да каже нищо от изненада, но после му се усмихна.

— Улучи най-подходящия момент да ми позволиш да оставя Кимбърли и Лаклан насаме.

— Да, знам — каза той самодоволно.

— Искаш да кажеш, че си ни видял да излизаме на балкона? — повдигна вежди тя.

— Скъпа, винаги знам къде си и какво правиш.

Това я накара да се намръщи.

— Не знам дали това трябва да ме радва, или трябва да се запитам дали ми вярваш.

— И тъй като знаеш, че ти вярвам, ще трябва да се задоволиш само с радостта.

Тя отново се усмихна.

— Да, точно така.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кимбърли все още ококорено гледаше затворилата се балконска врата, все още не можеше да проумее колко бързо я бяха оставили сама — с него — когато чу Лаклан престорено да се прокашля, за да ѝ привлече вниманието. Реши да го пренебрегне и се обърна да разгледа площада под градската резиденция на семейство Уигинс. Долу проблясваха светлинки, в леката мъгла се виждаха няколко самотни пейки, в средата имаше голяма статуя на някой забравен герой от войната...

— Не е хубаво да не ми обръщаш внимание, девойче. На мен определено човек не може да не ми обърне внимание.

— О, така ли? — отбеляза Кимбърли, без да го оглежда. — Всъщност мен много ме бива да не обръщам внимание на неща, които не ме интересуват.

— Ох — каза Лаклан от съвсем близо и тя разбра, че съвсем тихо се е приближил зад нея. — Много ме нараняваш, скъпа.

— Определено се съмнявам дали това е възможно, но в случай че наистина е така, сигурна съм, че ще се справиш.

— В случай че не ме лъжеш, направо ще се продъня вдън земя. — Той замълча, после добави с престорена изненада: — Я виж ти, още съм тук.

Тя едва не се засмя. Много трудно ѝ беше да се сдържи, когато ѝ беше толкова смешно. Именно от подобни шеги имаше нужда в живота си — но не и от човек, чийто истински интерес беше на друго място, а те и двамата знаеха къде е той.

— Ще ме извиниш ли, Мак...

— Казаха ли ти тези надуты англичани колко красива си тази вечер, Кимбър?

Изведнъж беше изпълнена от някакво топло чувство. Да, наистина ѝ го бяха казали вече няколко мъже тази вечер, но съвсем друго беше да ѝ го каже Лаклан.

Той я хвана за ръката и тихо попита:

— Да не би да те накарах да се чувстваш неудобно?

Не се чувстваше неудобно, но не можеше да си отвори устата. Наистина не умееше елегантно да приема комплименти, защото през живота си беше чула съвсем малко, поне от мъже. Ето защо само поклати глава със сведен поглед, но това като че ли още повече го подтикна да потърси някаква интимност.

— Май ми харесва тази срамежлива нишка у тебе. Необичайна е, но е много хубава.

— Не съм...

— Хайде, хайде, не почвай да се браниш. Никак не е лошо даже да си малко срамежлива.

Не ѝ се спореше тази вечер, но и не ѝ се искаше той да получи погрешна представа за нея.

— Наистина не съм...

— На човек направо му се приисква да те целуне, трябва да ти призная, че точно това ми се иска в момента.

Дъхът ѝ направо застина. Тя вдигна очи към неговите и в мига, в който погледите им се срещнаха, той вече я целуваше. За разлика от предишната им целувка, тази беше много по-сериозна. Той я взе в обятията си, после силно я притисна към себе си. В същия миг езикът му се стрелна навътре, още по-дълбоко. Това беше целувка, която трябваше да вкуси едва след като се омъжи. Това беше целувка, която разпалваше страстта, а нейната страст се палеше лесно.

Кимбърли не успя да разбере докъде щеше да ги отведе целувката, тъй като точно в този момент още няколко от гостите на Уигинс решиха да потърсят разхлада на балкона. Щом вратите се разтвориха, Лаклан бързо се дръпна от нея. От внезапната загуба на опора Кимбърли се олюля и това го накара отново да ѝ подаде ръка. Сега най-лесният начин да се прикрие близостта им беше отново да я заведе вътре и направо на дансинга.

Докато тя отново си върне способността да мисли, вече беше прекалено късно да го укорява за стореното. Не че изпитваше някакво желание да го направи, защото целувката ѝ беше харесала много. Но ако не споменеше нищо, той щеше да си помисли, че може да я целува, когато си пожелае, а случаят не беше такъв. Щеше да измисли какво да му каже, но по-късно, след като се успокоеше и приятната топлина напуснеше тялото ѝ, и той престанеше да я обсипва с внимание.

Защото той правеше именно това.

Не обръщаше никакво внимание къде я води в танца, а само я гледаше с широко отворени очи. А в зелените му очи имаше пламък, който продължаваше да грее и нея. Когато един от господата, които преди я бяха отнемали от партньорите ѝ, отново се опита да направи същото, откри, че Лаклан е готов да наруши порядките и да не му позволи да го направи.

— Разкарай се, англичанино. Тя е заета — изръмжа той.

Кимбърли беше едновременно смутена и развълнувана — трудно съчетание. Мълчеше и го гледаше. Харесваше ѝ Лаклан да държи ръката си на гърба ѝ, а другата леко да я стиска, пулсът ѝ спираше, когато той уж случайно се приближеше много близо и гърдите ѝ се опираха в неговите.

Тя си нямаше представа, че това са обиграни ходове от негова страна, че той си я набеязва, за да я съблазни, и че засега всичко върви по неговия план. Той подхождаше много внимателно, не използваше всичките си тактики, защото се опасяваше, че ако прекали, това ще се отрази по-скоро отрицателно и няма да доведе до желания резултат. Лаклан не знаеше точно кога или как му беше дошло наум да я съблазни, но това нямаше значение. То дори не беше решение. Не ставаше въпрос за избор. Просто трябваше да стане на всяка цена — толкова силно беше желанието му.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кимбърли се върна в градската резиденция на Сейнт Джеймс романтично замаяна. А като се имаше предвид, че и Лаклан беше в същата каляска, замаяността ѝ не можа да отстъпи място на трезва мисъл.

Мнението ѝ за него, разбира се, претърпя някои основни промени тази вечер. Всъщност тя вече се чудеше как да избегне скандала, след като се омъжи за него, а баща ѝ я лиши от наследство. Вече беше взела решението за себе си.

Просто нямаше смисъл да си търси съпруг на друго място, когато Лаклан Макгрегър толкова добре ѝ подходеше. Единствената причина, поради която тази идея досега не ѝ беше хрумнала, беше очевидният му интерес към Меган Сейнт Джеймс. Но след тази вечер на това очевидно беше сложен край. Вместо към Меган, вниманието му се беше насочило към нея. Освен това щеше да ѝ е много лесно да обикне, тя не се и съмняваше в това. А шеговитото му поведение, както и чаровните му маниери, бяха единственото нещо, от което имаше нужда в живота.

Все още усмихната, все още замечтана за бъдещето с него, тя стигна до стаята си и бавно се приготви за лягане. Спомни си, че на Лаклан отново му бяха дали стая до нейната. Наистина голямо съвпадение, като се имаше предвид, че резиденцията на Сейнт Джеймс в града също не беше малка сграда. Тя обаче не се зачуди. Сега вече ѝ харесваше, че са толкова близо един до друг.

Бяха наредили на Мери да ги изчака и Кимбърли успя да си съблече роклята без особени затруднения и без да обърне внимание на това, че залита.

Искаше ѝ се да продължи да си мечтае за Лаклан — мислите ѝ бяха толкова вълнуващи. Но шампанското, което беше изпила на бала, не ѝ го позволи и тя само за минутки вече беше заспала. Ето защо, когато малко след това се събуди, все още не знаеше къде се намира, все още си мислеше, че е на балкона и се целува с Лаклан.

Но всички тези чудесни усещания, които изпита тогава, сега бяха още по-силни. Сега целувките бяха много по-страстни. И беше много по-топло.

Трябваше ѝ известно време да разбере, че това, което правеше Лаклан, е повече, отколкото човек би очаквал от една целувка. Той не само я държеше, а свободно движеше ръце по ръцете и краката ѝ и вместо сатен, те докосваха кожата ѝ. Това я пообърка, но тя така и не намери време да го постави под въпрос, тъй като той продължи да плъзга ръце по нея и понякога предизвикваше толкова приятни усещания, че тя не съдържаше удоволствието си, а звуците, които издаваше, още повече го насърчаваха да продължава.

Имаше обаче още нещо, което не беше изпитвала преди, някакво неясно тревожно чувство, което не можеше точно да определи, но тя знаеше, че всички тези приятни усещания, които ѝ доставя, просто няма да са достатъчно, че липсва нещо още по-хубаво и че удоволствието ѝ няма да е пълно без него. А това чувство пораждаше пламенно желание, което незабавно трябваше да се утоли, сякаш тялото ѝ казваше: вижда се краят и ако побързаш, можеш да го достигнеш.

Топлината ставаше все по-силна. Нощницата ѝ сякаш се беше залепила за тялото ѝ, но въпреки това... вече не усещаше допира на сатена. Сякаш имаше две кожи, нещо тежко, което я притискаше надолу, твърдо и решително, на място, където тя обикновено беше мека. Целувката му обаче продължи да я заслепява, не ѝ позволяваше да анализира това, което ставаше с нея, а и дума не можеше да става да задава въпроси. Освен това на нея несъмнено ѝ се привиждаха разни работи — нелепа последица от прекалено многото шампанско, с което изобщо не беше свикнала.

После я прониза болка и тя веднага изтрезня и с безпогрешна яснота разбра две неща. Не беше на балкона на Уигинс, а в леглото си, където ѝ беше мястото. Лаклан Макгрегър обаче лежеше върху нея, а на него това не му беше мястото.

— Какво правиш тук? — беше единственото нещо, което се сети да попита.

Той се надигна над нея — тя почти не го виждаше в тъмнината на стаята. В огнището тлееха само няколко въглена.

— О, скъпа, не е ли очевидно? Любя те.

— Точно така, по дяволите — гневно каза тя. — Без мое разрешение? Не може така!

— Напротив, може — отвърна Лаклан. — И съжалявам за болката, но...

— Болка ли? — прекъсна го тя, а после си спомни и ахна. — Защо ме нарани?

— Не беше нарочно... е, беше в известен смисъл, но беше неизбежно и ти се кълна, девойче, че това няма да се повтори.

— Разбира се, че няма, защото веднага си тръгваш — натърти тя. — На секундата.

— А защо да го правя, когато никой от двамата не го иска?

— Не си прави заключения, че знаеш какво искам...

— Но аз наистина знам. Ти цяла нощ ми казваше, че ме желаш, скъпа, а в момента и аз много силно те желая.

Тези думи я накараха да потръпне, но те също ѝ звучаха объркващо. Не си спомняше да му е казвала подобни неща и всъщност не можеше да си представи да прояви такава дързост, независимо дали е истина, или не. А дали беше вярно, е, това, че го желаше, всъщност беше вярно... Тя така или иначе щеше да се омъжи за него, така че имаше ли някакво значение, ако се любят сега, преди да са се оженили? Още повече че всичко, което правеше той, много ѝ харесваше — без болката, разбира се.

— Защо ме нарани? — тихо попита тя при спомена за болката.

Той изстена и започна да я обсипва с целувки.

— О, скъпа. Просто много исках да го направя. Майка ти никога ли не ти е казвала за... ами... за това, че трябва да се пролее малко девствена кръв преди една жена истински да се свърже с мъж?

Тя наистина имаше някакъв смътен спомен за това, но когато бяха провели този разговор, тя беше толкова малка, че беше забравила всичко.

— Да не би да искаш да кажеш, че наистина сме се „свързали истински“?

Това, че той влагаше различен смисъл от нея в тези думи, изобщо не ѝ дойде наум.

Отговорът му беше съвсем простичък и недвусмислен.

— Не го ли чувстваш? — попита той с леко дрезгав глас.

В момента беше трудно да почувства каквото ѝ да е, защото единственото, което усещаше, беше, че той ѝ тежи. После обаче вече не ѝ тежеше и тя широко отвори очи, когато усети движението дълбоко вътре в себе си. Вече не изпитваше болка, вярно беше, а кръвта, допреди миг сякаш застинала, сега бързо се раздвижи.

— Ти ли направи това?

Той се засмя на страхопочитанието в тона ѝ.

— Аз, скъпа, а това е само началото. Останалото още повече ще ти хареса, честна дума.

Той продължи и ѝ показва какво имаше предвид. Повече? Думата едва ли можеше да опише невероятните усещания, които съпровождаха движенията му вътре в нея. После отново я зацелува силно, така че и да беше възнамерявала да му напомни, че не трябва да правят това, преди да се оженят, просто не ѝ се отдаде възможност.

Освен това и не ѝ се искаше. Сякаш изведнъж всичките ѝ мисли секнаха и тя цялата се потопи в удоволствието, като остави да я водят само чувствата ѝ. И тя наистина откликваше, първоначално невинно, но с вродена страст, която скоро взе надмощие и се съчета с ритъма, който диктуваше той. Бързо, бавно, тя го следваше, застигаше, направо се разтапяше в чувството. После изненадано извика, върхът, до който той я доведе, беше толкова неочакван, цял порой усещания, а след това невероятното връщане към реалността в облак от пулсиращо удоволствие, после отмала и чувство на пълна удовлетвореност.

Как можеше да му се отблагодари за това? И трябваше ли да му благодари, че я е въвел в подобна върховна наслада? На сутринта щеше да го измисли — сигурна беше. А сега тя щастливо въздъхна, обви с ръце врата му и бързо заспа.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Както всяка сутрин, Мери влезе в стаята на Кимбърли, за да започне задачите си за деня. Кимбърли бавно се събуди от прашенето на запаления огън. Познат звук. Нищо необикновено. Нищо, което да ѝ напомня, че животът ѝ коренно се е променил.

Почти будна, тя се надигна, подпря се на лакът и изведнъж се ококори. Удари я остра болка в слепоочието. Тя веднага закри очи с ръка от слънчевата светлина, която никога преди не ѝ се беше струвала толкова ярка и силна. Балът. Беше отишла на бала на Уигинс и беше изпила прекалено много шампанско. Значи така си плащаше за греховното напиване? Пулсиращо главоболие, нетърпимост към светлината и чувство на ужас?

Ужас? Какво ли можеше да е направила, за да се чувства така? Целувките на балкона, танците с него, погледът, с който Лаклан я гледаше. Лаклан...

От един спомен на друг, всичко сякаш премина пред погледа ѝ по реда си. Когато стигна до последните събития, които бяха станали, тук, в тази стая, тя се отпусна на леглото и вътрешно изстена. Невъзможно! Не може да го е направила! Останалото може да са истински спомени, но последното — не, сигурно е било сън. Но кога ли пък беше сънувала нещо толкова истинско — или толкова хубаво?

После забеляза нощницата си на другия край на леглото и с ужас разбра, че е гола под завивките, които притискаше до гърдите си.

Тя се изчерви, бузите ѝ пламнаха, но в следващия момент кръвта се отцеди от лицето ѝ и то съвсем преbledня. Какво съвпадение, че единствената нощ в живота ѝ, в която не си беше облякла нощницата, беше единствената нощ, в която сънува, че някой я люби. Боеше се, че не е съвпадение, също така се боеше, че с нея е свършено... и разбра защо изпитва такъв ужас.

Добре че Лаклан не беше още в леглото ѝ. Не можеше да си представи колко неудобно щеше да се почувства, защото Мери имаше навика сутрин да влиза, без да чука, за да запали огъня и да затопли

стаята, докато Кимбърли стане. Но какво пък толкова? Тя щеше да си мълчи.

Не, нямаше да мълчи. Мери много обичаше да клюкарства и тъй като я бяха назначили съвсем наскоро, не изпитваше лоялност към Кимбърли и нямаше да си държи езика зад зъбите. Но макар че не я бяха заварили с мъж, с нея беше свършено. Младите жени с добро потекло просто не правеха такива работи и...

Тя още веднъж изстена и се зави през глава с надеждата Мери просто да я остави сама с нещастиято ѝ. Не можеше да проумее защо се беше отклонила от правия път — тя, която никога през живота си не беше правила нищо нередно. Единственото леко подозрително нещо, което беше правила някога, беше, когато не се беше подчинила на баща си и беше отказала да прекрати траура си, и то с право, защото иначе това щеше да послужи за погасяване на дълговете от хазарт на годеника ѝ. Ако Морис се беше държал разумно, тя нямаше да е в това положение и... ох...

С въздишка си спомни как предишната вечер беше стигнала до заключението, че Лаклан Макгрегър чудесно би ѝ подхождал за съпруг. Вярно, когато стигна до това заключение, не беше съвсем трезва, но в момента това нямаше значение.

Тя беше решила да се омъжи за него, а сега вече не можеше да си промени решението, дори и да искаше. Бяха се любили, а това правеха само женените или в нейния случай — хора, които скоро щяха да се оженят. А в това отношение тя не можеше да го вини. Това беше нещо, което много повече щеше да ѝ хареса, ако го правеха редовно — щом се оженеха официално. Искаше ѝ се той да беше изчакал, докато се оженят, за да ѝ покаже колко хубава може да бъде тази страна на брачния живот, но той не го беше направил... е, тя със сигурност щеше да му се скара за това.

Искаше ѝ се поне да разбере защо беше влязъл в стаята ѝ, за да я събуди с целувките си, и така беше белязал живота ѝ завинаги. Беше ѝ споменал някакви глупости за това, че му казвала, че го желае. Това обаче беше абсурд. Разбира се, че не бе казвала нищо подобно.

Вярно, наистина беше изпила повече шампанско, отколкото трябва, и затова паметта ѝ беше малко размътена дори по отношение на причината, поради която изобщо беше решила да се омъжи за Лаклан. Тя обаче не можеше да прояви подобна дързост и да му каже,

че го желае, особено при положение, че в своята невинност дори не бе знаела какво е желание, нали?

Спомни си усещането, че докато той я любеше, нещо ѝ липсваше, но не знаеше какво е, защото никога не бе могла дори да си представи невероятното удоволствие, което изпита. Сега вече знаеше какво означава да го желае, но на бала нямаше представа, независимо какво твърдеше той.

Чу как вратата щраква и се затваря и въздъхна с облекчение, че Мери е разбрала намека ѝ, че още не е готова за ставане. Искаше ѝ се да не мисли за този проблем поне за известно време, да заспи пак, но беше сигурна, че вече няма да може да заспи.

Не искаше отново да вижда прислужницата си.

Сигурна беше, че само един поглед щеше да е достатъчен на момичето, за да разбере какво е правила през нощта. Собственото ѝ чувство на вина вероятно щеше да я издаде. Не можеше обаче цял ден да си стои в стаята, колкото и да ѝ се искаше.

Трябваше да намери графинята и да ѝ каже, че няма нужда да планира повече светски събирания заради нея. Надяваше се, че Меган ще изпита облекчение. И тя също щеше да изпита облекчение, защото въпросът щеше да се разреши. Освен това трябваше да разговаря и с Лаклан, просто за да му напомни, че ще се оженят.

Отне ѝ два часа да се зареди с кураж и да реши, че промененият ѝ статут не личи външно. Единственото нещо, което се виждаше, което всъщност можеше да послужи за доказателство, бяха петната по чаршафите. Тя обаче ги махна преди Мери да успее да ги види. Молеше се икономката да не забележи.

Облече една от новите си рокли, светлозелена, която караше да изпъкнат очите ѝ, както и по-хубавите ѝ черти. А без помощта на Мери, тъй като момичето не беше склонно да се връща, след като не беше повикано, прическата, която успя да си направи, беше да остави косата си да пада доста свободно. Така обаче доста ѝ отиваше, след като я бяха подстригали по новата мода. Всъщност тя със задоволство откри, че изглежда не по-малко красива от предишната вечер в официалното си облекло. Направо ѝ действаше ободряващо, че тази сутрин изобщо може да е доволна за каквото и да било.

За нещастие Лаклан не отговори, когато тя почука на вратата му. Никой не отговори. Тя изчака една минута, събра кураж и почука

отново. Нямахте го. Отсъствието му ѝ подежда потискащо. Нямахте да ѝ е лесно, когато отново го види. Досега никога не беше имала подобна близост с мъж и се страхуваше, че ще се смути и няма да може да подхване темата за женитбата.

Обаче трябваше да го направи. А ако той вече беше станал, което беше напълно вероятно, като се имаше предвид, че беше почти обед, тя трябваше да го открие.

Наистина бе по-разумно да разговаря с него, преди да каже на херцогинята. В края на краищата той наистина трябваше пръв да каже за женитбата, тъй като можеше и да се разсърди, ако му го съобщи някой друг. Макар че според нея той сигурно го очакваше, след като бяха прекарвали нощта в такава близост. От учтивост обаче трябваше да го уведоми, че няма нищо против брака, в случай че той се съмняваше.

След като разпита неколцина слуги за него — о, те всички го бяха видели, съвсем преди малко — първо я заведоха в трапезарията за закуска, където в момента нямаше никого, после на терасата, която сега беше студена и празна, после в библиотеката, където тя се спря на прага, защото най-после го беше открила.

Той обаче не беше сам.

Херцогинята също беше вътре и търсеше някаква книга на един от по-високите рафтове — беше се качила до средата на стълбата. Лаклан държеше стълбата да не падне, макар че тя изглеждаше доста солидна и Меган очевидно нямаше нужда от помощта му. Но това го приближаваше до дамата на мечтите му.

Кимбърли тъкмо възнамеряваше да привлече вниманието им, когато чу как Лаклан пита Меган малко раздразнено:

— Значи не вярваш, че те обичам? Това ли искаш да кажеш?

Меган отговори, без дори да си даде труда да погледне надолу.

— Мисля, че просто си се влюбил в лицето ми. То винаги ми е създавало проблеми. Помисли си, Лаклан. Това, което изпитваш или си мислиш, че изпитваш, не може да е истинско, при положение че ти изобщо не ме познаваш.

— Знам, че постоянно присъстваш в мислите ми през последната година. Това е повече от мимолетно увлечение.

— Може би защото се оказах птичката, която отлетя? — предположи Меган.

— Не съм толкова алчен, че да ми се иска да имам всичко, което искам поне малко. — В тона на Лаклан вече не се четеше толкова раздражение, колкото силна обида.

Меган въздъхна, взе една книга от рафта, слезе от стълбата и се изправи срещу него.

— Всичко това е ненужно, Лаклан. Колко пъти да ти казвам, че обичам мъжа си? Няма човек, който да ме накара да се чувствам пощастлива от него. Ето защо бих била много благодарна, ако отсега нататък запазиш това, което изпитваш, или си мислиш, че изпитваш, за себе си. Тук си, за да си намериш съпруга, богатия съпруга, доколкото разбирам, която да ти помогне да се съвземеш, след като мащехата ти е забягнала с наследството ти. Крайно време е да започнеш да си мислиш за това, нали? И да си намериш жена, която още не се е задомила и не се е влюбила в някой друг.

Кимбърли чу достатъчно, всъщност прекалено много, а ако в момента някой от тях я забележеше, вероятно щеше да ѝ се пръсне сърцето. Ето защо тя бързо отстъпи назад, а после хукна към стълбите в дъното на коридора — нещо, което никога не би направила при други обстоятелства, тъй като изобщо не подхождаше на дама, но сега бе толкова разстроена, че...

Когато обаче стигна коридора на горния етаж, спря и се подпря на стената. Беше напълно съкрушена от чутото. Изстена, затвори очи и няколко пъти удари стената с глава.

Лаклан Макгрегър нямаше да се ожени за нея, той все още обичаше Меган Сейнт Джеймс. Защо ли си беше помислила, че с това е свършено? Просто защото я беше целунал, и то на няколко пъти? Просто защото я беше любил? Как бе могла да прояви такава наивност? Една от най-старите професии на света служеше за доказателство на твърдението, че за един мъж не е нужно да обича една жена, за да я люби.

Той очевидно просто си беше поиграл с нея, може би от скука или дори от яд, че не отбелязва напредък с жената, в която е влюбен истински. А от това, което току-що беше чула, не беше особено вероятно тя да постигне някакъв напредък в тази област. Но каква беше нейната роля в цялата тази работа? Със съсипана репутация в обществото и без съпруг — е, не с напълно съсипана репутация — за

това знаеха само тя и Лаклан все пак. Имаше обаче две неща, които можеха да променят всичко много бързо.

Тя може и да не беше много наясно с любенето — как да реагира и какво да очаква. Но нали и децата знаят, че така се правят бебета. Невинаги, но понякога. И тя трябваше да се изправи пред това „поякога“ и да се надява, че няма да пострада от единствената си забежка.

Ако късметът ѝ се усмихнеше в това отношение, то поне щеше да ѝ остане време, за да се изправи пред второто нещо, което бързо би довело до нейното падение в обществото. Ако и когато получеше предложение за женитба, тя трябваше да си признае за това, което е направила, преди да приеме. Трябваше да каже на бъдещия си съпруг, че е... че вече не е... е, че не е толкова непорочна, колкото би трябвало да бъде.

Не беше толкова глупава, че да се надява, че той няма да разбере. Преди няколко години в нейния град бе избухнал голям скандал, защото един младоженец по някакъв неведом начин беше успял да познае, че булката не е девица. Той го беше разтръбил из целия град и настояваше бракът му да се обяви за невалиден. Значи мъжете можеха да познават по някакъв начин.

Но ако тя си признаеше за греха, нейният бъдеш избраник или можеше да прояви великодушие и да я приеме такава, каквата е, или да се разгневи и да разтръби за това на всички.

Представяше си как би реагирал баща ѝ, ако се стигнеше дотам. Вероятно веднага щеше да я лиши от наследство — да, това беше почти сигурно. Иначе трябваше буквално да ѝ купи съпруг и тя нямаше да има никакъв избор.

Точно в този момент до нея достигна гласът, който толкова добре започваше да познава.

— Да не би да се криеш там, Кимбър? Или си мечтаеш?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кимбърли бавно отвори очи и видя лицето на Лаклан. Изражението му беше нежно — и тъкмо това я накара да изпита неудържимо желание да го зашлеви.

Разбира се, нямаше да направи подобно нещо. Не подобаваше на една дама да прави подобно нещо, а...

Тя се отдръпна от стената и замахна. Звукът, който последва от допира на дланта ѝ с бузата му, ѝ достави огромно удоволствие, а после видя и отпечатъка от удара. Определено си струваше болката в ръката ѝ.

Изненада се, че го е направила. Лаклан, разбира се, беше още по-изненадан, и точно заради изненадата му и заради това, че не го беше очаквал, след като всъщност с поведението си направо си го просеше, тя замахна пак... но успя да се сдържи.

— Ти си достоен за презрение. Не се доближавай до мен, Макгрегър, или вече не отговарям за... — почна тя с цялото презрение, на което беше способна.

Но не довърши. Щеше да се разплаче, но гордостта ѝ щеше да пострада, ако му позволеше да види сълзите ѝ. Така че тя се обърна и хукна по коридора. Отново тичаше — но този път дори не ѝ направи впечатление.

Стигна до стаята си, влезе и се подпря на вратата със стиснати юмруци. Не искаше да плаче. Не беше от хората, които търпят самосъжалението. Емоциите обаче се надигаха в душата ѝ. Поне половината от тях бяха гневни и тя се съсредоточи върху яростта си, за да не се разплаче.

После вратата се отвори и я избута навътре. Какво нахалство!

— Тази стая е моята, Макгрегър, а не твоята! Как осмеляваш отново да влизаш без разрешение?

Изражението му беше мрачно. Очевидно беше успял да се съвземе от първоначалната си изненада и се чувстваше незаслужено нападнат. Всъщност той почти беше готов да избухне.

— Отново ли? — каза той, като едва се сдържаше не изкрещи, после тресна вратата. — Да не би да искаш да кажеш, че снощи не си ме поканила?

— Разбира се, че не съм те канила!

Поради неизвестно каква причина той не беше подготвен за този отговор, затова се намръщи и тихо заговори:

— В такъв случай паметта ти е доста къса, девойче, след като не си спомняш поведението си снощи.

— Какво общо има между моето поведение и...

— Всичко — прекъсна я той. — Ти не отказа целувките ми, Кимбър, а им отвърна с не по-малко страст. Освен това цяла вечер не ме изпускаше от поглед. Да не си мислиш, че съм толкова неопитен в тази област, че не разбирам от отправена покана?

— Искаш да кажеш, че си дошъл тук снощи и си ме любил, защото си си мислел, че съм те поканила? — Тя го гледаше ужасено. — Значи не си ме чул изричам поканата, а само си предположил, че те желая?

— Да не би да го отричаш?

— Казвам ти, че ако съм те гледала по начин, който би могъл да бъде сметнат за неприличен, със сигурност не съм го направила нарочно. А ако съм приела целувките ти, то това е било заради глупостта ми да повярвам, че се интересуваш от мен. Освен това бях изпила прекалено много шампанско Лаклан. Ти не можа ли да познаеш?

— Не, ти просто изглеждаше по-хубава — каза и лицето му от намръщено стана замислено. — А като се има предвид колко красива изглеждаше, сигурно съм си помислил, че имаш опит в тези неща.

— Опит ли? Аз никога...

— Да, вече го знам — нетърпеливо я прекъсна той. — Освен това и аз не нося много на шампанско, така че не бях съвсем трезвен, поне не достатъчно, за да обмисля всичко внимателно. За мен ти беше една красива жена, която даваше всички признаци, че иска вниманието ми, а аз не съм от онези, които отхвърлят красиви жени.

Комплиментът изобщо не успя да ѝ повлияе. Тя просто беше прекалено разгневена и изпълнена с отвращение.

— В такъв случай значи си като петел в кокошарник — презрително каза тя. — Твърдиш, че обичаш една жена, а в същото

време си играеш с друга.

Лаклан има наглостта да се ухили и да свие рамене.

— О, девойче, имаш много да учиш. Един мъж е верен на жена само когато редовно удовлетворява нуждите си. Когато това не става, той веднага се възползва от всичко, което му се изпречи на пътя, и е благодарен за това.

Думите му я накараха да се изчерви, но тя не можеше да го скастри, защото сама беше почнала свадата.

— Истинската любов трябва да е изключение от това правило — натърти тя.

Той поклати глава, дори въздъхна, за да покаже, че е наистина разочарован от недоволството ѝ.

— Романтични глупости дрънкаш, Кимбър. Тялото е нещо удивително и ще научиш, че то не може да се контролира, когато стане дума за някои неща, включително и любенето. Ти не откри ли това за себе си снощи? Или може би имаш нужда пак да ти покажа?

Тя протегна ръка, за да го спре, ако реши да се приближи до нея — вече ясно разбираше за какво става дума. Освен това не искаше да си признае, че в това, което ѝ казва, има известна истина. Тя наистина си спомняше реакцията на тялото си и как волята ѝ му се беше подчинила.

Сега обаче не ставаше въпрос за това. Важното беше, че тя не е пожелала собственото си падение, той го беше изкарал така, защото не беше изтъквал правилно поведението ѝ.

— Вече ми показва, за което ми се иска да те разчекна и да те побия на кол. И ако не си го знаел, аз съм тук, за да си намеря съпруг. Как ще го направя, след като ми причини това?

— Да не би в такъв случай да искаш да се ожения теб?

Трябваше да каже да. Трябваше да го накара да си плати за това, което беше извършил. Гордостта ѝ обаче взе връх и това, което му каза, беше самата истина.

— След като си влюбен в друга жена? — сподавено за тя. — Не, благодаря.

— Е, добре, наскоро тя ми изтъкна, че не познавам собствените си чувства — каза той с тон, изпълнен с отвращение. — Ето защо, ако ме искаш, ще се ожения за теб.

— Каква саможертва! Но тя не е необходима, защото аз няма да се омъжа за теб. Не искам мъж, който винаги ще копнее по друга жена. Точно такъв беше бракът на майка ми и знам колко непоносимо е това.

— Сигурна ли си?

— Да, напълно. И ще ти бъда благодарна, Лаклан, ако напуснеш стаята ми и повече не стъпваш в нея. А просто за да предотвратят евентуално погрешно тълкуване на погледи, позволи ми още сега да те уверя, че вече никога няма да си добре дошъл тук — не, че някога си бил.

— А ако настоявам? — В изражението му се четеше упорство.

— Да идваш тук? — възкликна тя.

— Да се ожения за теб.

— А защо, при положение че не искаш да се ожениш за мен? — смая се тя.

Отначало той не отговори, само я гледаше с широко отворени очи, но след миг изръмжа и ядосано прокара пръсти през косата си.

— Не знам какво точно искам в момента. — После я прикова със зелените си очи, изпълнени с чувство, което тя все още не разбираше, и добави: — Обикновено обаче отговарям на предизвикателството.

— Недей... — сподавено прошепна тя, но той веднага я прекъсна.

— Ще се видим по-късно, скъпа.

Кимбърли толкова се беше ядосала от подтекста на предишната му забележка, че той вече беше успял да си излезе, преди тя да може да извика:

— И повече не ме наричай така!

Едва след малко разбра, че е сама, и скочи да затвори вратата. Отсега нататък вратата щеше да стои заключена, докато тя беше вътре. Колко нахален беше този шотландец! Как можа да ѝ каже, че тя го е предизвикала да промени решението си!

Кимбърли презрително изсумтя.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Светските мероприятия продължиха с още няколко събирания в Лондон, включително и едно посещение на театър. На Кимбърли това всъщност ѝ хареса, тъй като ѝ позволи да се откъсне от собствените си тревоги и за известно време да се потопи в проблемите на героите.

През последната им вечер в Лондон имаше бал, където тя успя да продължи запознанството си с лорд Кент и Хауард Канстън — и двамата я осведомиха, че са поканени в Шеринг Крос. И двамата изглеждаха въодушевени — очевидно се считаше за нещо много престижно човек да бъде поканен в дома на херцог Ротстън. На този бал присъстваха и още няколко предизвикващи интерес млади мъже, един от които така се напи, че още на дансинга направи на Кимбърли предложение за женитба. Тя, разбира се, не го прие сериозно, но беше поласкана. Първото ѝ предложение всъщност не ѝ беше първото, но тя не броеше другите две, защото първата ѝ венчавка бе уговорена от баща ѝ, когато е била бебе, а Лаклан беше казал, че ще се ожени за нея, което не беше истинско предложение. Все пак тя предполагаше, че не се различава много от такова — като изключеше това, че не го беше чула да казва, че иска да се ожени за нея. Колкото до Лаклан, беше невъзможно да го избягва съвсем, макар че полагаше много усилия в това отношение. На вечерите, официални и по определено време, го виждаше по необходимост. Освен това той присъстваше на всички събирания, на които ходеше и тя, но сега вече Кимбърли знаеше причината. Лаклан също беше пристигнал в Шеринг Крос със задачата да си намери съпруга и всички го знаеха.

Жалко, че копнежът му по херцогинята му пречеше да постигне целта си, както беше жалко и че Кимбърли научи за това още в самото начало. Иначе тя щеше да се държи много по-дружелюбно с него и нямаше да обърне внимание на това, че баща ѝ не понася шотландците. Заради Лаклан си струваше да се изправи срещу гнева на баща си. А и той като че ли наистина проявяваше някакъв интерес

към нея. Иначе нямаше да я целува вече няколко пъти, както и нямаше да я люби.

За нещастие обаче тя беше напълно наясно към кого са насочени симпатиите му. А дори и Лаклан да се вразумеше и да се откажеше от Меган, дори и да се опиташе да си намери подходяща и любяща съпруга, а той очевидно имаше нужда от такава жена по финансови причини, тази съпруга нямаше да бъде жената на неговите мечти. Той винаги щеше да си бленува по Меган и Кимбърли единствено можеше да съжалява бъдещата му жена заради това.

В Шеринг Крос бяха пристигнали най-различни гости, без да се броят ежедневните посетители. И Джон Кент, и Хауард Канстън вече бяха тук. Сред новодошлите имаше и три госпожици, които, подобно на Кимбърли, бяха тръгнали да си търсят съпрузи този сезон и бяха поканени на продължително гостуване или от херцогинята, или от бабата на Лаклан — Маргарет.

Кимбърли веднага изпита неприязън към тях. И трите бяха помлади от нея, а по нейно мнение и по-хубави. А ако две от тях не си бяха довели красивите неженени братя да ги съпровождат, тя направо можеше да си грабне багажа и да се върне в Нортъмбърланд, защото със сигурност нямаше изгледи да привлече вниманието на господата, при положение че наоколо имаше такива красавици.

Лейди Моника Елгар беше руса, при това много светлоруса и синеока. Освен това беше много дребничка и притежаваше живо чувство за хумор, което караше всички да се смеят, особено господата. Ето защо тя успя изцяло да привлече вниманието на Джон Кент още от мига, в който той я зърна.

Лейди Идит Уинстън беше много жива жена, с червеникава коса и красиви светлосиви очи, държеше се малко безцеремонно, но беше толкова красива, че това не правеше впечатление на никого, освен на Кимбърли. Младата дама също така не се срамуваше от нищо и свободно се намесваше във всички разговори със своето мнение, което почти винаги се различаваше от това на останалите, макар в повечето случаи да й доказваха, че не е права. Въсъщност тя изобщо не беше интелигентна и често правеше абсурдни забележки, но това определено не правеше впечатление на господата. Джейн Карлайл

беше олицетворение за дама във всяко отношение. Беше много слаба, почти мършава според Кимбърли, също беше руса, със светлокафяви очи — определено модна красавица. А и поведението ѝ беше безупречно. Тя се хранеше изискано, следваше плътно етикета, освен това беше много мила — или поне така твърдеше нейната важна майка, която непрекъснато я хвалеше пред всички, които изявяваха желание да слушат. Нямаше нормален човек, който да изрази съмнение в това, което твърдеше тази непоклатима дама. Макар че, от друга страна, кой ли нормален господин би пожелал подобна дама за тъща?

Освен Хектор Карлайл и Кристофър Елгар, които бяха новодошли в групата, към тях се присъедини и един овдовял маркиз, който беше дошъл да се види с херцога по работа и беше приел поканата на Девлин да си почине и поостане, за да присъства на някои от тържествата, които Меган беше устроила през следващите седмици. Казваше се Джеймс Травърс и беше малко над четиридесет — малко по-стар, отколкото беше очаквала Кимбърли. И все пак никой не можеше да отрече, че е първокласен кандидат за женитба.

Освен че беше много красив с черната си коса и сини очи, Джеймс беше и смущаващо богат, ако се вярваше на информацията на Лусинда. И макар че не си търсеше съпруга, защото имаше двама синове от първия си брак, той не беше против брака. Меган я беше уверила, че просто не е открил подходящата съпруга, която да замени покойната му жена.

През следващите дни Кимбърли откри, че Джеймс много ѝ харесва. Разговорите, които водеше с него, винаги бяха оживени и никога скучни, а това беше хубаво. Дългите и неловки паузи винаги смущаваха и двамата събеседници, но с него никога не се стигаше до това. А след като забеляза усмивката ѝ и ѝ направи комплимент за нея, той определено се стараше да я кара да се смее често, което за него не представляваше никакво усилие.

Лаклан винаги се оказваше наблизо и тя безпогрешно усещаше присъствието му, независимо от човека, с когото разговаряше в момента. Да го избягва беше едно нещо, но да не му обръща никакво внимание, когато беше в същата стая, беше съвсем различно. Освен това понякога...

Веднъж, още преди да се върнат от Лондон, се сблъска с него в коридора и той веднага официално ѝ каза:

— Колко привлекателна сте днес, лейди Кимбърли. — Веднага след това обаче добави: — Знаеш ли, че не е изключено и да имаш дете след това, което направихме?

Руменината от комплимента не беше нищо в сравнение с червенината, която я заля цялата. А той си тръгна преди тя да измисли какво да му каже. Значи намерението му бе просто да ѝ изтъкне факта, в случай че тя не го знае.

Друг път, на вечеря с повече от тридесет гости, той успя по някакъв начин да накара господина, които седеше от лявата ѝ страна, да напусне стаята. Тя не можеше да си представи как беше успял да го постигне, но следващата му стъпка беше да заеме мястото му — очевидно беше сигурен, че мъжът няма да се върне. И макар че Кимбърли много успешно се правеше, че не го забелязва, в разговора, който се водеше около тях, участваха всички, така че те двамата нямаше как да не се включат.

И по едно време Лаклан се наведе към нея и прошепна:

— Нали ще ми кажеш, ако си бременна от мен, Кимбър? Много ще се ядосам, ако решиш да не ми съобщиш подобно нещо.

— Няма да имам деца, Макгрегър, докато не се омъжа, както му е редът — каза му тя доволно след една седмица.

Колкото и невероятно да ѝ изглеждаше, той не се зарадва на новината, както беше очаквала. Но тя определено изпита облекчение, тъй като така щеше да може да си следва нормално плана за намиране на съпруг и нямаше да ѝ се налага да казва на баща си какво е направила. Не можеше обаче вечно да отлага женитбата, защото баща ѝ нямаше търпение да я задоми. Освен това тя не искаше да се натрапва дълго на семейство Сейнт Джеймс.

И все пак това, че Лаклан не изпита облекчение, я объркваше. Той всъщност с нищо не беше показал как се чувства, когато му съобщи новината. А Хауард Канстън ги беше прекъснал, преди да успеят да си продължат разговора и я беше поканил да поюздат, защото навън беше хубав зимен ден.

Кимбърли беше доволна, че Хауард все още проявява нескрит интерес към нея, независимо от пристигането на „трите грации“. Джон Кент обаче вече не фигурираше в списъка ѝ на потенциални ухажори.

Що се отнася до усилията на Лаклан да си намери жена, той не полагаше никакви усилия. Почти не беше забелязал Идит, макар че тя

се беше постарала да го впечатли с дългите си клепки, и въпреки че наистина отдели малко внимание на Джейн, то не надминаваше границите на учтивостта.

Кимбърли често се чудеше дали не се чувства потресен от това, което, без да иска, му беше съобщила на последния бал, който бяха посетили в Лондон. Беше го засякла до масата със закуските и беше забелязала, че втренчено наблюдава как Меган и Девлин танцуват. В гърдите ѝ се надигна недоволството, че той все още чезне по нея и несъмнено винаги ще е така. Ако не беше така, тя може би щеше да си позволи да се влюби в него.

— Да не би наистина да си мислиш, че тя ще напусне съпруг, който я обожава, както и малкото си бебе? — попита тя, когато недоволството ѝ взе връх.

— Какво? — почти изкрещя той и рязко се обърна към нея.

— Не знаеше ли, че имат момченце? — учуди се тя.

— Не. Откъде да знам? Никога не съм я виждал с дете.

— В такъв случай съжалявам, че го научаваш от мен. — После добави по-нежно, защото вече съжаляваше за причината, поради която му го беше казала: — Цяла Англия го научи, Лаклан. Писаха го по всички вестници и за известно време всички само за това говореха. Мислех, че баба ти вероятно ти го е споменала, но не ти е направило впечатление.

— Да не ми направи впечатление, че не са само двамата, а цяло семейство, по дяволите?

Беше се засмял, но смехът му не беше искрен, а после си бе тръгнал. Кимбърли се разтревожи, защото погледът, който ѝ беше хвърлил, преди да изчезне, показваше или че страшно го е обидила с последната си забележка, или пък че я намира за жалка, че му е изтъкнала нещо, което той смята за маловажно. Искаше ѝ се да разбере кое от двете всъщност е.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Казвам ти, че не ме интересува! Искам шотландеца, майко. Писна ми да слушам ти какво искаш!

Джейн Карлайл започна тирадата си в момента, когато Кимбърли тъкмо влизаше в трапезарията за закуска. И наистина си беше тирада. Можеха да я чуят чак от конюшните. Всички в стаята, поне петнадесетина от гостите, включително и шотландецът, бяха смаяни от това безпрецедентно избухване на госпожицата, която до този момент беше създавала впечатление на свършена.

Последва покашляне, после още едно, чу се хихикане и накрая всички се смълчаха. В настъпилата тишина някой с шотландски акцент проточи:

— Според мен шотландецът също има какво да каже по този въпрос.

Сега вече всички на масата се разприказваха в усилието си да се преструват, че нищо не се е случило. Джейн, която стоеше с майка си до бюфета, където бяха поставени закуските, объркано хвърли поглед към масата, сякаш не съзнаваше напълно какво е направила. Майка ѝ обаче го съзнаваше, и още как. Цялата пламнала, дамата грабна дъщеря си за ръката и я измъкна от стаята. Кимбърли едва успя да се отдръпне, когато профучаха покрай нея.

— Но аз си мислех, че е много кротка. Майка ѝ го каза — както винаги високо се обади малката скандалджийка Идит, щом те излязоха.

Точно в този момент Кимбърли срещна погледа на Лаклан и едва не се разсмя на глас, когато той завъртя очи към тавана. За щастие успя да сподави смеха си, за да не се изложи. Невъзможно ѝ беше обаче да се въздържи и да не се усмихне за миг, а нахалникът ѝ намигна.

Кимбърли се запъти към бюфета, което беше станало нещо обичайно, тъй като къщата се пълнеше с много гости, и докато минаваше покрай брата на Джейн, го чу да казва на Кристофър нещо, което не беше предназначено за нейните уши:

— Голяма кучка е. Баща ми винаги казваше същото и за майка ми. Направо е ужас да се живее с тях двете през последните години.

За да му отдадем заслуженото, трябва да изтъкнем, че на брата на Моника му стана неудобно, че му поверяват такава информация. Кимбърли зацъка с език наум и зачеркна в съзнанието си името на Хектор Карлайл. Да разправя такива работи за собственото си семейство!

След като го беше чула обаче, ѝ стана жал за Джейн. На човек може и да не му прави впечатление, че жена му е малко тъпа, дори може да го предпочита, за да е сигурен, че е по-интелигентен. Повечето мъже обаче не искат жена с необуздан нрав, която може да ги посрами в обществото.

Не беше изненадващо, че майката на Джейн още същия следобед подбра дъщеря си и си тръгнаха от Шеринг Крос. Джейн вече нямаше да може да си избере подходящ мъж сред присъстващите. Жалко само, че не взеха и Хектор с тях.

За следобеда бяха планирали две забавления. Херцогинята щеше да оглави екскурзия до близкото езеро за тези, които обичаха да са навън, независимо от времето — щяха да се пързаят с кънки. За тези, които не обичаха лошото време, щеше да има шаради в салона.

Кимбърли предпочете да отида да покара кънки.

Трудно ѝ беше да вземе това решение, но най-накрая го взе, защото не обичаше шаради, а много обичаше да кара кънки. Но като се имаше предвид, че начело на екскурзията щеше да е Меган, нямаше как и Лаклан да не е там.

От друга страна, просто ѝ се искаше да се позабавлява, независимо от присъствието му. Още повече, че си беше купила ново зимно палто в Лондон. Беше много модно и ѝ подходеше на фигурата, а не ѝ се беше предоставила кой знае каква възможност да се покаже с него. Освен това я биваше и в пързаянето — нещо, което обичаха да правят с майка ѝ.

Меган имаше кънки с най-различни размери и бе организирала всичко. По брега на езерото щяха да наслагат печки на дърва, за да могат да се погрееят, ако им стане прекалено студено. Цяла група прислужници също щяха да отидат с тях, за да пекат кестени и да

поднасят горещо какао за дамите и топло бренди с подправки за господата. Кимбърли беше доста учудена, че Хауард Канстън не дойде с тях — нали беше атлет. Още повече я удиви присъствието на Джеймс, особено когато научи, че той никога не се е качвал на кьнки. Тя обаче много се забавляваше, докато се опитваше да го научи, и се смееше презглава, когато той тупваше по задник. Не можеше обаче да не му се възхити, защото той беше твърдо решен да се научи да кара. Дори предпочете да продължи с упражненията, когато тя се запъти за горещ шоколад до една от печките.

Поговори малко с Меган и Моника, но те скоро се върнаха на леда. Тя обаче беше стояла доста дълго на леда без почивка и затова ѝ беше приятно да постои до печката, от която отлепяше ръце само за да помаха на Джеймс всеки път, когато минаваше покрай нея. Той обаче почти не вдигаше поглед от леда, така че не я забелязваше. Меган се пързеляше между двама свои по-възрастни гости — бяха се хванали за ръце. Доста хора бяха решили да поизлязат на леда, включително и няколко семейства с малки деца. А Лаклан...

Веднага щом Кимбърли получи чаша горещ шоколад от един от прислужниците, той отиде до съседната печка, а в мига, в който тя остана сама, дойде при нея.

— Боже, направо изглеждаш очарователно на леда, скъпа — отбеляза той, докато сваляше ръкавиците си, за да си стопли ръцете на огъня.

Незнайно защо комплиментът я стопли повече и от огъня и тя красиво се изчерви. Това обаче ѝ се случваше редовно, когато той беше наоколо. Освен това той сигурно не се бе впечатлил от уменията ѝ на кьнкьорка, тъй като тя определено не изглеждаше особено добре след двете падания. След второто, косата ѝ се беше развързала, фибите се бяха разпилели по леда и нямаше смисъл дори да се опитва да си оправя прическата.

— Благодаря, карам кьнки от дете — доволно отбеляза тя.

Би трябвало да му върне комплимент, тъй като той караше не по-зле от нея. Тя обаче се въздържа. Ако му го кажеше, все едно да си признае, че скришом го е наблюдавала, а това беше последното нещо, което искаше той да научи.

— На косата ти се възхищавах, Кимбър — изненада я той, когато я поправи. — Пусната свободно по раменете ти. Напомня ми за...

Той нарочно не довърши. Не беше и нужно. Лицето ѝ стана направо огненочервено. Тя не можеше да повярва, че той споменава за това, че са се любили, след толкова много време. Независимо от желанието си, тя често си мислеше за това, всъщност прекалено често. Той обаче вече сигурно съвсем го бе забравил.

А после, както правеше непрекъснато при последните им няколко срещи, той изтърси:

— Защо го насърчаваш? Та той може да ти бъде баща?

Тя не се престори, че се чуди кого има предвид.

— Това пък какво те засяга? — попита тя. — Освен това той съвсем не е стар, Лаклан. Джеймс е в разцвета на силите си, здрав е, в добра форма, а жените го намират за много привлекателен, включително и аз. Или си мислиш, че хора на различна възраст не могат да имат нищо общо? Тук ще трябва да ти се противопоставя, тъй като Джеймс и аз вече открихме много неща, от които се интересуваме и двамата.

Той измърмори нещо, после недоволно каза:

— Могат ли обаче целувките му да те накарат да се самозабравиш, скъпа? Изпълва ли те със страст като мен?

Нужно ѝ беше много старание, за да не се изчерви отново и да отговори с умислен тон:

— Хм, не знам, още не ме е целувал. Сигурно трябва да разбере. Предполагам обаче, като се имат предвид годините, през които се е упражнявал, че сигурно много го бива.

— В такъв случай, позволи ми да ти опресня паметта, за да можеш да направиш по-добро сравнение...

— Да не си посмял! — изсъска тя. — Да не си полудял? Тук не сме сами.

Той се усмихна широко, доволен, че я е предизвикал.

— О, колко жалко! Все ще мога да изчакам, докато останем сами.

— Избий си от главата всички идеи да ме целуваш, Лаклан Макгрегър — възмути се тя. — Няма да го позволя, а освен това защо пък ще искаш да го правиш?

— Защо да целувам красива жена ли? — Той се усмихна. — Не ти ли казах колко обичам да го правя?

Мина ѝ през ума, че може би само я закача. Щеше да го разбере много по-рано, ако беше свикнала да я закачат, но нещата не стояха

така. Тя беше свита и затова хората не си позволяваха такива волности с нея. Лаклан обаче нямаше подобни задръжки. Това, че тя нямаше вид на жена, която обича да я закачат, изобщо не го възпираше. А на нея ѝ се искаше да може да разбере кога точно всъщност започва да я закача и колко от това, което току-що ѝ беше казал, е искрено.

— Да, наистина ми каза. — Тя го погледна кисело. — И съм сигурна, че напоследък си доста зает да правиш точно това, като се има предвид колко красиви жени има наоколо. А това ме кара да се питам дали именно заради това Джейн избухна тази сутрин. Дали фактът, че толкова те иска, не се дължи на няколко целувки, с които си ѝ завъртял главата?

— Джейн — примерът за дама? — Той изсумтя. — Не вярвам на жена, която е самото съвършенство, и то с право, защото стана ясно, че дамата има един голям недостатък.

— И аз съм избухлива — напомни му тя, като се опитваше да сподави облекчението си, че той изобщо не се е заинтересувал от Джейн. — Това обаче не ти попречи да...

— Ти имаш характер и кураж, скъпа. Разликата е огромна, ако не си я забелязала.

Разбира се, тя отново се изчерви. Той определено ѝ отправяше прекалено много комплименти напоследък. Защо ли? Да не би да искаше да заглади вината си? Няколко комплиментата едва ли си струваха добродетелта ѝ, а тя тепърва щеше да се изправи пред последствията нали щеше да бъде принудена да признае на човека, за когото реши да се омъжи, че не е девствена. Мъжете обаче често не проявяваха никаква логика в мисленето си и той може би предполагаше, че по този начин ще остане с чиста съвест.

— Ами... Джейн не беше единствената красива жена наоколо напоследък — изтъкна тя. — Ето защо предполагам, че не си си губил времето. Лейди Идит...

— Няма достатъчно акъл, за да разбере кога прекалява с дрънкането — бързо я прекъсна той. — Тя ще докара мъжа си до алкохолизъм само за няколко дни с непрекъснатото си кудкудякане.

Кимбърли почти кимна, тъй като и тя беше на същото мнение. Измъчваха я обаче противоречиви чувства. Дразнеше се, че той парира всичко, което му казва, и се радваше, че двете жени, за които беше толкова сигурна, че той ще ухажда, изобщо не го бяха заинтересували.

Той обаче сигурно нямаше да каже нищо срещу Моника Елгар. Дори и Кимбърли започна да я харесва, толкова добра беше. Освен това твърдо беше решила да накара Лаклан да си признае, че целува друга. Нямаше да ѝ хареса да го чуе, но беше сигурна, че по този начин ще престане да си мисли толкова много за него.

— А лейди Моника? — попита накрая тя.

— Ако не си забелязала, Кимбър — въздъхна той, — тя няма и метър и петдесет. Всеки път, когато застана до нея, ме обзема желанието да я гушна като детенце.

— В такъв случай коя целуваш? — попита тя, стигнала до предела на търпението си.

— Получава се, че никоя, скъпа.

— И защо? — премигна тя.

— Може би изчаквам да ти дойде акъла и да ме приемеш.

Сърцето ѝ подскочи. Не по-бавно от него отреагира и бурният ѝ нрав. Отново я закачаше, но този път тя не оцени хумора му по достойнство. Той очевидно нямаше намерение да ѝ каже с кого се забавлява, докато продължава да си чезне по херцогинята.

Тя отпи от шоколада, после го остави и си сложи ръкавиците.

— Е, ако това е истина, Лаклан — усмихна се тя сковано, — ще има много да чакаш.

Той обаче не възприе думите ѝ като обида, а се засмя.

— Знаеш ли, че когато се разгневиш, скъпа, очите ти просветват със зелени пламъчета? Много е изкусително.

— Изкусително ли?

— Все още си много невинна — въздъхна той. — Бягай сега, девойче, защото веднага ще те разцелувам и не ме интересува кой ни гледа.

Тя не разбра какво искаше да каже, защото не ѝ беше обяснил по какъв начин го изкушава. Сигурно искаше да каже, че го изкушава да я напляска. Последното обаче ѝ беше съвсем ясно. Ето защо, макар че тичането с кърки по снега беше опасно, тя бързо успя да стигне до леда.

Смехът му зад гърба ѝ цял ден я държа в лошо настроение. Да не би отново да се закачаше с нея? Тя се зачуди за това по-късно, когато вече беше прекалено късно, за да разбере.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Според мен тогава трябваше да му откраднем коня — недоволно отбеляза Гилян, докато двамата с Лаклан наблюдаваха упражненията на два чистокръвни коня в двора до най-близката конюшня. — Изглежда е нямало да му направи впечатление, като се има предвид колко има тук и колко още се раждат всяка година. Освен това щяхме да му вземем добри пари.

— Не говори толкова високо — смъмри го Лаклан и хвърли поглед към двамата от по-възрастните гости, които се бяха облегли на оградата и също се възхищаваха на двата жребеца. Доколкото чуваше разговора им, те обсъждаха първокласните чистокръвни коне, които се отглеждаха в Шеринг Крос.

Лаклан дръпна братовчед си по-настрана и каза:

— Нямаше смисъл да крадем коня му, Гил. Той щеше да си го върне по същия начин, по който си върна Меган. Освен това аз не крада коне, много добре го знаеш.

Обсъждаха херцог Ротстън и коня, с който беше в деня, в който Лаклан и братовчедите му спряха каретата му, за да го ограбят, а Лаклан забягна с Меган, а не парите, които им бяха целта. На Лаклан вече му се искаше да си беше стоял вкъщи през този ден.

— Добре де, просто ми хрумна — призна си Гилян. — Макар че като си говорим за тези работи, мисля си, че изобщо не гледаш сериозно на работата с намирането на жена.

— А ти откъде реши, че краденето на коне има нещо общо с намирането на жена? — повдигна вежди Лаклан.

— Не е ли очевидно? — отвърна Гилян. — Разбира се, че с парите, които и двете биха ти донесли, а именно това е причината, поради която сме тук. Или вече и това си забравил?

Именно въпросът, а не отговорът, накара Лаклан да се намръщи.

— Я ми кажи нещо, Гил. Да не би да си мислиш, че не приемам отговорността си на сериозно? Или просто си намиращ причина по-често да се оплакваш, защото живеем при проклетите англичани?

— Сигурно е така, както казваш — съгласи се Гилян. — Да, сигурно е така, особено като се има пред вид, че сме тук повече от месец. Никоя ли още не ти е пленила въображението, след като вече ти дойде акълът и се отказа от херцогинята?

— Да, има едно девойче — измънка Лаклан и гневното му изражение омекна.

— Боже, защо не си ми го казал? Кога ще ѝ предложиш да се ожениш?

— Вече го направих.

— И?

— Тя не ме иска.

— Това изобщо не е смешно, Лаклан — изсумтя Гилян. — Всяко девойче би било доволно да...

— С изключение на това.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— Тя... Сетих се, значи е обещала на друг.

— Не. Просто не ме харесва.

Гилян едва не прихна, когато видя колко е ядосан Лаклан, но успя да се сдържи и вместо това само поклати глава.

— Е, добре поне, че тук почти всеки ден идват нови девойчета благодарение на усърдието на баба ти. Ще си намериш друга, Лаклан. Радвам се обаче, че най-после се зае с тази работа сериозно и вече не мислиш за херцогинята, а за доброто на клана.

Лаклан изсумтя. Да престане да мисли за херцогинята ли? Това определено не се беше оказало толкова трудно, колкото очакваше. Тази мисъл го накара да се зачуди дали Меган не е била права.

Дали не се беше заблуждавал през цялото време за чувствата си към нея? Дали не я беше искал само защото тя бе толкова красива и защото му беше избягала, преди да беше имал възможност да я очарова? Или пък беше заради това, че херцогът и тя имаха дете, при това син?

Детето наистина коренно променяше нещата, особено при положение, че херцогът никога нямаше да се откаже от наследника си, и то с право. Лаклан никога не би проявил жестокостта да раздели една майка от детето ѝ, независимо от собствените си чувства към нея. Той

обаче вече не се опитваше да си изясни какви са чувствата му. Те просто вече не съществуваха, сякаш никога не ги беше имало.

Странното обаче бе, че той определено беше наясно с чувствата си по отношение на другата англичанка. Кимбърли го ядосваше, особено когато се веселеше с други мъже.

Не беше ревност — изключено беше да е ревност. В повечето случаи се дразнеше, когато тя беше с Джеймс Травърс, смееше се, танцуваше, партнираше му на карти или просто тихо си приказваха. Травърс обаче беше мъж на средна възраст. Лаклан не можеше да ревнува мъж, който бе почти два пъти по-възрастен от него. Това беше абсурд. Освен това той никога не беше изпитвал ревност. Поне не можеше да си спомни някога да го е правил, така че очевидно не му беше в характера да изпитва такова глупаво чувство.

И все пак не можеше да отрече, че го е яд. Отгоре на всичко, ядът не му минаваше, независимо че стараяше да не му обръща внимание. Най-вероятната причина беше отказът на девойчето да се омъжи за него. Самочувствието му сигурно много беше пострадало от това. Първо Меган не го приемаше на сериозно, а после Кимбърли, след като ясно му беше показала, че го иска, изведнъж започна да не го иска за постоянно. Кога ли беше изпитвал толкова затруднения с жените? Никога. Сигурно именно заради това му беше толкова трудно да се справи с проблема.

Наистина беше жалко, че се беше отказал да преследва Меган, след като бе съблазнил Кимбърли, а не преди това. Ако можеше да реши въпроса по-различно, ако не си беше въобразявал, че иска Меган, сега сигурно нямаше да има проблеми. Той обаче си мислеше, че Кимбърли е временно развлечение. Просто развлечение.

Обаче тя беше жената, за която не преставаше да си мисли преди и след онази прекрасна нощ, която бяха прекарвали заедно. Ето защо не беше изненадан, че в момента, в който най-после беше решил сериозно да подходи към намирането на жена, той се сети за нея. Сега обаче беше прекалено късно. Беше изгорил всичките си мостове. Тя му го беше казала съвсем ясно — не го искаше.

От друга страна, това не можеше да е пречка за него — той винаги преследваше това, което истински искаше. Да, той все още я искаше. Боже, тя сякаш беше родена за неговите обятия. Беше нещо

невероятно, нещо, което не беше изпитвал никога преди. Сега му се искаше непрекъснато да изпитва това чувство.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Виждаш ли ги, пиленце? Виждаш ли кончетата? — Бебето изгука. — След няколко години и ти ще си имаш кон — продължи Меган. — Не чак толкова голям, колкото тези двата, но...

— И не след няколко години — намеси се Девлин, който се приближи зад жена си и сина си. — Джъстин още няма годинка, Меган.

— Шшт, той не знае това. Освен това просто му казвам какво да очаква.

— Очарователна си, когато проявяваш липса на логика — засмя се Девлин. — Той не разбира и дума от това, което му казваш.

— Трябва да ти кажа, че синът ми е много умен, Девлин Сейнт Джеймс — надутото заяви Меган. — Разбра повече, отколкото си мислиш.

— Така да бъде, любов моя. И през ум не ми минава да ти се противопоставям, когато в очите ти святкат тези пламъчета.

Тя се нацупи и той отново се засмя.

— Време е обаче да се къпе — добави той, — затова го дай на гледачката. Горката жена те търси под дърво и камък, наложи се да ме измъкне от кабинета, за да ѝ помогна. И защо все мъкнеш Джъстин из тези необитаеми стаи?

— Заради различната гледка от прозорците, разбира се — отвърна тя, целуна Джъстин по бузката и подаде на гледачката. — Прекалено е студено да го извеждаме толкова рано, но ми се иска поне да погледа през прозорците. А оттук се виждат конюшните и му е интересно.

— Разбира се — веднага се съгласи той и също погледна през прозореца.

Бавачката излезе с Джъстин, а Девлин сухо отбеляза:

— Доста ранобудници като че ли сме навъдили.

— Хайде, хайде — каза Меган, която много добре разбираше кого е видял до конюшните, — кога ще престанеш да се дразниш всеки

път, когато видиш шотландеца?

— Когато престана да го виждам.

— Инат — усмихна се тя.

Той сви рамене, после я прегърна и я притисна към себе си.

— Между другото, след като нищо не излезе от идеята ти, ще можеш ли да намериш някоя подходяща дама за него, за да не ни се налага да го търпим тук цяла зима?

— Вече го направих. Помолих Маргарет да кани два пъти повече дами, но...

— Кога ли домът ни отново ще се върне към нормалното? — въздъхна той.

Тя се усмихна, защото „нормалното“ обикновено означаваше само по трима-четирима посетители по всяко време.

— Скоро, Дев, но както тъкмо щях да ти кажа, не съм се отказала напълно от първоначалния ни план.

— Искаш да кажеш твоя първоначален план. А аз съм бил инат — поклати глава той.

— Но аз наскоро го забелязах да я наблюдава.

— А аз забелязах как тя изобщо не му обръща внимание — парира той.

— Мисля, че само се преструва, че не му обръща внимание.

— Е, определено блестящо се справя с преструвката в такъв случай. Признай си, Меган, тя изобщо не се интересува от шотландеца. Освен това тя вече е почти омъжена и нашите задължения вече са към края си.

— Какво?!

— Ами, Джеймс ми спомена, че сериозно възнамерявал да се ожени отново.

— О, надявам се това да не стане.

— Меган...

— Не ме разбирай погрешно. Мисля, че Джеймс Травърс е чудесен мъж и би бил чудесен съпруг на всяка жена.

— Ще ми се да не чувам думичката „но“ — измърмори Девлин така, че тя да го чуе.

Тя присви очи и продължи:

— Но аз опознах Кимбърли по време на престоя ѝ у нас и си мисля, че би била по-щастлива с някой друг.

— Защо, ако смея да попитам, когато Джеймс и тя напълно си подхождат?

— Да, прекалено си подхождат всъщност, а ти знаеш до какво би довело това, нали? — И преди той да успее да си отвори устата, каза: — Точно така, до скука.

Той се ококори.

— А позволяваш ли да предположа, че това също така би могло да доведе и до съвършена хармония и по този начин — до щастие?

— Не, не позволявам.

— Само ти си инагчийката в семейството, скъпа, знаеш много добре, че...

Той изведнъж спря и погледна през прозореца, Меган също се обърна натам и видя, че Кимбърли се връща от сутрешна езда с няколко омъжени дами. Младостта и жизнеността ѝ изпъкваха в компанията на по-възрастните жени, но за блясъка ѝ допринасяше и новият ѝ екип за езда: костюм от рубиненочервено кадифе, силно втален, за да изпъква върху красивата ѝ фигура.

Меган се усмихна. Беше предупредила госпожа Кантърби още преди да започне да приготвя гардероба на Кимбърли, че иска всички нейни дрехи да са леко тесни, за да могат да подчертават извивките ѝ. А Кимбърли изобщо не подозираше — може би дори си мислеше, че може да е малко напълняла.

Това, което беше привлякло погледа на Девлин, беше внезапната намеса на Хауард Канстън, който отпрати конярчето, за да може той лично да помогне на дамата да слезе от коня. Стар номер, но позволяваше на човека, който помага на дамата, да я опипа, при това доста стабилно. И макар че повечето господа обикновено пускаха дамата в мига, в който краката ѝ стъпеха на земята, някои мъже не спазваха тези порядки.

Хауард определено спадаше към втората група, защото продължи да държи Кимбърли за кръста много по-дълго от обичайното. Тя му каза нещо, той завъртя глава. Жалко за него, защото придружителките на Кимбърли, особено Абигейл и Хилари, бяха отявлени клюкарки. Но може би той именно това желаше — интересът му към Кимбърли да стане достояние на всички.

Не, вероятно не това беше привлякло вниманието на Девлин. Той гледаше шотландеца, който рязко беше прекъснал разговора, когато

Кимбърли се беше появила, и не откъсваше поглед от нея. Целият настръхна, когато Хауард се приближи до нея, а после, когато виконтът протегна ръце, за да помогне на Кимбърли да слезе от коня, се присви сякаш за скок. А когато видя, че Хауард не я пуска веднага, се запъти към тях с нескрита ярост.

— О, Боже! — каза Девлин. — Дано не...

В същия момент Лаклан стигна до нищо неподозиращата двойка, юмрукът му се стовари върху слепоочието на Хауард Канстън и той рухна на земята, очевидно зашеметен, вероятно дори в безсъзнание, защото не направи никакъв опит да се изправи.

Девлин изръмжа и понечи да се обърне към вратата, но Меган бързо го хвана за ревера на утринния му редингот, за да не му позволи да хукне надолу побеснял.

Той я изгледа и повдигна вежди, сякаш да ѝ каже: „Пусни ме, инак ще повлека и теб“.

— Виж, Девлин, няма никаква причина да се намесваш в тази работа — заяви тя спокойно.

— Така ли? — процеди той. — Хауард Канстън е мой гост.

— О, стига де! Чудиш се как да изриташ шотландеца и сега си мислиш, че си намерил повод. Повод обаче няма. В това недоразумение са замесени двама от твоите гости, всъщност трима, а освен това то е и много лично. Никой няма да се зарадва, че се намесваш. Освен това насиненото око изобщо няма да навреди на виконта. Всички дами ще охкат и ахкат по него, а на него това много ще му хареса.

— Изобщо не става въпрос за това...

— Може би. Но това, за което става въпрос е, че имаш гостенин, който не се държи прилично, и още един, който си умира от ревност по тази причина, а това не би трябвало да те тревожи.

— Аха! Сега разбрах истинската причина да не искаш да се намесвам. Направо си на седмото небе, защото си мислиш, че Макгрегър изпитва ревност.

Тя му се усмихна.

— Изобщо не си го мисля. То беше демонстрирано и ти го видя. Затова защо просто не продължим да наблюдаваме отстрани, а ако се опитат да се избият един друг... е, тогава би било редно да се намесиш.

— А какво ще стане, ако дамата се опита да убие един от тях? — кисело попита Девлин.

— Какво?!

Меган се обърна към прозореца и видя как Кимбърли стоварва чадърчето си върху главата на Лаклан. И то се счупи, разбира се. Е, главата на Лаклан вероятно щеше да оцелее.

— Много лошо от нейна страна — разочарова се Меган.

— Сигурен съм, че и той се чувства по същия начин — доволно отвърна Девлин и се засмя.

— Не е смешно. Тя трябваше да се впечатли и да се почувства поласкана.

— А защо, ако не го харесва?

— Ооо! Ти просто отказваш да гледаш на нещата от моята гледна точка, нали?

— Едва ли, когато искам именно моят юмрук да се стоварва в неговото лице.

— Продължавай да потискаш желанието си, моля те.

След няколко разпалени реплики, разменени между двойката, която все още стоеше на крака, Лаклан си отиде, а Кимбърли се наведе, за да поохка и поахка над Хауард, или поне на Меган така й се стори. Жалко, че тя и Девлин бяха на такова разстояние и зад затворен прозорец. Умираще от нетърпение да научи какво точно си бяха казали долу, но реши, че ще трябва да изчака Абагейл и Хилари да й разкажат цялата история. Много добре ги познаваше и знаеше, че това ще стане в мига, в който пред тях се появи слушател.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Според мен е мнооого романтично.

— Но аз мислех, че лейди Кимбърли и маркизът са почти сгодени.

— Очевидно не са или...

— Ами, аз чух, че...

— Варварщина, мен ако питаш...

— Шотландците обикновено са...

— А, аз не съм на това мнение. Братовчедът на баща ми е от Шотландия. Там играят голф, а това е много цивилизовано.

— Искях да кажа, че си счупи чадъра в главата му. Хубав чадър беше.

— Ами аз чух, че...

— На мен ми се стори доста забавно.

— Да, Абагейл. Нали и ти си чупила четири-пет в главата на Елбърт.

— Само два, само два.

— Пък аз чух, че...

— Боже, Мейбъл, не е нужно да крещиш. Какво си чула?

— Ами, вече забравих.

Чу се смях.

— Всъщност, знам го от достоверен източник, че тя три пъти му отказва.

— На кого? На маркиза?

— Не, нищо не разбираш! На шотландеца.

— Ами виконтът? Той е страхотна партия и очевидно проявява интерес към нея.

— Канстън ли? Той винаги проявява интерес, макар и не към брака, ако ми следиш мисълта.

— Хайде, хайде, Хилари, не лъжи. Просто защото нищо не излезе, когато виконтът ухажваше твоята племенница.

— И моята дъщеря ухажваше, но и на нея така и не направи предложение.

— Метнал се е на баща си, мен ако питаш. Старият Канстън беше голям любовчия навремето...

— Глупости! Просто ги е страх да вземат решения. Наследствена черта им е, ти не знаеш ли?

Кимбърли чуваше тези реплики цял ден — на късната закуска, на рецитала, на който отиде след това, на чая късно следобед, а после отново на вечеря. Чуваше шушукането на жените, после, когато я забележеха, изведнъж настъпваше пълна тишина, след това, когато си тръгнеш, се надпреварваха да говорят една през друга.

Изобщо не ѝ харесваше, че клюкарстват по неин адрес. Много грозно беше. Не можеше обаче да се надява, че малкият театър, който Лаклан беше разиграл сутринта, ще остане незабелязан в Шеринг Крос.

Прекалено големи надежди хранеше, като си мислеше, че до другия ден вече всичко ще е отшумяло. Всъщност не би се изненадала, ако до края на седмицата разбере и баща ѝ — а можеше и да дойде, за да ѝ вдигне един хубав скандал. В крайна сметка по този начин името ѝ се свързваше с шотландец. Той щеше да настоява да научи причината.

Не беше изненадващо, че всеки разказ за случилото се до известна степен беше погрешен. Но това е характерно за клюките. След като мине през няколко усти, историята става почти неузнаваема.

Според един от разказите шотландецът бил пребил Хауард от бой. Според друг Кимбърли нарушила годеща си с Лаклан, което било причината той да побеснее, когато я видял с Хауард. Според още един разказ не Лаклан, а Джеймс Травърс бил ударил виконта. Маркизът дори не беше с нея на езда, но бе замесен в историята, защото на няколко пъти си бяха говорили. После пък чу, че на два пъти била отказвала на предложението за женитба на Лаклан, после на три пъти, а един господин дори твърдеше, че било шест пъти — може би просто от ревност, предположи тя.

Ревност ли? Нямахше нещо по-абсурдно от това. Може би, ако ставаше дума за Меган, но за нея? След онази нощ, когато и двамата бяха попрекалили с шампанското, бяха по-скоро врагове, отколкото приятели. Единственият път, когато ѝ беше правил предложение за

женитба, което дори и не беше истинско предложение, беше със закъснение, пък и той несъмнено го беше направил, за да му е чиста съвестта.

„Да не би да искаш да се ожения за теб?“ Едва ли това можеше да се счита за искрено предложение, както и да се тълкува.

Какво тогава го беше накарало да нападне Хауард Канстън?

Сега, след като ѝ беше останало време да се позамисли — тя цял ден само за това си беше мислила — реши, че между двамата сигурно е имало някакво спречкване, сигурно наскоро се бяха карали, нищо чудно и от отдавна да беше, но за нещо, което определено не бяха разрешили. Очевидно нещата се бяха влошили, когато беше пристигнал Хауард — но това нямаше нищо общо с нея. За нещастие обаче се беше случило така, че и тя беше там, когато най-накрая нервите им не бяха издържали — в случая нервите на Лаклан.

Нещата обаче се бяха развили прекалено бързо. Тя беше направо изумена. Дори не беше забелязала как Лаклан се беше приближил — иначе сигурно щеше да разбере какво се кани да направи и щеше да опита да го спре.

Тя също трябваше да реагира по-спокойно. Не трябваше да го удря. Веднага съжали, че го беше направила. Насилието, което беше проявила, не беше по-хубаво от насилието, което го беше предизвикало, макар че лекото чадърче изобщо не беше наранило Лаклан.

А той определено не беше очаквал подобно нападение.

— Защо ме удари, по дяволите? — бе изкрещял той изненадано.

Може би ако не ѝ се беше разкрещял, тя щеше да му се извини — може би. Тя обаче беше прекалено ужасена от собствените си действия, както и от неговите, и затова не му беше останала длъжна.

— А ти защо удари него? Това е Англия, а не дивашката ти Шотландия. Тук хората обсъждат недоразуменията, а не прибягват до насилие.

След този идиотски довод той дълго гледа счупеното чадърче, което тя все още стискаше, после саркастично повдигна вежди и я погледна. По лицето ѝ веднага се разля обилна руменина.

— Ти чудесно обсъждаш недоразуменията, скъпа, няма що — подигравателно отбеляза той, в случай че тя не е разбрала какво иска да ѝ каже с поглед.

После безмълвно си тръгна, като с всяко движение на тялото си сякаш заявяваше, че все още кипи от гняв. Кимбърли не го видя цял ден, както и Хауард, между другото. Виконтът толкова беше зашеметен от удара, който му беше нанесъл шотландецът, че му бяха нужни цели десет минути, за да дойде на себе си. Тогава пролича и неговият гняв, но пък кой ли можеше да го вини? Макар и да се опита да не го показва, блясъкът в тъмносините му очи, поне в това, което още не беше започнало да се подува и да се затваря, беше направо смразяващ.

Когато обаче любопитната Абагейл го попита защо Лаклан го е нападнал, той просто отвърна:

— Проклет да съм, ако знам.

Отговорът му не удовлетвори ничие любопитство, особено любопитството на двете клюкарки. Всички обаче предположиха, че Лаклан го е направил от ревност. На Кимбърли обаче ѝ беше ясно, че не е това, и ако ѝ се отдадеше случай да попита Лаклан, щеше да настоя да ѝ каже истинската причина. Едва ли обаче щеше да пожелае да разговаря с него. Изобщо той още веднъж я беше принудил да се държи по начин, който беше напълно недопустим, и тя беше бясна. Искаше и се да разбере какво е това нещо у него, което я кара да се самозабравя, да не обръща внимание на етикета и добрите обноски, при положение че иначе е възпитана и стриктна.

Всъщност през краткото време, от което беше познаваше Лаклан, беше изпитала повече гняв и ярост, отколкото беше изпитвала години наред у дома с тираничния си баща. Е, трябваше да признае, че си беше изградила навик да не обръща внимание на баща си. По отношение на красивия шотландец обаче, не можеше да изгради подобни защитни реакции. Направо ѝ беше невъзможно.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Боже, изплаши ме — възкликна Меган, стресната от рязкото движение отляво. — Какво правиш тук сама и на тъмно?

Кимбърли сви рамене и прокара пръст по едно бодливо листче на растението до себе си. Беше дошла в оранжерията преди половин час.

— Тук не е чак толкова тъмно — каза тя. — Прозорците гледат към имението, а то цялото е осветено.

— Хм, права си — съгласи се Меган. — Никога не съм влизала тук вечер, затова донесох лампата, но май няма да имам нужда от нея.

Кимбърли унило се усмихна. Искаше ѝ се да остане сама. Не беше в настроение да разговаря, но нямаше да се държи невъзпитано с херцогинята, която беше много мила с нея.

— Какво те води насам по това време? — попита Кимбърли, макар самата тя да не бе отговорила на този въпрос.

Меган се засмя малко лукаво.

— Дойдох да откъсна една роза. Девлин цял ден ме ядосва. Трябва да му напомня какво го чака, ако не престане. Реших, че една хубава роза с дълго стебло, поставена на възглавницата му тази вечер, би го накарала да се позамисли — без цвета, разбира се.

Кимбърли непринудено се засмя. Реакцията ѝ беше естествена и тя се почувства по-добре, разтоварена от напрежението през този ужасен ден. Херцогинята все ги измисляше разни, а това винаги я караше да се смее. Бодливо стебло на възглавницата на мъжа ѝ. Да, несъмнено щеше да се сети какво иска да му каже с него.

— Дано забележи бодлите, преди да си легне — усмихна се Кимбърли.

— О, ще се погрижа за това. Искаш ли сега да ми помогнеш да намерим най-хубавата роза за тази цел?

Кимбърли кимна и двете тръгнаха към една леха с тъмночервени рози.

— Знаеш ли, много се радвам, че си тук — небрежно вметна Меган, докато се навеждаше да помирише един цвят. — Отдавна искам

да те попитам, но напоследък не мога да те открия насаме, за това дали си взела под внимание шотландеца?

— Дали съм го взела под внимание?

— За брак.

— Не.

Отговорът последва светкавично и Меган изненадано премигна.

— Не си? Но той е толкова красив и толкова чаровен. От него би излязъл добър съпруг. А и той самият си търси жена, нали знаеш?

— Да, има много добри страни. — „Както и не по-малко лоши“ — отбеляза наум Кимбърли. — Но не става за мен.

— Разбира се, че става. Защо си мислиш така? — отхвърли възраженията ѝ Меган.

Кимбърли можеше да каже: „Защото е влюбен в теб“, но това ненужно щеше да накара и двете да се почувстват неудобно, така че отвърна:

— Баща ми никога не би одобрил шотландец.

— Не може да бъде! — каза Меган, едновременно изненадана и смаяна.

— Но за жалост е истина — неохотно каза Кимбърли. Искаше ѝ се тази тема да не беше повдигана. — Той храни предубеждения спрямо шотландците.

— Предполагам, че е, защото живеете много близо до границата — намръщи се Меган. — Носят се слухове за много насилие, нападения на пътници, и... Всъщност сега се сещам, че познавам няколко семейства, които изпитват същото. Независимо, че военните действия днес почти са замрели, враждебността все още е присъща...

— Не и в този случай — прекъсна я Кимбърли. — В случая с баща ми се касае за личен въпрос, но той за жалост е намразил всички шотландци.

— Личен въпрос? — Меган се озадачи. — В такъв случай ти не споделяш вижданията му?

— Не. С баща ми имаме много малко допирни точки и тесногърдите му предразсъдъци не са сред тях.

— Е, хубаво е, че го научих — с облекчение въздъхна херцогинята. — Необходимо ли е обаче той да одобри мъжа, за когото ще се омъжиш?

— Ако искам да избегна скандала.

— Да не би да искаш да кажеш, че иначе ще те лиши от наследство? — ахна Меган.

— Със сигурност, и то без да му мигне окото.

Херцогинята се намръщи.

— Доста коравосърдечно от негова страна.

— Да, така е. Но аз ти казах, че е тиранин. Непреклонен е и никога не си променя мнението.

— О, направо съм смаяна от тази новина. Просто не мога да си представя... Ами какво би станало, ако лудо се влюбиш в шотландец? Не в Макгрегър, разбира се — побърза да уточни Меган, — но в някои друг шотландец, с когото случайно се запознаеш, а той също много те хареса? Представяш ли си никога да не изпиташ щастието, което аз...

— Да, но при вас е различно.

— Така ли?

— Да. Не че изпитвам някакво особено желание да угодя на баща си — не че и той има някакво желание да угоди на мен. Не, ако нещо подобно се случи, предполагам, че бих понесла скандала.

— Чудесно. Искам да кажа, че подобен скандал няма да е нещо приятно, но не мога да си представя той да те погуби. Дори кралицата би застанала на твоя страна, като знам колко обича поданиците си шотландци. По-скоро би осъдила баща ти за предразсъдъците и грубостта му. Той ще пострада от държането си, а не ти. Теб всеки би те...

— Съжалявал?

— О, не... — Меган се засуети.

Кимбърли се усмихна и я потупа по ръката.

— Няма нищо. Така или иначе нямам намерение се влюбвам в шотландец.

Меган отново въздъхна.

— Съвсем правилно. Но наистина не мога да разбра баща като твоя. Моят баща много ме глезеше. Не си спомням някога да ми е отказвал нещо — единственият път беше, когато пожелах да уволни Девлин. Той твърдо отказа да го направи.

— Да го уволни ли? Откъде?

— О, това е дълга история — засмя се Меган. — Най-добре да ти я разкажа някой друг път. Трябва се връщам преди Девлин да е

изпратил цяла армия слуги да ме търсят. — Тя се наведе, за да откъсне една роза, и добави: — Между другото, а ти защо си тук?

Кимбърли вътрешно изстена. Нямаше смисъл да лъже обаче. Херцогинята така или иначе беше чула клюките, нали се разнасяха цял ден. Всички вече знаеха.

— Искаше ми се да поостана сама — малко уклончиво отвърна Кимбърли, — но не успях да намеря свободна стая в имението. Трябваше направо да отида си легна, но не ми се спеше.

Меган се усмихна с разбиране, хвана Кимбърли за ръка и я поведе към вратата.

— И на мен ми се иска да направя същото понякога, но в твоя случай... трябва да разбереш, че клюките, които се носеха днес, нищо не могат да ти сторят, скъпа. Всъщност те биха ти се отразили добре. Ще покажат на останалите господата колко много си харесвана.

Кимбърли нямаше намерение да влиза в спор, но точка по въпроса за избягването на темата.

— Забелязвам, че въпросните господата предпочитат да не се изправят пред това.

— Ами, от сигурен източник научих, че лорд Лаклан заминал за най-близката кръчма, за да се напие. А лорд Канстън прекарал деня с адвоката си. Бил твърдо решен въпросът да приключи в съда.

— Какво?!

— О, не се притеснявай. Няма да има повече клюки по този въпрос. Девлин успя да го убеди да не влошава нещата, защото подобно нещо би довело именно до това. Оттогава той все се... е, цупи не е най-подходящата дума за виконт, но пък описва настроението му идеално.

Кимбърли не успя да си представи хубаво как мъжествеността и атлетичен виконт се цупи, наистина не успя.

— Да не би в такъв случай да възнамерява да прекрати посещенията си?

— Не — отвърна Меган с леко разочарован тон. — Сигурна съм, че още утре дейно ще се включи в обществения ни живот. Сутринта ще ходим на лов за лисици, нали си спомняш? Знам, че той не би искал да го пропусне.

И на Кимбърли не й се искаше да го пропуска, никога не беше ходила на лов за лисици.

— Ще дойдеш ли? — попита Меган, когато стигнаха до вратата.

— След малко.

Меган кимна, после огледа оранжерията.

— Знаеш ли, трябва да организирам пикник тук. Да, точно така — мисля си, че е чудесна идея.

Кимбърли се усмихна и поклати глава. Меган с плавна походна излезе, хванала бодливата роза. Кимбърли се замисли и реши, че сигурно е ужасно в къщата ти да има толкова много гости, които да се чудиш как да забавляваш.

Обаче херцогинята блестящо се справяше в това отношение, а идеята ѝ за пикник в оранжерията беше наистина добра. Въздухът беше влажен, но много приятен заради аромата на цветя. Ако някой решеше да организира пикник посред зима, топлата оранжерия бе идеално място за тази цел, а оранжерията в Шеринг Крос беше една от най-големите, които бе виждала.

Значи ще се напива, а? Много добре. Тя искрено се надяваше Лаклан да има силен махмурлук на сутринта. Проклетникът си го заслужаваше.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Първо силно се задумка по стената, а после някой каза:

— Кимбър, будна ли си?

Сега вече се събуди. Направо се ококори. Освен това не можеше да повярва, че Лаклан ще си науми да вдига такъв шум посред нощ — отново. През последните седмици беше толкова кротък, че беше започнала да си мисли, че са му дали друга стая след завръщането им от Лондон.

Боже, кое време беше? Тежките завеси в стаята ѝ бяха спуснати и тя си нямаше представа. После обаче си спомни колко трудно беше заспала. Беше след полунощ, когато за последен път си беше набухвала възглавницата...

— Кимбър?

Звукът, който издаде Кимбърли, можеше да се нарече единствено ръмжене. Тя отметна завивките, изправи се на колене с лице към стената и на свой ред силно я удари.

— Тихо! Да не си полудял? Имаш ли си представа колко е часът?

— Аз... умирам...

— Какво?! — изпищя тя.

Сърцето ѝ направо подскочи. Този път не последва отговор, дори когато отново се разтропа по стената. Испита страх, какъвто не беше изпитвала никога през живота си, и скочи от леглото с единствената мисъл по-скоро да стигне при него. Ако се наложеше, дори щеше да разбие вратата на стаята му. Но това не се наложи.

Откри го, където очакваше да го открие — до стената, където чукаше. Беше на колене, прегърбен, главата му почти опираше в пода. Не помръдваше.

— Лаклан?

Тя го хвана за главата, чу как изстена и почувства невероятно облекчение. То обаче не продължи дълго. Той още не беше мъртъв, но тя не знаеше какво му е и направо изпадна в паника.

— Къде те боли? Кажи ми! Тече ли ти кръв? Да не би да са те простреляли или...

— Ти дойде?

— Разбира се, че дойдох. Нали каза, че си умираш. Я сега ми кажи как умираш?

— Отрова.

— О, Боже! Не знам какво се прави в такъв случай — извика тя. — Как стана? Кога? Веднага ще повикам доктор...

— Не, не ме оставяй.

Той протегна ръка напосоки и я затърси, напипа глезена ѝ и здраво го стисна. Хватката му беше стоманена и тя примига.

— Пусни ме, Лаклан. Трябва да намеря някой, който да извика доктор.

— Докторът не може да ми помогне, девойче.

— Не говори така! — възкликна тя. — Няма да умреш, чуваш ли ме? Докторът ще знае как да ти помогне.

— Имам нужда единствено от легло, Кимбър, и от нежна ръка, която да ми помогне да преживея най-лошото. Ще проявиш ли съчувствие да ми помогнеш?

— Как да ти помогна? — започна тя, но после продължи по-нежно: — О, добре, ела, ще ти помогна първо да си легнеш. Изправи се, за да мога да ти помогна да станеш.

Тя се опита да го повдигне, но безуспешно.

После обаче тялото му се повдигна сякаш самичко — той се оттласна от пода с една ръка и се изправи. Беше облечен — очевидно току-що се бе прибрал в стаята си. Изглеждаше много странно — косата му беше разрошена, беше мръсен и целият в слама, сякаш се беше изтъркалял в конюшните, но бе забравил да се изчетка. Това, което я накара да замълчи обаче, беше, че целият лъхаше на алкохол — парите бяха толкова силни, че направо можеха да я замаят.

Нали Меган ѝ беше казала, че той отишъл да се напие!

— Цял ден ли пи? — попита тя.

— Не, спях някъде, но не си спомням къде.

— И после се върна, за да продължиш да се наливаш?

— О, мъчеше ме страшна жажда — това си спомням — усмихна се той криво.

Кимбърли отстъпи. Лаклан нямаше вид на човек, който умира. Просто беше пиян: целият лъхаше на алкохол и езикът му се заплиташе.

— Как се отрови, Лаклан? И със сигурност ли знаеш, че си се отровил?

— Да съм се отровил ли?

Тя присви очи.

— Каза, че са те отровили, не си ли спомняш?

— О, да, пиенето си е жива отрова. Никога не съм изпитвал такова проклето...

— Нещастник такъв! Изплаши ме до смърт! Каза, че умираш, пияница с пияница!

Тя гневно скочи, но забрави, че той все още я държи за глезена, загуби равновесие и падна по задник. Опита да се подпре на лакти, после се просна пода по гръб.

— Е, това е покана, на която не мога да откажа, скъпа — чу заваления му глас.

— Какво?

Беше се стреснала от падането и не разбра какво иска да ѝ каже, докато не се погледна. Нощницата ѝ — изобщо не се беше сетила да си вземе халата в бързината — се беше вдигнала нагоре — едната страна над коляното, а другата до средата на пресеца. А колената ѝ. Боже, бяха вдигнати, и петите ѝ здраво бяха стъпили на пода, и беше широко разкочена.

Сега вече разбра какво искаше да ѝ каже с похотливата си забележка. А още по-зле беше, че той вече пълзеше към нея, макар и бавно. Очевидно възнамеряваше да се качи върху нея, за да приеме поканата, за която беше споменал. Самата мисъл за това я накара цялата да пламне, което едновременно я удиви и ужаси.

Реакцията ѝ обаче, като се изключи това, че хлъцна от смущение, беше първо веднага да прибере коленете си, а после с единия си крак — този, който той все още не държеше — да го ритне в гърдите, които тъкмо се надвесваха над нея.

— Да не си посмял — викна тя.

— Така ли?

— Точно така.

Той седна, залитна, после се изправи и намръщено се втренчи в нея.

— Ти си коравосърдечна жена, Кимбър, не можеш да го отречеш.

— Що се отнася до теб, налага ми се.

— Така ли? И защо така, скъпа? Да не би да се изкушаваш и да се стремиш да го потиснеш?

Предположението му беше прекалено близо до истината и тя потръпна и се изправи.

— Да се изкушавам ли? От какво ли да се изкушавам? Я се погледни — целият смърдиш на алкохол, мръсен си, едва гледаш.

Мислеше си, че думите ѝ са прозвучали правдоподобно. И наистина, презрението, вложено в тях, беше достатъчно, за да го накара да потрепне. Проблемът с Лаклан обаче беше в неговата красота. Това, че беше мръсен и пиян, съвсем не го правеше нежелан.

— Ех, да можех да кажа същото за теб, девойче. И ти си с мътен поглед, а след това въргаляне по пода си не по-малко мръсна от мен, но въпреки това аз...

— Да не си посмял да кажеш още нещо! — бързо го прекъсна тя, защото се опасяваше, че може да чуе нещо, което да я накара да промени решението и. — И ме пусни да си ида в стаята. Изобщо не трябваше да ме будиш.

Той сведе поглед към ръката, с която я държеше глезена, и като че ли се изненада, че я вижда там. После я пусна с въздишка.

— Връщай се тогава в топлото си легло. Аз ще карам нощта тук, върху студения под, защото няма да успея да се кача на моето.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Да не би да искаш да ме накараш да изпитам съжаление към теб?

— Не, за това е нужна поне малко състрадателност, а ти ми доказваш, че не притежаваш такова качество.

— Искам да ти кажа, че съм не по-малко състрадателна от всяка друга жена — надутото отвърна тя. — Ако не бях състрадателна, как си обясняваш, че веднага ти се притекох на помощ?

— Да, наистина дойде. Но виждаш колко съм нещастен и не искаш да останеш да ми помогнеш.

— Виждам обаче, че си изпаднал в състояние, което сам си си причинил, и затова не заслужаваш съчувствие. Какво те прихвана, за

да се напиеш така?

— Повярвай ми, Кимбър, по-добре да не ти казвам отговора на този въпрос.

Тя гневно изскърца със зъби. Както много пъти досега, почти беше готова да отвърне, че не обича той да използва съкращения вариант на името ѝ, а също така и да я нарича скъпа. Обикновено беше прекалено ядосана, за да му го каже, или пък имаше друга работа, затова досега не го беше споменала. А този път наистина нямаше смисъл, защото съмняваше, че той ще си спомни забележката ѝ на сутринта.

— Добре. Не ми казвай. Попитах от учтивост, защото това изобщо не ме интересува. Причините, поради които си го направил, изобщо не ме засягат... — Тя спря, защото разбра, че протестира прекалено пламенно, и продължи по-спокойно: — Е, лека нощ, Лаклан. Би ли се постарал да не вдигаш повече шум?

Той не каза нищо, докато тя отиваше към вратата, не каза нищо и когато стигна до нея. Тя нямаше намерение да поглежда назад, нямаше намерение да го съжалява. Ако все още се чувстваше зле — е, заслужил си го беше.

Чак когато излезе отвън и вече затваряше вратата, чу зад себе си:

— Имам нужда от теб.

Кимбърли изстена. Подпря глава на вратата, затвори очи и започна да се бори с чувствата, които я заляха след думите му. Но беше безсмислено. Нямаше как да не откликне на молбата му. Не и когато той я беше изрекъл. Не и когато беше изказана с тези думи.

Реши, че все пак може да бъде благодарна, че той иска само помощ, защото не знаеше как да устои на същите думи, изречени по друг повод. А отново да се озове в едно легло с него, само заради нещо, което ѝ е казал — пази Боже, не беше чак толкова глупава.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кимбърли дръпна тежките пердета и погледна през прозореца. Трябваше да се досети от звуците, които достигаха до нея, че в двора на имението вече кипи дейност. Някой весело подсвиркваше, после се чу трясък, после звънче, долетяха бодри гласове — а тя все още беше в стаята на Лаклан. Колко ли часа беше останала тук? Прекалено много.

Погледна го. Той спеше дълбоко. Видът му на изпаднал в безсъзнание мамеше, разбира се, както Кимбърли успя да научи за свое неудоволствие. Това обаче беше първият път, когато тя успя да се отдръпне от леглото му, без той да я дръпне обратно.

Тя въздъхна и поклати глава. Трябваше да следва принципите си — това, че му помогна, несъмнено беше грешка, за която щеше да съжалява, но какво друго можеше да направи? Добре че поне си беше дала вид, че му помага неохотно, така че ако той изобщо си спомнеше нещо, би си помислил, че му е помогнала с нежелание.

Но тя наистина му беше помогнала. Дори се беше смилила и му беше свалила някои дрехи, след като го беше вкарала в леглото — поточно обувките и палтото, за да му е по-удобно. В мига, в който бе легнал, той заспа.

Сънят му обаче не бе спокоен и тя го разбра, когато реши да си тръгне. Щом се опита да се отдалечи от леглото, той застана като умиращ. И дори не си отвори очите. Просто го бе усетил по някакъв начин. И после всеки път, когато тя си мислеше, че вече достатъчно се е успокоил, за да може и тя да отиде да си легне, това се повтаряше.

Не беше номер, както ѝ се беше сторило отначало. Колкото и да говореше и да се закачаше, преди да заспи, той наистина беше много зле. И тя му се притече на помощ със студени компреси, когато се потеше, и с нежна ръка, когато се наложи да му донесе леген. След това той се поуспокои, но пак всеки път, когато тя се опиташе да стане, стенеше, за да я спре.

Очите ѝ почти се затваряха. Беше поспала само час-два преди той да я събуди през нощта, а след това не беше мигнала. Но

независимо дали Лаклан стенеше или не, тя щеше да си е в леглото на сутринта, когато Мери дойде да я буди. Момичето беше склонно да клюкарства, а Кимбърли нямаше намерение да ѝ дава възможност да се чуди къде е прекарала нощта.

Тя още веднъж се приближи до леглото — за последен път. Сега сънят на Лаклан изглеждаше по-спокоен. Освен това той изглеждаше толкова невинен, че тя неволно се усмихна. Но дори и дяволът сигурно изглежда невинен в съня си. А нищо невинно нямаше в това, което я караше да изпитва този мъж. Дори сега ѝ се искаше да приглади непослушната къдрица, която отново беше паднала на челото му — през нощта на няколко пъти му я беше прибирала. Тя излезе от стаята, преди да се е поддала на изкушението.

Не след дълго пак грубо я събудиха — но този път не бе гласът на Мери, която беше идвала и си беше излязла, а пак удари по стената. Кимбърли седна в леглото, замига и разтърси глава.

Отново се чу шум, но този път не беше удряне по стената, а трясък на нещо, което се чупи. Нещо или някой определено беше паднал на пода. Този шум я накара да си спомни в какво състояние беше Лаклан вчера и какво бе станало през нощта. Той очевидно вече беше станал, но вероятно главата здраво го болеше и затова вдигаше такъв ужасен шум.

Тя ядосано погледна към стената — много добре знаеше, че няма да може да заспи, преди шумът от другата страна да спре. Трябваше да стане. Този път обаче не бързаше като през нощта. Дори не беше ядосана. Спокойно си наметна халата и си обу чехлите, дори хвърли един поглед в огледалото, за да задоволи суетата си — а това бе грешка.

Не изглеждаше по-бодра, отколкото се чувстваше. Очите ѝ се затваряха за сън, косата ѝ беше разрошена. Именно този вид се харесваше на Лаклан, но Кимбърли не го намираше за подходящ за дама и го отхвърли като напълно неподходящ.

Успя малко се пооправи с помощта на гребен и вода, но все още много ѝ се искаше да се върне в удобното си легло. Но от другата страна отново се зачука, после някой се заоплаква на висок глас, недоволстваше, ръмжеше и сумтеше. Вече си мислеше, че Лаклан на

няколко пъти е паднал от леглото си, само че как така тропаше по стената — нали леглото му беше чак в другия край на стаята.

Въздъхна и се зачуди защо ли е тръгнала да му помага. Нямаше как обаче. Никой друг не би отишъл при него толкова рано сутрин. И къде ли бяха двамата му роднини, които бяха дошли с него? Сигурно спяха в собствените си легла, след като и те се бяха поналели. Те, а не тя, трябваше да помагат на господаря си.

Кимбърли излезе от стаята и спря като закована. Вратата на стаята на Лаклан бе широко отворена, а пред нея стоеше херцогиня Ротстън и кършеше ръце.

Кимбърли изтича до Меган и не повярва на очите си. В стаята беше херцог Ротстън и пребиваше Лаклан от бой. А Лаклан, идиотът му с идиот, не се предаваше, за да го накара да спре — ако това можеше да го спре, разбира се, в което Кимбърли не беше убедена. Херцогът определено беше побеснял, а Лаклан всеки път, след като Девлин го поваляше, се изправяше. И колко ли пъти беше ставало това?

Ако се съдеше по вида му — прекалено много. Носът му бе разкървавен, по бузите му имаше следи от юмруците на Девлин. Един удар в корема и Лаклан издаде звук, подобен на звука, който беше чула през стената. Още един в челюстта отново го повали на пода и той се удари в една масичка и се прекатури заедно с нея.

Кимбърли си представи как болката от ударите се съчетава с главоболието му и замига. Той обаче се държеше учудващо добре, като се имаше предвид в какво положение беше, и определено не се бранеше. Изглеждаше прекалено зашеметен, за да разбере какво става с него... а тя не можеше просто да стои и да наблюдава, както правеше Меган.

— Какво става, ако смея да попитам? — попита Кимбърли.

Меган се стресна, защото не я беше забелязала, после я погледна и каза:

— Знаеш ли, всъщност шотландецът вече беше започнал да ми харесва, след като престана да... но жалко, че отново прибягна до старите си похвати и се опита да краде и тук. Наистина съм много разочарована.

Кимбърли зяпна и замига.

— Да краде ли? Да не искаш да кажеш, че е откраднал нещо от Шеринг Крос?

— Не просто нещо, ами един от най-хубавите ни коне — каза Меган. — И две кобили за разплод. Очевидно е, че е възнамерявал да сложи начало на собствена конеферма, за да излезе от финансовите си затруднения. А това е глупаво, като се има предвид, че единственото нещо, от което има нужда, е съпруга, която да сложи край на същите тези затруднения.

Защо Лаклан бе решил да поеме този риск, помисли си Кимбърли, после вниманието ѝ беше привлечено от следващия удар. Лаклан се блъсна в стената до един от прозорците. Някой беше дръпнал пердетата и в стаята беше съвсем светло. Вероятно го беше направил Девлин, за да събуди Лаклан, преди да го измъкне от леглото. Но... ако Лаклан беше направил само една крачка вляво, направо щеше да излети през прозореца или най-малкото жестоко да се нареже в счупените стъкла.

— Спрете! — изкрещя Кимбърли на херцога. — Не виждате ли, че той не е в състояние да се защитава — снощи беше толкова пиан, че ще са му нужни дни, за да изтрезнее.

Херцогът не отговори и Меган също се намеси:

— Девлин, тя е права, престани. Не виждаш ли, че Макгрегър не се отбранява? — После се обърна към Кимбърли и прошепна: — А ти как разбра, че е пиан?

Кимбърли се изчерви, но бързо се окопити и отвърна:

— На няколко пъти ме събуди — вдигаше шум, падаше, стенеше. Готова бях да се закълна, че умира и нали вчера ми спомена, че отишъл да се напие, така че предположих...

— Да, правилно и логично заключение. Девлин, престани, чуваш ли ме? Ще го убиеш!

— Да не би... да съм пропуснал да отбележа... че именно това... е целта ми? — процеди херцогът, без да спира да налага Лаклан.

— Девлин сигурно иска да разбере какво е направил Макгрегър с животните — поверително зашепна Меган на Кимбърли. — В противен случай направо ще нареди да го откарат в затвора. Може би ще се успокои, ако си получи конете обратно. Но само може би. Защото като знам какви са чувствата му към Лаклан...

Това, което остави недоизречено, не беше особено обнадеждаващо.

— А той даде ли си труда да попита къде Лаклан е завел конете? — сети се да попита Кимбърли.

— Разбира се. Но шотландецът заяви, че не знае нищо.

— Но вие имате доказателства, нали?

— Ами как да ти кажа... — Меган се намръщи. — Младежът, който открил, че има кражба, един от конярите, чул шотландски акцент точно преди някой да го удари по главата. А като се има предвид, че всички знаят, че Лаклан е извършвал нападения с цел обир, опасявам се, че това е единственото доказателство, от което е имал нужда мъжът ми.

Наистина звучеше ужасно. А Кимбърли определено нямаше основания да защитава Лаклан независимо, че необяснимо защо, ѝ се искаше да направи именно това. Доказателствата обаче далеч не бяха конкретни. Само акцентът? В имението имаше и други шотландци, включително и някои прислужници. Ако херцогът и херцогинята помислеха логично, беше много по-вероятно в имението да се е промъкнал крадец, който да е извършил кражбата и вече да е изчезнал.

Разбира се, Лаклан не криеше неприязънта си към херцога, който се бе оженил за любимата му, и сигурно не би изпитал угризения да го окраде. Освен това по палтото му имаше слама, което доказваше, че е ходил в конюшня, макар че това би могло да бъде всякаква конюшня и по всяко време преди да стигне до стаята си снощи.

От това, което беше разбрала за него обаче, Кимбърли знаеше, че той не е чак такъв мерзавец, че да краде от човека, който му е предложил гостоприемството си, независимо от личните си чувства. Той можеше да е достоен за съжаление в известен смисъл, но тя беше готова да се обзаложи, че тук не става въпрос за кражба.

Освен това, дори и Лаклан да беше общоизвестен крадец, това не означаваше, че може веднага да го обвинят, особено след като той не бе имал основание да поема такъв риск. А като се имаше предвид в какво състояние беше вчера, като се имаше предвид, че никой не го беше видял да отвежда конете... А и състоянието му...

— Кога се предполага, че е станала кражбата? — попита Кимбърли.

— Около час преди съмване.

— Но той беше с... — въздъхна с облекчение Кимбърли и изведнъж рязко млъкна, ужасена, че почти е изрекла „с мен“. Нямаше как да си го признае, освен ако не искаше напълно да съсипе репутацията си. Трябваше да намери друг начин да докаже невинността на Лаклан, а сега, след като знаеше, че е невинен, трябваше да го направи, без да обрича себе си.

Тя бързо закашля, за да прикрие грешката си, после продължи:

— ... беше в ужасно състояние, доколкото можех да го чуя от стаята си. Освен това съм сигурна, че ме събуди със стенанията си много преди изгрев-слънце. Всъщност по-скоро беше полунощ, когато за пръв път го чух да тропа. Сигурни ли сте за времето?

Сега вече й отговори херцогът. Лаклан очевидно беше изпаднал в безсъзнание след последния му удар.

— Да. Моят човек каза, че проверил кое време е, преди да отиде в конюшната, за да разбере откъде идва шумът, който го събудил. Било е точно един час преди изгрев. Сигурна ли сте, лейди Кимбърли, че човекът, когото сте чули, е бил Макгрегър? Може би е бил някой от лакеите му, който нарочно е вдигал шум, за да ни събуди и да си помислите, че това е този обесник?

И на този въпрос не можеше да отговори правдиво. Кимбърли обаче се ядоса, защото Лаклан лежеше на пода в безсъзнание, пребит, а беше невинен.

— Сигурна съм в едно нещо — заяви тя с укор. — Не виждам нищо по вас, ваше височество, така че мога да предположа, че шотландецът изобщо не е отвърщал на ударите ни. Мога да предположа, че не се е защитавал, или защото вие сте му домакин, или защото сте херцог Ротстън, или вероятно защото е погълнал повече алкохол, отколкото може да понесе всеки друг мъж, и все още е бил прекалено пиан, за да разбере в какво го обвинявате. А в този случай, и това е много вероятно, той също така не би бил и в състояние да извърши престъплението.

— Или пък е бил толкова пиан, че е решил, че може да му се размине.

Девлин Сейнт Джеймс очевидно не искаше да се вслуша в доводите на разума. Беше си наумил, че Лаклан е виновен, и това си е.

Кимбърли обаче не възнамеряваше да се отказва. Алтернативата беше истината, която би могла да се използва в краен случай, но тя се

надяваше, че няма да ѝ се наложи да стига дотам.

— Според мен трябва още доказателства — каза тя. — Предполагам, че моите възражения не могат лекомислено да се подминат. Въпросът трябва да бъде отложен поне докато лорд Макгрегър се свести и напълно изтрезнее, така че да може с ясно съзнание да отговори на въпросите ви.

— Тя е права, Дев — намеси се Меган. — Той наистина не изглеждаше свеж, когато го събуди.

Той гневно изгледа и двете. Определено не беше в настроение да отлага саморазправата.

Най-накрая обаче кимна, макар и с нежелание.

— Много добре, ще изчакам и тогава ще повикам съдията. На вратата му обаче ще поставя стражи. Този път няма да избяга, без да си плати за престъпленията. Заклевам се в това.

Кимбърли облекчено въздъхна. Е, поне беше спечелила малко време на Лаклан. Надяваше се, че той ще може да се защити, без да я замеси в случилото се — тоест ако изобщо можеше да говори, когато дойдеше в съзнание и изтрезнееше. Отоците и подутите от жестоките удари на Девлин устни можеха да доведат до известни затруднения в това отношение.

По дяволите, пак трябваше да играе ролята на милосърдна сестра.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

След кратко почукване вратата се отвори. Лаклан понечи да отвори уста, за да прогони натрапника, но не искаше да буди момичето, заспало в обятията му. На прага застана братовчед му Гилян.

Лаклан опита да направи физиономия, за да го предупреди да мълчи, но лицето му беше толкова наранено, че не се получи нищо. А и братовчед му беше прекалено изумен, за да му обърне някакво внимание — той се бе втренчил в Кимбърли.

— Какво пък прави тя тук и... — Гилян замълча, после се наведе и погледна лицето на Кимбърли, сгушено на гърдите на Лаклан. — Спи? В прегръдките ти?

На Лаклан едва ли му беше убягнал този факт, след като от един час вече я държеше, без да помръдне и сантиметър от страх да не я събуди. Бяха седнали на ръба на леглото, след като тя бе успяла го свести с мокри кърпи, и Кимбърли, както бършеше нацепените му устни, просто се беше унесла в сън.

Той я беше хванал точно преди да започне да се свлича към пода, а тя се отпусна в скута му, склони глава на гърдите му, въздъхна едва доловимо и повече не се чу звук.

Лаклан обаче нямаше намерение да обяснява това братовчед си.

— Тихо — прошепна той.

— Какво?

— Шшт!

Гилян премигна, но после разбра и зашепна:

— О, да! Но какво прави тя тук? Освен това какво правят тия яки англичани пред вратата ти? Имам чувството, че са на пост.

— Най-вероятно.

Гилян изсумтя, но най-накрая се вгледа в Лаклан и ахна.

— Боже, кой ти размаза физиономията с чук?

— Значи наистина изглеждам ужасно, а?

— Зле изглеждаш, човече. Да не би да е тя?...

Лаклан отново се опита да направи гримаса.

— Не ставай смешен. Беше разгорещеният ни домакин... поне така си мисля.

— Така си мислиш ли? Как можеш да не си сигурен за най-якия бой, който някога си отнасял? Повярвай ми, Лаклан, никога не си изглеждал толкова зле.

— Така е, защото не се бях съвсем събудил, когато започна, и не бях съвсем изтрезнял — изсъска Лаклан. — Всичко виждах двойно, тройно...

Гилян се ококори.

— Значи наистина си се напил здравата? И аз така си помислих, като те видях колко си ядосан вчера сутринта. Да удариш човек и то без никаква причина, доколкото разбирам. Знаех си, че ще съжаляваш...

— Хайде да не го обсъждаме, ако обичаш. Не мога да си представя какво ме накара да направя и едното, и другото. Но състоянието, в което бях изпаднал нощес, е наистина неописуемо — заяви Лаклан със самоотвращение. — Почти нищо не си спомням, ако искаш да знаеш.

— Не си спомняш ли?

Гилян се разсмя, а Лаклан най-после успя да се намръщи, независимо от болката, която му причини това, после съвсем изтрезня и се закашля.

— Тогава защо те е бил? — попита братовчед му. — Само не ми казвай, че най-после си успял да легнеш с херцогинята и той е разбрал.

— Не съм — възмути се Лаклан.

— Тогава защо?

— Не си спомням. Но май си мисли, че съм му краднал някакви коне.

— А ти открадна ли ги?

Малко му беше трудно да шепне и едновременно да отправя заплахи, но Лаклан успя:

— Направо ще те убия за това, Гил.

— О, откога започна да не разбираш от шега? — попита Гилян.

— И аз бих казал същото.

Гилян замига, после тихичко се засмя.

— О, знаех си аз.

Като се имаше предвид, че това беше една от любимите фрази на Раналд, а не на Гилян, Лаклан направо щеше да се усмихне, ако не беше болката, която го измъчваше.

— Не съм сигурен за нищо, Гил, но щом имам стражи на вратата, сигурен съм, че съвсем скоро ще науча всичко.

— Ами момичето?

Лаклан сведе поглед към тъмнорусата глава под брадичката си и изражението му омекна.

— Лейди Кимбърли беше като ангел спасител. Опита се да ме свести. Но си мисля, че вероятно не съм я оставил да спи цяла нощ, защото не успя да си довърши работата с мен на сутринта — толкова ѝ се спеше.

— Значи не е успяла да ти каже каква е работата? — попита Гилян.

— Не ми остана време да я попитам, преди да заспи върху мен.

Това изобщо не бе вярно. Той много пъти я беше попитал какво знае за посещението на херцога, но всеки път тя му отговаряше със „стой мирно“, „шшт“ или „Как да ти помогна, като не си затваряш устата?“ Ето защо той бе престанал да пита — мислеше си, че съвсем скоро ще разбере всичко. Тя обаче беше заспала. Удоволствието от това, че я държи, беше много по-голямо от това да я разпитва, така че той изобщо не възнамеряваше да я буди, за да ѝ задава повече въпроси.

Гилян обаче не се вълнуваше от този проблем и го попита какво да правят.

— Тъй като, изглежда, теб не те подозират наравно с мен, поне не и на този етап, виж какво можеш да научиш — каза Лаклан.

— Добре, ще взема Раналд и ще се позавъртим около конюшните, докато не разберем всичко. Сигурно някой от гостите просто не си е познал коня в тъмното и е взел жребеца на херцога. Сто на сто е станало така.

Лаклан обаче не беше на това мнение. Сейнт Джеймс нямаше да се развилнее така, ако работата беше такава. Щяха да са му нужни някакви доказателства, но и да искаше, Лаклан не можеше да си представи какви.

Гилян вече почти беше стигнал до вратата, но се обърна и каза:

— Трябва да отнесеш момичето в стаята ѝ, за да можеш и ти малко да си починеш.

— Не мога. Пък и нали ме пазят.

— Аз бих могъл...

— Не — малко прибързано го прекъсна Лаклан. — Тя не ми пречи.

Гилян въпросително вдигна вежди, но след като не получи повече информация, сви рамене и си излезе.

Лаклан въздъхна.

Кимбърли може би наистина не го притесняваше в смисъла, който влагаше той, но с нежното си тяло, притиснато в неговото, определено го притесняваше в друг. И колкото и нещастен да се чувстваше, с болезки почти по цялото тяло, му се струваше направо невероятно, че точно в този момент я желае, и то много. Особено след като знаеше, че не може да направи нищо по въпроса, дори и тя да е будна и да няма нищо против.

Трябваше да остави братовчед си да я изнесе или поне трябваше да я събуди, за да си отиде в стаята. Не му се искаше обаче да я пуска, дори и това да облекчеше положението му. Какво беше едно неудобство в повече, когато той си имаше толкова много други? Освен това му харесваше Кимбърли да лежи именно там, където бе легнала.

Ето защо Лаклан насочи съзнанието си към други мисли, а в тях най-напред присъстваше херцог Ротстън и боят, който му беше нанесъл.

Херцогът сигурно се бе чувствал в правото си, независимо по каква причина, за да се разправи с него по такъв начин. Това, че Лаклан не беше достатъчно трезвен, за да се отбранява, беше отделен въпрос.

Всъщност едно точно попадение в началото, предназначено за окото му, но попаднало в челото, когато Лаклан се опита да отклони удара, предреши изхода. От този момент нататък Лаклан бе прекалено зашеметен дори и да разбере, че го бият. Той обаче беше сигурен, че боят нямаше да бъде толкова жесток, ако Сейнт Джеймс не искаше да урежда стари сметки.

Трябваше да изчака и да види какво обяснение щеше да му даде херцогът. От една страна, той оправдаваше Сейнт Джеймс за това, което беше направил, и то не заради някакви стари сметки или сегашния проблем, а заради Меган. Позволено беше да обичаш чужда жена, стига тя да е далеч, никой друг да не знае за чувствата ти и да не

се опитваш активно да я преследваш. Той обаче малко бе попрекалил, когато отново откри хубавата Меган. Беше се опитал да я съблазни и в момента не се чувстваше особено горд от постъпката си.

От друга страна, за старите сметки веднъж си беше изпатил и не искаше да понася още. Нито пък желаше да понесе вината и боя за нещо, което не беше извършил. Да открадне едни от най-хубавите коне в Англия, които съвсем лесно щяха да бъдат разпознати? Би било лудост да извърши подобно нещо.

Той обаче нямаше да предприеме нищо, докато научи всички факти. И така, единственото, което му оставаше, беше да изчака и да разбере какво ще каже в свое оправдание Сейнт Джеймс.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Да видим ли какво ще каже за свое оправдание онзи разбойник? — каза Девлин.

Меган се намръщи, и то не за пръв път през деня.

— Все още не мисля, че си се успокоил достатъчно. Този въпрос може да изчака до утре, за да имаш възможност да размислиш.

Девлин упорито поклати глава.

— Цял ден ме спираш и дори успя да ме накараш да изтърпя цяла вечер лейди Кимбърли гневно да ме стрелка с поглед, макар че не мога да си представя защо ме намира за виновен.

Меган едва успя да се сдържи да не изсумти.

— Може би защото смята, че не се държиш особено справедливо с шотландеца. Той наистина не беше в състояние да се изправи срещу гнева ти тази сутрин. Всъщност, като знам колко беше ядосан, си мисля, че и да бе трезвен и буден, шотландецът пак нямаше да успее да се справи с теб, макар че Кимбърли може да е на друго мнение.

Това доведе до още един гневен поглед и до възгласа:

— Повече и минутка не мога да чакам.

С тези думи той прекрати опитите на жена си да протестира, отвори вратата и устремено влезе в стаята на шотландеца. Тя плътно го последва, влязоха и тримата слуги здравеняци, които бяха извикали, за да откарат Макгрегър при съдията, след като Девлин приключеше с него. Разбира се, като се имаше предвид ръстът на Лаклан, сигурно щяха да са нужни повече от трима, ако вече не беше пострадал от сутрешния побой.

Стаята беше тъмна и студена. Огънят, който бяха запалили по някое време през деня, вече бе угаснал, а стражите на вратата вероятно не бяха пуснали прислужничките. Но от светлината, която се процеждаше откъм коридора, се виждаше, че Макгрегър е на леглото си и или спи, или се прави, че спи.

Меган изцъка с език. Състоянието му служеше за довод в полза на настояването ѝ разпитът му да бъде отложен за сутринта. Девлин

обаче вече даваше нареждания на тримата слуги да разпалят огъня и да запалят лампите в стаята, а като се имаше предвид мрачното му настроение, те побързаха да му се подчинят. Ето защо тя не предложи за пореден път въпросът да изчака. Ако Девлин още повече се ядосаше, от това щеше да пострада шотландецът. Не че това много я вълнуваше, но все пак му съчувстваше.

Лейди Кимбърли сигурно щеше да изрази съмненията си сутринта, но Меган все още се придържаше към мнението на мъжа си. Тя единствено — ами, съжеляваше Лаклан, като се имаха предвид всички обстоятелства. Освен това направо се ужасяваше при мисълта, че ще трябва да каже на Маргарет какво се е случило. Засега всичко беше потулено, така да се каже, но много скоро щеше да се разчуе. А Маргарет много щеше да се разстрои. Не само това, ами щеше и тя да се чувства отговорна това, че го е поканила.

— Има достатъчно светлина — каза Девлин. — Донесете леген с вода. Искam да съм сигурен, че е съвсем буден...

— Чакай малко, Девлин... — прекъсна го Меган, решително се приближи до леглото и каза високо: — Ставай, Макгрегър, и се понаплискай с вода, преди някой да го е направил вместо тебе...

Гласът ѝ секна и тя спря, защото ясно видя човека на леглото — той беше отворил очи и дори се опитваше да се изправи, макар и с очевидни затруднения. Бузите му бяха насинени, лявата страна на главата беше подута, устните му бяха изпръхнали и напукани, а на челото си имаше буца, която кичурът коса, който падаше върху нея, не можеше съвсем да прикрие.

Единственото здраво място на лицето му, като че ли бяха очите. Някой му беше свалил ризата, за да спи, и сега, когато завивките паднаха до кръста му, се видяха и пораженията по гърдите и коремната област. Като се имаха предвид силните удари, Лаклан можеше да се смята за късметлия, че няма спукани ребра.

— Ако видът му те разстройва, скъпа — каза Девлин зад нея, — няма причина да оставаш тук...

— Напротив — прекъсна го Меган и бързо продължи: — Буден ли си вече, за да отговаряш на обвиненията, които се предявяват срещу теб, Макгрегър?

— Не, ще използвам студената вода, ако ми дадете един момент...

— Нали... не сте започнали още? — запъхтяно попита Кимбърли от прага.

Щом видя, че херцогът и херцогинята оставят гостите си на долния етаж, тя изчака малко и после хукна към спалните. Сега си пое дълбоко дъх и продължи:

— Трябваше да ме уведомите, когато се пригответе за разпита, ваше височество. Нали ви споменах, че желая да присъствам.

— Лейди Кимбърли — въздъхна Девлин, — няма никаква причина да присъствате тук...

— И въпреки това аз настоявам. След като станах свидетелка на отношението, на което Макгрегър беше подложен тази сутрин, тук трябва да присъства някой, който да е безпристрастен.

— Вашата защита едва ли може да се смята за безпристрастна — отвърна Девлин.

Кимбърли направо ахна при думите му.

— Аз не го защитавам! Аз просто изтъкнах...

— Достатъчно!

Беше Лаклан. Каза го толкова високо, че тя се сепна. Беше се изправил до леглото и гледаше гневно херцог Ротстън.

— О, Боже! — възкликна Кимбърли.

— Вече на два пъти ме будиш — продължи Лаклан с малко по-умерен тон, макар и не по-малко гневно, — биеш ме до несвяст и ме заключваш в стаята ми без храна цял ден. Ето защо си мисля, че ти трябва да отговаряш на въпросите ми, Сейнт Джеймс, като най-напред започнеш с проклетото си обвинение.

— То вече... — започна Девлин.

— Повтори го, човече — отново го прекъсна Лаклан със студен блясък в зелените си очи. — Нямахте да те питам, ако си спомнях.

Девлин за миг се намръщи, но после кимна, макар и ядосано.

— Много добре. Изчезнаха ми три много ценни коня, а конярят е чул твоя глас в конюшната, преди да го повалиш в безсъзнание.

— Моят глас?

— Само секунда, моля ви — намеси се Кимбърли. — Херцогинята каза, че той просто е чул някой да говори с шотландски акцент, а това едва ли...

— Лейди Кимбърли, оценявам загрижеността ви за справедливостта — каза Лаклан. — Но бихте ли ме оставили аз да

задавам въпросите?

При такава учтива молба щеше да е много грубо от нейна страна да откаже. Тя кимна, без да среща погледа му. Всъщност все още беше стъписана от собственото си поведение сутринта. Да заспи върху него, буквално върху него...

Лаклан забеляза порозовелите ѝ страни и се досети за причината. Когато най-накрая се беше събудила в обятията му, тя беше толкова смутена, че бе избягала от стаята с няколко смотолевени извинения, които не бе чул добре. Сериозно беше решил да я последва, докато не си спомни, че на вратата му са поставени стражи. Ето защо отново беше заспал и очевидно бе спал през целия ден.

Най-после обаче му се беше предоставила възможността да си изясни този странен инцидент и той отново се обърна към херцога:

— Това, което дамата току-що каза, вярно ли е?

— Това ми каза младежът веднага щом се свести тази сутрин. Все още беше малко замаян от удара, който получил, но за мен тези доказателства са достатъчни — отвърна Девлин. — Оттогава на няколко пъти подробно го разпитваме и той вече назова човека, чийто глас е чул — теб, Макгрегър.

— Аз никога не съм виждал този човек — каза Лаклан, — но той значи ме познавал толкова добре, че разпознал гласа ми. Това ли искаш да ми кажеш?

— И той не твърди, че се познавате, Макгрегър, но те познава по физиономия. Много е трудно човек да не те забележи. Освен това те е чувал как говориш.

— Това вече е интересно — изтъкна Лаклан. — Като се има предвид, че нямам навика да разговарям с конярите, поне не с вашите англичани, защото почти не разбирам нито тях, нито диалекта им.

Кимбърли, както изглежда, беше единствената, която намери това за забавно, като се имаше предвид диалектът на самия Лаклан, и трудно успя да запази сериозния вид, който всички си бяха придали.

Лаклан обаче не бе свършил със забележките си.

— Я да видим сега за какво става дума, Сейнт Джеймс. Обвиняваш ме, че съм ударил коняря ти и съм избягал с три твои коня?

— Точно така.

— И предполагам, мислиш, че съм ги скрил наблизо, защото съм тук без тях? Или може би съм ги изпратил в Шотландия, където никой

няма да ги забележи по пътя, каквито са си нищо и никакви кранти?

— Сарказмът ти е излишен — каза Девлин. — Има много начини, по които си могъл да уредиш превоза им, включително и покрита каруца.

— О, в такъв случай това е едно добре обмислено престъпление, така ли? Значи не е нещо, което съм решил току-така, на пияна глава?

— Наистина ли си бил толкова пиян, Макгрегър, или само си се преструвал?

— Ами, до вас има кръчма, където можете да получите отговор, и то подробен, сигурен съм в това. Смътно си спомням, че ме изритаха оттам по някое време през деня или пък вечерта. Не си спомням точно. Трябваше да поизтрезнея малко, преди да ме пуснат отново вътре, и влязох в конюшната им — поне така си мисля. И в това не съм особено сигурен — сигурен съм обаче, че наистина се върнах, макар и те да не се зарадваха, че отново ме виждат.

— Разбира се, ще проверим това, макар че едва ли е от някакво значение. Все още си остава обвинението, че са те чули в конюшната минути преди нападението на коняря.

— И с кого толкова съм разговарял, когато конярят ти ме е чул? С един от двамата ми роднини, които ме придружават? Получи се така, че никой от тях не дойде с мен, за да сподели греха ми, а той е пиенето, а не предполагаемото крадене на коне. А като си знам братовчедите, те — извинете, дами — вероятно не са били сами през нощта, имали са си хубава компания, което лесно може да се докаже, когато ги попитате. Кога тогава съм имал толкова време, че да извърша престъплението? През деня, когато всеки е можел да ме види? Или късно през нощта?

— Час преди изгрев-слънце — изпръхтя Девлин. — Не се прави, че не знаеш.

Лаклан присви очи.

— Точно по това време си бях в леглото.

— Ти така казваш. Или, подобно на братовчедите си, не си бил сам и можеш да го докажеш?

По страните на Кимбърли се разля руменина и тя сведе очи към пода. Представяше си как Лаклан е впил поглед в нея — не, не можеше да го е направил. Но тя — тя можеше да признае, че е била с него през

всички късни часове на нощта — и по този начин да съсипе репутацията си завинаги.

— Не, доколкото си спомням, никой не лежеше до мен — най-после заяви Лаклан. Бузите на Кимбърли все още бяха пламнали. Той много добре се беше измъкнал от положението. Тя бе седяла до него цяла нощ, а не лежала.

После обаче огледа събралите се в стаята и видя, че никой не забелязва руменината ѝ. Всички погледи все още бяха приковани в Лаклан.

— В такъв случай не можеш да докажеш, че си си бил в леглото — победоносно заяви херцогът.

— Нямам много спомени от снощи, но определено си спомням, че се прибрах в стаята малко след полунощ. Бях много зле. През повечето време повръщах.

— Значи ще кажеш, че просто не си спомняш кражбата?

— Вярно е, че се понапих. Не бих направил нещо в това окаяно състояние, което не бих направил, когато съм трезвен. Казвам ти, Сейнт Джеймс — не бих ти откраднал проклетите коне.

Девлин едва не се засмя.

— Ако това е най-доброто, което можеш да кажеш в своя защита, Макгрегър, в такъв случай аз просто си губя времето тук.

— Казвам ти, че не съм го направил, и ти ще ми дадеш възможност да го докажа.

— Искаш да кажеш възможност да избягаш?

— Къде да избягам, Сейнт Джеймс? Знаеш къде ще ме откриеш. Или си мислиш, че ще се откажа от дома си заради конете ти и няма да се завърна в Шотландия?

Дори Девлин сигурно разбираше, че това е малко вероятно, защото вместо да отвърне на въпроса, попита:

— В такъв случай как възнамеряваш да го докажеш?

— Като ти намеря конете и истинския крадец — простичко заяви Лаклан.

— Ще си намеря конете и вече хванах истинския крадец — тебе.

— Не, не си го хванал. Или се страхуваш, че ще трябва да ми се извиниш, че си сгрешил?

Последва мълчание, после Девлин изръмжа:

— Добре. Давам ти една седмица. А после ще съжаляваш за думите си.

По лицето на Лаклан бавно грейна усмивка — или поне той си мислеше, че се усмихва.

— Или пък и ти ще почувстваш юмруците ми — моят начин да приема извинението ти.

Девлин изсумтя, обърна се и излезе. Кимбърли, която все още стоеше на прага, не очакваше, че Меган ще излезе веднага след него и ще повика и прислугата, и се сепна, когато изведнъж се озова отново насаме с Лаклан.

— Благодаря ти — каза тя смутено.

Той вдигна вежди. Направи го много добре, като се имаше предвид, че повечето от другите му черти отказваха да му се подчиняват.

— За какво, скъпа?

— За това, че не ме накара да потвърдя, че казваш истината.

— А ти щеше ли да го направиш? — тихо попита той.

Искаше ѝ се той да не говори така. Караше я да се разтапя вътрешно. Що се отнася до въпроса му обаче, тя не можеше да потвърди, че да, нямаше да им позволи да го закарат при съдията, ако се бе стигнало дотам. Той можеше да добие погрешното впечатление, че тя не е безразлична към него — а нали тя всъщност наистина беше безразлична.

— Разбира се, че не — наперено отвърна тя. — Това означава да се простя с репутацията си, а аз не съм чак толкова глупава, за да го направя. Освен това вече ти помогнах повече, отколкото заслужаваш. Дори се стигна дотам, че казах на херцогинята, че съм те чула на няколко пъти от стаята ти, че на няколко пъти си ме събудил.

Личеше, че Лаклан е разочарован от отговора ѝ, но все пак той попита:

— Тя повярва ли ти?

— Да, разбира се. Но херцогът изтъкна, че може да съм чула някой от роднините ти и да съм си помислила, че си ти.

— О, разбира се, че ще каже така — толкова е сигурен, че съм виновен — оплака се той.

— Е, няма да казвам, че съм прекарала нощта в твоята стая, за да докажа, че си невинен — повтори тя с леден тон. — Ще трябва да

намериш друг начин.

— И аз си мислех да направя това. Не мога да те моля да погубиш репутацията си заради мен.

— Значи смяташ, че наистина можеш да откриеш конете? — осмели се да го попита тя и се прокле, че в гласа ѝ се прокрадва надежда.

Той обаче като че ли не беше забелязал.

— Не става въпрос за „мога“, скъпа, става въпрос за „трябва“.

Тя кимна разбиращо и тъкмо се наклони да си тръгне, когато той седна на леглото и тя видя как примигва. Трябваше да преглътне загрижеността си. Да, той изпитваше болка, нормално беше, но Лаклан беше силен мъж и лесно щеше да се оправи без повече помощ от нея.

Лаклан обаче имаше толкова измъчен вид, че тя не можеше повече да се прави на незаинтересована.

— Бих искала да ти помогна... тоест, ако имаш нужда от помощ, докато ги търсиш. Не съм съгласна да те обвиняват, след като знам, че си невинен.

Той тихо се засмя — личеше, че му е по-леко след думите ѝ. Всъщност и на нея ѝ поолекна, след като му каза какво изпитва.

— И аз го знам, скъпа — каза той. — Трябва обаче да призная, че миналите ми дела ги карат да ме подозират. Ето защо не мога съвсем да виня Сейнт Джеймс. Накрая обаче той ще съжалява за думите си. В противен случай не заслужавам да съм главатар на клана Макгрегър.

Тя изобщо не се усъмни в думите му.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Казва се Уил Ейбълс — докладва Гилян. — Имам чувството, че не само е объркан, но и че лъже.

— Защо? — попита Лаклан.

Това ставаше на следващата сутрин. Гилян се беше появил рано-рано в стаята на Лаклан, за да му докладва какво са открили с Раналд за изчезналите коне.

Сейнт Джеймс беше дал на Лаклан една седмица, за да докаже невинността си, но седмица едва ли щеше да му стигне, като се имаше предвид периодът, който щеше да му трябва да се възстанови от боя. Така че се налагаше да разчита на братовчедите си, които водеха по-голямата част от разследването, поне отначало. В момента най-много, което можеше да направи, беше да им дава напътствия.

— Прекалено много се защитава — отвърна Гилян. — И прекалено много настоява, че е чул именно твоя глас. Не просто някакъв шотландец, а теб. Сега теб те питам — къде може да ти е чул гласа, при положение че не работи в общата конюшня, а в тази за кобилите?

— И аз се чудех за същото, още повече че единствения път, когато съм се приближавал до хубавите коне, беше сутринта, когато...

— Сутринта, когато удари виконта без никаква причини. Или все пак има причина, която ще пожелаеш да споделиш с нас — по-несхватливите шотландци?

Лаклан въздъхна. Знаеше, че братовчед му се чувства изолиран, но не можеше да обясни точно какво го беше накарало да посегне на Хауард Канстън — и на него самия не му беше много ясно. Да го нарича ревност — нещо логично — беше абсурдно, така че той предпочете изобщо да не го разисква.

— Не се притеснявай за това, Гил. Аз вече го забравих. Така да се каже, алкохолът си свърши работата — отвърна Лаклан.

Това доведе до очаквания смях, който се надяваше да чуе. Всичко друго по тази тема можеше да почака, докато Лаклан го обясни за себе

си, ако изобщо го направеше. Засега обаче той се върна на неотложната тема.

— Що се отнася до този коняр, наглеждай го, по възможност без негово знание. Следи с кого разговаря, къде ходи, какво прави, когато не работи. Освен това разговаряй с всички, с които работи. Разбери дали някой необичаен човек не го е навещавал през последните седмици.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм сигурен, но възможностите не са много. Самият той може да се окаже крадеца. Хората, които работят в конюшната, знаят кога около тях няма да има човек, който да види какво правят.

Гилян бавно поклати глава.

— Не, не ми прави впечатление нито на толкова умен, нито на толкова смел, за да се опита да направи нещо подобно. По-скоро действа с други и изпълнява заповеди.

— Да, може и така да е — съгласи се Лаклан. — Или пък просто може да са му платили, за да прехвърли вината на друг и така да даде на истинските крадци повече време, през което да си заличат следите. Макар че не мога да разбера защо е решил да натопи мен.

— Аз пък мога. — Лаклан вдигна вежди и Гилян обясни: — Съмнявам се, че на някой тук не му е известно миналото ти на разбойник, поне не и в крилото за прислугата. Техни височества го обсъждаха открито, когато пристигнахме, а слугите винаги чуват разговорите на господарите си. После са те обсъждали в кухнята — поне така твърди Раналд. А той знае — нали момичето, с което си прекарва времето, е помощничка в кухнята.

— Да, но това не ни помага да набележим някой конкретен извършител — унило отбеляза Лаклан.

Гилян се ухили.

— Естествено. Но помага да обвинят теб пръв и именно това е причината, поради която и херцогът не търси други виновници. Но не се тревожи, ще разчепкаме този въпрос.

— Убеден съм, че ще го направим — съгласи се Лаклан, макар че това не беше съвсем вярно.

— Накарах Раналд да претърси околностите и най-близките села за вероятни места, където може да са скрили животните, и възнамерявам да продължим с търсенето — продължи Гилян. Като се

има предвид по кое време е извършена кражбата — в зори, когато хората стават и започват работа, конете не може да са отведени далече оттук. Крадецът или крадците не биха рискували да ги забележат.

— Прав си. Освен това предлагам да следите пътищата сутрин по това време — каза Лаклан. Има вероятност тогава да пътуват едни и същи хора и можем да ги разпитаме дали не са видели нещо.

— Добре. Ще помогна на Раналд и ще свършим тази работа само за час-два. А когато всички отидат на работа, ще продължа да следя Уил Ейбълс.

— По-лесно ще е да се намерят конете, отколкото да се намери крадецът, макар че ако имаме късмет, можем да ги открием заедно. Конете сами по себе си няма да докажат нищо, но поне ще имаме повече информация и място, където крадците със сигурност ще се върнат. Освен това съществува и възможността конярят, ако е замесен, да ни заведе при тях.

— Ще го следя, можеш да бъдеш спокоен — увери го Гилян.

— Добре. И аз самият ще отида да го видя веднага щом се посъзвама. В момента мога само да го изплаша с физиономията си. Ставам единствено да изкарвам акъла на момичета по тъмни кътчета, за нищо друго.

— Всъщност лицето ти... — почна Гилян успокояващо, но спря и въздъхна. — Да, няма никакво подобрение.

Лаклан се засмя.

— Имам си очи и огледала, които да ми го показват. Пък и прислужничката, която ми донесе закуска, направо се ужаси.

— Не бях мислил за това, но... май ще трябва да поотложиш ухажването.

— Прав си — каза Лаклан.

Той обаче още не се беше заел сериозно с ухажване поради простия факт, че не можеше да престане да мисли за Кимбърли достатъчно дълго време, за да реши на коя от гостуващите в Шеринг Крос дами да се спре. Всъщност единственото нещо, за което си мислеше, беше как да се спре на нея.

Но положението беше безнадеждно. Тя много ясно му го беше заявила. Това обаче бе станало преди тя да дойде в стаята му предишната нощ и с толкова нежност да се погрижи за него, както и да се застъпи за него на сутринта. Вярно, наистина се държеше рязко, но

той започваше да си мисли, че отношението ѝ всъщност е друго. Просто тя винаги се опитваше да бъде коректна и възпитана, но много често не успяваше.

Той се усмихна. Много обичаше моментите, когато не успяваше, и много се забавляваше. На момичето определено му беше трудно да сдържа темперамента си.

Тя вероятно щеше да откаже да му помогне, ако я бе помолил, и затова той не го бе направил. И тогава тя сама му беше предложила помощта си. Това със сигурност означаваше, че си е променила отношението към него. Да, трябваше да разбере дали е така, защото — нямаше смисъл да отрича — нямаше нищо против да се ожени за Кимбърли Ричардс.

Кого ли заблуждаваше? С всеки изминал ден му ставаше все по-ясно, че иска да се ожени за нея.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Уил Ейбълс беше дългурест младеж с остра черна коса и големи, кръгли като на бухал очи, които му придаваха малко странен вид. На пръв поглед всеки, който го видеше, изпитваше съжаление към него, макар и да не знаеше за какво — поне докато човек не се сблъскаше с напереното му поведение.

Когато го видя за пръв път, Кимбърли си помисли, че изглежда много нещастен. Дори се поколеба дали да го заговори и трябваше да си повтори, че независимо поради каква причина, този човек беше излъгал. Тя знаеше със сигурност, че Лаклан не е бил в конюшната, а този коняр твърдеше, че е бил.

Вече от два дни Кимбърли знаеше, че в разказа на Уил Ейбълс има нещо нередно, и това я притесняваше. Тя обаче не можеше да сподели тревогите си с никого, нито пък да го обвини открито, без да обясни откъде знае, че Лаклан е невинен. Принудителното мълчание не й беше присъщо. А фактът, че не можеше да направи нищо по въпроса, я изнервяше още повече.

Вече бяха изминали три дни от „седмицата“, която бяха дали на Лаклан, а още не беше разкрито нищо и Кимбърли реши сама да разговаря с коняря. Ако успееше да разбере нещо, да докаже, че той лъже, можеше да свали обвиненията от Лаклан. Струваше си поне да опита.

Може би Ейбълс лъжеше, защото той самият бе замесен? Това я накара да се зачуди дали изобщо някой го е удрял по главата, или той просто се е престорил.

Някой прегледал ли беше раната му? Видял ли я беше? Или никой не беше обърнал внимание в суматоката? Тя твърдо беше решила да разбере.

Разбира се, съществуваше и не особено вероятната възможност Уил Ейбълс просто да се е объркал и наистина да си мисли, че е чул Лаклан. Обвинението обаче беше твърде сериозно, за да не е сто процента сигурен.

Откри го седнал на бала слама. Наистина изглеждаше нещастен с големите си влажни сини очи. Това обаче беше само външно и не показваше какво си мисли — но тя го разбра по-късно.

— Уил Ейбълс?

Той веднага се изправи и свали кепето си, малко прекалено бързо за човек, който наскоро е бил ударен по главата. От рязкото движение би трябвало да го заболи, но той дори не трепна.

— Аз съм, госпожо.

— Седни, седни — каза тя и му се усмихна. — Чух за злополуката. Всъщност дойдох да видя как си след това ужасно преживяване.

— Какво преживяване, госпожо?

— Ами нападението на конекрадците. Ужасно, нали? Ти си голям храбрец.

— Е, чак пък толкова — отвърна той и се изчерви от комплимента. — Това ми е работата.

— Да, да. А докторът какво каза? Добре ли си?

— Нямаше нужда от доктор. И по-силно са ме удряли.

— Не те ли прегледа доктор? — Трябваше й името му, за да може по-късно да поговори и с него.

— За някаква си цицина? — засмя се той. — Какво ще ме преглежда!

Кимбърли повдигна вежди. Никакъв доктор, никой, който да потвърди, че конярят наистина е бил ударен по главата. Беше го подозирала.

— Но това не е разумно, Ейбълс! Ами ако трябвало да се зашие или нещо подобно? Дай да видя цицината, за да...

Той толкова бързо отскочи, че почти се прекатури върху балата слама. В погледа му се четеше обвинение. Тя явно много го беше изненадала. Той обаче бързо се съвзе и се усмихна насила.

— Няма нужда да се притеснявате, госпожо. Казах ви, че ми няма нищо. Няма разкъсана кожа, не ми тече крив. Всъщност и цицината вече изчезна.

Кимбърли кимна, макар че беше готова да си изяде зимната шапка, ако на главата му изобщо бе имало цицина. Жалко наистина, че херцогът не беше настоял младежът да бъде прегледан от доктор —

тогава веднага би се разбрало, че Уил лъже. Кимбърли вече беше почти сигурна в това.

Но бе минало прекалено много време, за да може да го докаже. И да бе имало цицина, вече я нямаше. И тъй като тук доказателства не можеха да се намерят, тя трябваше да търси друг начин.

Зачуди се какво ли ще ѝ каже, ако направо го нарече лъжец. Ще отрече, разбира се. Не, така доникъде нямаше да стигне.

— Жалко, че още не са намерили конете — отбеляза Кимбърли. — Но поне на шотландеца не му се размина, благодарение на теб. Какво нахалство само — да краде от домакина си! Пълно безобразие, да не говорим за обноски. Това е все едно да крадеш от работодателя си.

Той отново се изчерви, този път виновно — тя беше готова да се закълне. Но пък се хвана на въдицата.

— Не го познавам лично — каза Уил, — но съм го чувал един-два пъти. Трудно е човек да не разпознае гласа му.

— Знам какво искаш да кажеш. Той говори с много силен акцент, нали? Много е лесно да се разпознае.

— Да, точно така.

Отново лъжеше, съгласяваше се с нея — а тя не казваше истината. Акцентът на Лаклан не беше силен. Тя направо побесня и за миг погледна настрана, за да обуздае гнева си.

Това поне беше нещо, което би могла да използва. Уил Ейбълс не познаваше Лаклан по гласа, вероятно никога не го беше чувал. Ако чуеше тримата шотландци заедно, включително и Лаклан, щеше да му е много трудно да реши кой говори.

Херцогът трябваше да бъде уведомен за това... не, не и Девлин. Той не обичаше Лаклан, още от самото начало искаше той да си тръгне. Радваше се на развоя на събитията, несъмнено направо злорадстваше, тъй като сега вече можеше да изпъди шотландеца с чиста съвест. Освен ако не хванеше истинския крадец, той би презрял всичко, което доказваше невинността на Лаклан.

Не, тя щеше да каже на Меган за това, което беше открила. Херцогинята сигурно бе много ядосана на Лаклан, но Кимбърли не смяташе, че не е справедлива. Освен това двете дори можеха да уредят една малка демонстрация, за да принудят Уил Ейбълс да докаже твърдението си.

Това беше чудесна идея. Кимбърли толкова я хареса, че дори успя отново да погледне Ейбълс, без направо да го изпържи с поглед.

— Е, радвам се, че си здрав и можеш отново да се заемеш със задълженията си — каза му тя на сбогуване. — Разбира се, сега имаш по-малко задължения, но да се надяваме, че това скоро ще се промени. Сигурна съм, че херцогът няма да се успокои, докато не си върне животните и не види този ужасен крадец в затвора.

— Да не би да искате да кажете, че шотландецът все още се разхожда на свобода? Все още не са го арестували?

Тя разбра, че не са му казали за решението. Разбира се, нямаше нужда да се информират слугите за делата на господарите им. Следователно той вероятно не знаеше и че Лаклан е бит и няма да излезе от стаята си, докато не се възстанови.

Ейбълс изглеждаше разтревожен, но това не беше изненадващо. Като се имаше предвид огромният ръст на Лаклан, нямаше човек, който да го обвини в нещо, било то вярно, или не, и да се чувства в безопасност, докато не го арестуват, така че той да не може да си отмъсти.

Тя се зачуди дали конярят няма да изчезне, ако си помисли, че има възможност Лаклан да дойде да го потърси. Това само по себе си би уличило него като виновник — или пък не, защото страхът от отмъщението на шотландеца можеше също да бъде причина.

— Той твърди, че е невинен, а херцогът, като справедлив човек, му даде време да го докаже — каза Кимбърли. — Но шотландецът няма възможност да направи много в това отношение, като се има предвид, че е пребит.

— Пребит?

— Да, здрав бой отнесе. Заслужаваше си го, разбира се.

При думите ѝ конярят видимо се успокои. Кимбърли се надяваше, че не е сбъркала, като се е опитала да предотврати изчезването му, но той наистина като че ли беше единственият човек, чрез когото можеха да докажат невинността на Лаклан, и те имаха нужда от него.

Кимбърли му се усмихна, пожела му всичко хубаво и си тръгна — нямаше търпение да се върне в къщата. В този момент иззад ъгъла се показа Хауард Канстън, рязко спря и възкликна:

— Лейди Кимбърли! Какво пра... търсех ви. Казаха ми, че сте дошли насам. Искан да ви покана на езда, днес времето е много хубаво.

На нея не ѝ се яздеше. Исканше да говори с херцогинята, да обсъди това, което току-що беше научила. От друга страна, няманше да е зле да разгледа околностите на Шеринг Крос — може би щеше да открие конете.

Херцогът несъмнено беше изпратил свои хора да потърсят животните, но още един човек няманше да е излишен.

Ето защо тя прие поканата за езда. Пък и няманше нищо лошо да задълбочи познанството си с Хауард. В края на краищата, нали трябваше да се омъжи, а той все още фигурираше в списъка на потенциалните ѝ кандидати.

Но защо, ако той търсеше нея, както бе казал, толкова се беше изненадал, когато я видя?

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

В стаята на Лаклан бяха донесли масичка и няколко стола, тъй като той все още не беше в състояние да слиза в трапезарията и да се храни с другите гости. Щом влезе, Гилян седна на един стол, повдигна капака на подноса и видя, че ястието дори не е опитано.

— Поне добре те хранят — каза той и подуши лакомо печената съомга с картофено пюре. До рибата имаше голям резен хляб, намазан с масло.

Лаклан, който замислено гледаше отражението си в стъклото на прозореца, се обърна и каза:

— Ти да не си мислиш, че ме морят от глад?

— Не е невъзможно.

— Е, успокой се. Цял ден се точат прислужнички с какви ли не торти, пастички и ястия. И те сигурно си мислят, че умирам от глад. Това ми е втората вечеря, така че хапвай.

— С удоволствие — ухили се Гилян и придърпа подноса към себе си. След няколко хапки вдигна поглед към Лаклан и докладва: — Днес се появи лейди Кимбърли и разговаря с Ейбълс. Тя наистина те мрази, а?

Лаклан застина.

— Защо мислиш така?

— Ами тя се съгласи с него, каза, че са те били, и то заслужено, нарече те ужасен крадец. — Гилян се намръщи. — И го накара да каже, че си говорел със силен шотландски акцент, когато и тя, и аз знаем, че не е така.

За миг Лаклан изглеждаше объркан, после се засмя.

— Смятам, че е отишла там, за да ми помогне, Гил. Само си представи — ако си помисли, че тя му съчувства и не подозира нищо, той може би ще ѝ разкаже неща, които не би разказал на теб.

— Хм, прав си. Знаеш ли, тя се опита да види цицината на главата му, но на него това изобщо не му хареса. Едва не падна по задник, за да не ѝ даде го докосне.

— Значи няма цицина, така ли?

— Така излиза — каза Гилян и добави: — После едва не ме разкриха. Бях се скрил зад ъгъла и изведнъж се появи виконтът. Търсеше дамата. Едва успях да се дръпна.

— Лорд Канстън?

— Да, да я заведе на езда.

— И заведе ли я?

Гилян сви рамене.

— Не ги проследих, за да видя. Дебнех Ейбълс, но никой друг не дойде да го види.

На Лаклан му беше трудно да мисли за нещо друго, освен за това, че Кимбърли и Канстън са тръгнали заедно, но все пак успя да попита: — Ами Раналд откри ли нещо?

— Не. Но каза, че официалното търсене било отменено.

— Защо?

— Мисли, че конете са намерени, но го крият.

— По дяволите, надявах се, че ще ги намерим ние и ще хванем крадеца, когато се покаже да храни животните или да ги премести... Я чакай малко! Щом го крият, значи конете не са върнати тук. Значи Сейнт Джеймс е направил засада.

— Така ли мислиш?

— Да. На негово място аз бих го направил. Той обаче несъмнено се надява да хване теб или Раналд. Веднага кажи на Раналд да спре да търси. Не искам да попадне на това място случайно и да го хванат.

— О, да, би било ужасно. Никой няма да повярва, че е невинен.

— Точно както в моя случай — горчиво отбеляза Лаклан.

— Да-да! — Гилян се засмя и лапна още едно парче съомга. — Според мен всички девойчета тук вярват, че си невинен. Иначе нямаше да те хранят толкова добре.

По време на ездата Кимбърли поиска да отидат на една поляна, в средата на която имаше стара дърварска къщичка, вероятно необитаема. Помисли си, че в нея спокойно могат да се поберат три коня, и се зачуди дали някой вече се е сетил да я огледа.

Но щом изтъкна това на Хауард, той настоя да се върнат, защото имал уговорка, за която бил забравил, и щял да закъснее, ако не

тръгнели веднага. Определено изглеждаше възбуден. Дори ненужно удари коня си, за да препуска по-бързо, а горкото животно показва признаци, че подобно отношение не му е за пръв път. Когато обаче Кимбърли предложи на Хауард да я остави и да се върне без нея, той изобщо не пожела да я изслуша.

Ето защо тя не беше в особено добро настроение, когато се върнаха в Шеринг Крос, а още по-лошото беше, че не знаеше дали ще успее да намери сама пътя към къщичката — все още искаше да я разгледа. После, когато се опита да намери Меган и не успя, се изнерви още повече.

Меган се появи едва когато сервираха вечерята, и то сама. Каза, че херцогът щях да отсъства цяла вечер. Кимбърли нямаше нищо против, защото все още му беше много сърдита, че беше обвинил Лаклан и го беше пребил.

Изчака да свършат с вечерята и каза на Меган, че иска да си поговорят насаме. Но когато най-после се усамотиха в библиотеката, Меган също имаше какво да й каже:

— Конете са открити.

— Така ли? — премигна Кимбърли.

— Да, в една стара къщурка и западната част на гората — каза Меган.

— Изумително — отвърна Кимбърли и озадачено поклати глава. Каква ирония на съдбата! — Мисля, че точно днес се натъкнах на това място. Искях да отида и да го проверя, но бях с виконт Канстън, а той имаше някакъв ангажимент, за който закъсняваше, и затова се върнахме тук. Мислех да отида да я разгледам утре.

— Не, не, не го прави. Сега там е Девлин с десетина мъже и изчакват някой да се покаже. Още по-ядосан е отпреди, защото човекът, който ги е оставил там, ги е оставил заедно. Две кобили и жребец за разплод без никаква преграда... направо е чудо, че къщурката е все още цяла.

Кимбърли се изчерви. Това не беше тема за слуха на дами.

— При положение че негово височество е все още там, значи крадецът не се е появил. Нямаше ли обаче някакви улики, които да сочат към крадеца? — попита Кимбърли.

— Мила, знам, че си мислиш, че Лаклан е невинен... — тактично подхвана Меган.

— Не само си го мисля. Аз...

Кимбърли се поколеба. Сега беше моментът за истината, цялата истина. А тя беше почти убедена, че ако каже на Меган, информацията няма да се разчуе, е, може би съвсем малко, тъй като и херцогът трябваше да бъде уведомен. Тук обаче имаше проблем.

Сейнт Джеймс, какъвто си беше надут, щеше да се почувства задължен да уведоми баща ѝ. Въпрос на отговорност и така нататък. Също така щеше да се почувства задължен да я попита дали през нощта, която бе прекарала с Лаклан, не се е случило нещо нередно. Е, тя с чиста съвест можеше да заяви, че не се е случило нищо. Чувстваше се обаче виновна за другата нощ и това можеше да проличи. И тогава... не, не можеше да го направи, особено след днешния си разговор с Уил Ейбълс.

Ето защо тя започна отново, но този път с думите:

— Може ли да те попитам нещо, Меган? Според теб силен ли е акцентът на Лаклан?

— Не, всъщност понякога почти не се забелязва. Имам лакей, който говори с толкова силен акцент, че почти не го разбирам, но езикът на Макгрегър е много лиричен.

Кимбърли кимна и вече уверено продължи:

— И аз мисля така. Но знаеш ли, че конярят ви Уил Ейбълс не е на това мнение?

— Така ли?

— Това не те ли кара да се учудваш?

— Да. Но ти откъде знаеш?

— Днес отидох да го видя — каза Кимбърли. — А знаеш ли, че Ейбълс е отказал лекар да прегледа раната му? Нищо е нямало да му струва, така че защо да отказва?

— Наистина изглежда странно — съгласи се херцогинята и се намръщи.

Кимбърли продължи:

— Той лъже за Лаклан, знам, че лъже, и това е много лесно да се докаже.

— Как?

— Ти спомена, че лакеят ти е шотландец, а тук има още шотландци, включително роднините на Лаклан. Ако ги събереш с Лаклан и всички кажат едно и също, а конярят ги изслуша всичките, но

без да ги вижда, няма да може да различи Лаклан и така ще се докаже, че лъже.

— Много хитро — усмихна се Меган. — Но какво би станало, ако се спре на някой роднина на Лаклан? Това пак би уличило него, макар и непряко.

Кимбърли въздъхна.

— Права си. Роднините на Лаклан изобщо не трябва да участват. Има ли още шотландци, които да работят при теб?

— Да, познавам един, освен това има и още един, когото можем да доведем. Не работи за нас, но живее наблизо и съм сигурна, че няма да има нищо против да вземе участие.

— Чудесно!

— Какво ще кажеш да го изпробваме утре, най-късно вдругиден? Обаче трябва да ти кажа, Кимбърли, че дори Ейбълс да лъже, както казваш, той ще налучква и нищо чудно да отгатне правилно.

— Има такава вероятност — съгласи се Кимбърли. — Но ако изляза права, се доказва, че не е бил ранен, а се е преструвал, а това го прави съучастник. Надавам се, че самата ситуация така ще го стресне, че ще направи нещо глупаво.

— Да си признае например, така ли?

Кимбърли се засмя.

— Не би било зле. А ти... няма да кажеш на мъжа си за това, нали? Поне докато не сме го изпитали?

— Е, през следващите няколко дни Девлин едва ли ще излезе от гората. Направо гори от нетърпение да хване престъпника на местопрестъплението. Не се тревожи, скъпа, ще разбере добрата или лошата новина, след като се върне.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

След разговора си с Меган, Кимбърли малко се пообнадежди. Планът им щеше да успее — трябваше да успее. Алтернативата просто беше неприемлива. А щом приключе с това, тя щеше да се съсредоточи върху причината, поради която беше дошла — намирането на съпруг.

Всъщност, докато ѝ държеше стола на вечеря, Джеймс Травърс ѝ прошепна на ухото, че искал да си поговори с нея насаме по някое време на другия ден. Тя почти не се съмняваше, че той ще поиска да се ожени за нея. Самата мисъл би трябвало да я макар да изпита радостна тръпка, но тя все още изцяло бе погълната от срещата си с Ейбълс и идеята, която беше дала на Меган.

Сега обаче, когато всичко това остана зад гърба ѝ, тя имаше време да се замисли за Джеймс и се почуди, защо ли мисълта за женитба с него не ѝ се струва вълнуваща. Идеално си подхождаха. Тя знаеше, че той може да я направи щастлива — е, почти бе убедена, че би могъл. Освен това баща ѝ щеше много да се зарадва — просто нямаше за какво да се хване при него.

Разбира се, не трябваше да забравя и Хауард Канстън, който напоследък ѝ обръщаше подчертано внимание. Беше по-млад от Джеймс, по-красив, когато баща му се поминеше, щеше да стане маркиз, а богатството му не бе по-малко от това на Джеймс.

За нея последното беше от основно значение. Поне и с Джеймс, и с Хауард, тя нямаше нужда да се тревожи, че се интересуват от нея единствено заради парите, които баща ѝ щеше да ѝ даде като зестра. И от другите ѝ пари. Те дори нямаше да знаят за тях до сватбата и докато тя самата не реши да сподели колко богата е всъщност. Когато бъдещият ѝ съпруг научеше за наследството, което ѝ беше оставила майка ѝ, щеше да бъде приятно изненадан.

Влезе в стаята си — все още се чудеше какво да каже на Джеймс на другия ден — и изведнъж я стресна глас:

— Много късно се прибиращ, Кимбър.

— Боже Господи! — ахна тя. — Изплаши ме до смърт.

В тъмното се чу смях.

— О, не бих искал да ти причиня това.

— Направо ми изкара акъла — промълви тя, после взе огън от камината, за да запали лампите. — И защо се спотайваш в стаята ми, ако смея да попитам, Лаклан?

Тя поне безпроблемно разпознаваше гласа му в тъмното. Всъщност нямаше човек, който да не може го познае, след като го е чул да говори. Гласът му беше много характерен.

— Да се спотайвам ли? Просто те чакам — каза той — Не искам да пропусна да те видя и дойдох да чакам.

— Да ме видиш ли? — каза тя, запали първата лампа и се огледа. Лаклан седеше на един удобен фотьойл до прозореца. — Е, сега ме виждаш, така че...

— Да, и то с удоволствие, както винаги — отвърна и бавно плъзна поглед по нея.

Тя цялата пламна от неочаквания комплимент и погледа му и изведнъж се засуети и престана да се заяжда. Освен това трябваше да му каже за експеримента, който бяха намислили да направят с Ейбълс. Всъщност тя самата възнамеряваше да се отбие в стаята му на сутринта, за да му го съобщи. Много хубаво беше, че беше дошъл. Не беше много прилично, но с него нищо не вървеше според правилата.

— Намерили са конете — каза тя и тръгна към следващата лампа.

— Знам.

Тя учудено повдигна вежди.

— Не личи да си особено зарадван от това.

Той сви рамене.

— Исках аз да ги открия и да чакам, докато крадецът не се появи.

— Е, херцогът прави тъкмо това.

— Не вярвам обаче да го направи както трябва. Сигурно е завел прекалено много хора както на мястото, така и в гората наоколо. Те обаче ще се издадат и крадецът ще изчезне завинаги.

Наистина можеше да стане така и Кимбърли му съобщи своето решение:

— Е, аз измислих как да приключим с въпроса по друг начин.

Сега вече бе негов ред да вдигне вежди. Тя забеляза, че лицето му изглежда по-добре: някои от синините вече бяха позавехнали, буцата на челото му я нямаше. Дори устните му бяха възстановили първоначалния си размер, макар че на места още бяха напукани. На слабата светлина на лампата той изглеждаше направо красив.

Осъзнала, че втречено гледа устните му, Кимбърли отново се изчерви и започна:

— Утре или вдругиден херцогинята ще организира експеримент.

Тя бързо запали втората лампа и отиде до огъня, за да изхвърли клечката. Но когато се обърна отново към него, откри, че и допълнителната светлина не върши работа. Лаклан изглеждаше все така красив с тъмната си червеникава коса, която лъщеше на светлината. Зелените му очи не я изпускаха от поглед...

— Какъв експеримент? — попита той.

Наложи ѝ се да се позамисли малко, за да си спомни за какво си говореха, и се смути. Надяваше се той да не го е забелязал.

— Днес ходих при Ейбълс — каза тя. — И научих, поне за мое собствено удовлетворение, че той изобщо не те познава по гласа. Ето защо ще го накараме да те изслуша заедно с още няколко шотландци, а той ще трябва да ни каже кой от всички си ти. Няма да може да го направи, ще трябва да налучква.

За миг Лаклан не каза нищо, премисляше казаното, но след това изтъкна същото, което бе казала ѝ Меган:

— Може и да се получи.

— Да, и това никак няма да е хубаво. — Тя въздъхна. — Ако не се получи и ако... е, ако ти изтече времето, без да са хванали крадеца, аз ще си призная къде съм прекарала нощта.

Успя да го изненада. Той се изправи, за секунда стигна до нея и близостта му я накара да потрепери.

Лаклан нежно хвана главата ѝ в ръце и я попита:

— Наистина ли ще го направиш заради мен, скъпа?

Очите му бяха приковани в нея, принуждаваха я да сведе поглед. А допирът му... О, Боже...

— Ще трябва — прошепна тя. — Няма да имам друг избор. Не бих могла да понеса да те вкарат в затвора, след като...

Целувката му я прекъсна. Тя знаеше, че ще стане така. Можеше да го предотврати, да се отмести... Но сега — сега беше прекалено

късно. Сега отново го вкусваше, усещаше напуканите му устни, мекия език, а ароматът му опияняваше сетивата ѝ.

Отначало той движеше устни по нейните внимателно, почти колебливо, но здраво я държеше, в случай че тя реши да прекрати целувката. Тя обаче изобщо не си мислеше да го направи, изобщо. Знаеше, че трябва, но... „Трябва“ беше дума, която като че ли никога не оказваше очакваното въздействие, когато беше с Лаклан Макгрегър.

Сетивата ѝ се пробудиха със страшна сила и тя пламна във вълнуващо очакване. Започна се от топлината на устните ѝ, от трепета в корема, от гъделичкащото чувство в гърдите — а той дори още не я докосваше с тяло, а само с устни, само с длани по бузите.

Тя въздъхна и сложи ръце на гърдите му не за да го отблъсне, а за да го докосва, и това като че ли беше знакът, който той очакваше, защото я пое в обятията си и се притисна плътно до нея. Сега вече движенията на езика му бяха по-чувствени и проникваха дълбоко и в най-скритите кътчета. Той галеше с ръце гърба ѝ, притискаше я към себе си, към пламналото си желание, а после я вдигна, понесе я и внимателно я сложи на леглото.

Тя знаеше какво ще направи. Някъде дълбоко в съзнанието си знаеше, че това, което не биваше да се случва, щеше да се случи отново. Обаче беше заслепена от удоволствието, което Лаклан я караше да изпитва: той я засипваше с ласки, целият я беше покрил с пламналото си тяло, после замилва всяка част от тялото ѝ, докато бавно я събличаше. Кимбърли знаеше какво ще последва... но по никакъв начин не желаше да го спре. Искаше да бърза, да бърза.

Той обаче нямаше намерение да ускорява нещо, за което си беше мечтал всяка нощ, откакто за последен път я беше държал в обятията си. Беше я накарал да пламне и сега бавно-бавно щеше да поддържа огъня, и точно това и направи.

Тя затрепери, когато той заобиколи ухото ѝ с език, а после се впусна навътре. Изстена, когато се прехвърли на твърдото ѝ зърно, изви се като лък, когато той се спусна надолу по корема ѝ, а после... Боже, не можеше да му позволи да направи това! Тя обаче беше безсилна в желанието си, беше сякаш в несвяст от екстаз, а той беше твърдо решен да разучи всеки сантиметър от тялото ѝ, да ѝ достави всяко удоволствие.

Удоволствието беше неустоймо. Той я облада и понесе в пулсиращите вълни на насладата. Тя направо не беше на себе си, а когато Лаклан проникна в нея, изпълни я с топлината си плът и стигна до сърцевината ѝ, тя само за секунди стигна до края, а минути по-късно още веднъж, когато и той със стонове достигна до върха.

Още преди дишането ѝ да се успокои, тя заспа, и то толкова дълбоко, че не почувства как той я притиска до себе си, както и не чу как доволно въздъхна:

— Сега си моя, скъпа. И да искаш, и да не искаш, на сутринта ще го разбереш.

Кимбърли и това не чу, и добре че стана така, защото иначе нямаше да мигне.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лаклан си мислеше да не заспива, твърдо го беше решил. Най-вече защото имаше намерение отново и отново да люби Кимбърли през цялата дълга нощ. На сутринта тя едва ли вече щеше да се съмнява, че са създадени един за друг. Вече никакви откази. Този път нямаше да може да отклони предложението му за женитба. А той направо беше на седмото небе от щастие.

Най-ироничното в случая беше, че той не бе дошъл в стаята ѝ с намерението да я съблазнява. Не че това не му беше постоянно в ума, но той наистина просто бе искал да разбере защо е ходила при Уил Ейбълс.

Не стана нужда да пита обаче — тя сама му каза, и то веднага. Той не очакваше да чуе, че тя е съгласна да докаже невинността му за сметка на собствената си репутация — не знаеше, че тя всъщност от самото начало е готова да го направи, ако станеше необходимо.

Лаклан толкова се развълнува, когато разбра, че наистина не ѝ е безразличен, независимо че тя твърдеше обратното, че не успя да устои на изкушението. И тя му бе позволила да я люби. Дори и да бе изпитвал някакви съмнения, нейният страстен отклик на ласките му го караше да се чувства напълно спокоен.

Да, намеренията му наистина бяха да остане буден и да си излезе като предишния път — преди изгрев-слънце. Щеше да се върне по прилично време, за да се разберат. Първият признак, че нещата не вървят по план, беше тихото тананикане, което го събуди, някаква весела песничка на някой, който палеше огъня.

Но нали той сам си палеше огъня в стаята. Прислужничките просто отказваха да влязат в стаята му преди обяд и идваха дълго след като вече нямаше никакво съмнение, че той е станал.

Сега обаче някой със сигурност палеше огън в стаята и този някой не беше Кимбърли, защото топлината в леглото определено идваше от нея. Всъщност тя така го беше прегърнала през врата, че

почти го задушаваше, а единия си крак бе прехвърлила върху хълбока му. „Каква моминска скромност“ — помисли си той и се засмя наум.

Това определено беше неочакван обрат и Лаклан не беше подготвен за него. Освен това не си правеше илюзии, че е останал незабелязан, като се имаше предвид едрото тяло, с което го бяха проклели боговете, освен ако прислужницата не беше почти сляпа. А това щеше да е наистина голям късмет, като се имаше предвид, че напоследък изобщо не му вървеше.

Смешна работа — или поне по-късно му се струваше така.

Сега обаче в ситуацията нямаше нищо забавно. Кимбърли сладострастно се изтегна до него, също събудена от шума, който вдигаше прислужничката. Това само по себе си не беше лошо, всъщност направо си беше приятно, но в мига, в който той си го помисли, тя се изправи и се разпищя. Секунда след това и проклетата прислужница започна да прави същото — пицеше, та пушек се вдигаше.

В този момент и Лаклан се изправи и каза нещо не за пред дами. Прислужницата го гледеше ококорена, хванала се за главата с покритите си със сажди ръце. Само един негов поглед беше достатъчен, за да я накара да избяга от стаята, а Кимбърли закрепця след нея: „Мери! Мери, веднага ела тук“, но напразно. Вратата се тресна и повече не се отвори. Последва стон, нещо като писък, и Кимбърли скри глава под възглавницата.

Лаклан отново легна, скръсти небрежно ръце под главата си, повдигна вежди и сухо отбеляза:

— Можеше да бъде и по-зле, скъпа. Можеше и да остане.

— Ооо! — възкликна Кимбърли, показа се изпод възглавницата и му хвърли изпепеляващ поглед. — Ти си нямаш представа, направо умът ти не може да го побере... Тя е най-голямата клюкарка на света! Знаеш ли какво означава това?

— Означава, че ще се женим.

После ѝ се усмихна. Не можа да се сдържи. Не би ѝ го сервираше толкова драматично, но след като тайната им вече беше разкрита, не можеше да не е доволен.

Кимбърли обаче съвсем не беше доволна. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще го заудря с юмруци или поне с възглавницата.

— Ти си голям глупак, Лаклан! Не си мисли, че всичко е толкова просто.

И скочи от леглото да си търси халат, а той трябваше да напомни на тялото си, че не е време да обръща внимание на факта, че тя тича гола из стаята. След изминалата нощ обаче, тялото му не искаше да го чуе.

Кимбърли беше бясна, повече на себе си, отколкото на мъжа в леглото си. Този път не беше пила шампанско, с което да се оправдава. На вечеря не бе изпила нито капка вино. Беше съвсем трезва и много добре съзнаваше какво прави.

Стореното за нея означаваше разруха. И за какво? За удоволствие. Тя бе пожелала удоволствието, с което Лаклан щеше да я засипе, и което той наистина направи. Този път обаче щеше да си плати за него не само с един, а с два скандала, и то със съпруг, който обича друга жена. Само защото не беше проявила достатъчно воля, за да не обръща внимание на Лаклан Макгрегър.

Върна се до леглото, като завързваше колана на розовия си кадифен халат, който едва покриваше гърдите ѝ — по-точно се разтваряше широко до корема ѝ, защото беше скроен, за да бъде носен върху нощница, а не на голо.

Кимбърли беше прекалено разстроена, за да обърне внимание на това — търсеше къде да си излее гнева, но Лаклан, какъвто си беше сладострастник, не можа да не го забележи.

— Защо си още тук? — попита тя и го изгледа страховито. — Да не би да чакаш някой да нахълта, за да потвърди новината на Мери? В коридора сигурно вече чакат поне десет прислужнички. Защо да ги разочароваш?

Той не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Чакам да чуя как казваш, че ще се омъжиш за мен.

— Да не би да пропуснах нещо, Макгрегър? Ти не беше ли току-що открит в леглото ми, сякаш тук ти е мястото? Щом херцогът чуе за това, не ни остава друг избор.

Тонът ѝ не беше единствената причина, поради която Лаклан изведнъж скочи от леглото. Не беше възнамерявал да я стряска, макар че постигна точно това.

Кимбърли се изчерви до уши. Все още не беше толкова веща в любовенето, за да приеме лесно вида му — той бе застанал срещу нея в

цялата си мъжественост.

— Друг избор не ни и трябва, Кимбър. Все още обаче не чух да ми казваш, че ще се омъжиш за мен, и няма да изляза, докато не ми го кажеш.

Това я накара да излезе от шока.

— Да, ще се омъжа за теб! Дано да си доволен поне сега, защото в крайна сметка сигурно няма да се радваш много. Когато баща ми разбере...

— Аз ще се разправам с баща ти, скъпа, не се бой — заяви той самоуверено.

Той очевидно беше добил погрешно впечатление и явно си представяше разстроен родител, а не човек с предразсъдъци. В момента тя беше прекалено ядосана, за да се впуска в темата, но поне го беше предупредила. Ако той предпочиташе да се подиграва...

— Знаеш ли, Кимбър — каза той, когато намери дрехите си и започна да се облича, — мисля си, че няма да ти повярват, ако сега им кажеш, че си била с мен през нощта, когато откраднаха конете. Ще си помислят, че просто се опитваш да ме предпазиш. Сега наистина нямаме друг избор, освен да открием истинския крадец.

Тя не му отговори. Искаше той да излезе от стаята колкото се може по-бързо, за да може да се заеме със задачата сама да оплаче съдбата си. По погледа ѝ обаче личеше, че не иска никакви съвместни действия.

За нейно огорчение, неговият поглед говореше, че той иска именно това.

А между другото, когато Лаклан най-после излезе от стаята, в коридора имаше само осем прислужнички.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Към обяд ѝ съобщиха да се яви пред херцогинята в официалната ѝ приемна. Кимбърли изстена. Определено не беше отнело дълго време новината за срама ѝ да достигне до слуха на Меган.

Но пък и не трябваше да се изненадва толкова. Само минутка, след като бе излязъл, Лаклан затропа по стената на стаята ѝ и викна: „Не позна за две бройки, скъпа. Преброих само осем прислужнички.“

Тя запокити една книга по стената — искаше ѝ се там да е главата му. Щеше да уволни прислужничката си в мига, в който се осмелеше да си покаже физиономията. Това нямаше да ѝ облекчи положението, но можеше да даде урок по лоялност на момичето, макар че беше съмнително.

Кимбърли пристигна в херцогските покои точно навреме. Предстоеше ѝ най-конфузната среща в живота ѝ и затова се беше облякла в тъмни тонове. Нямаше да ѝ е по-лесно дори ако вътре бе баща ѝ. Всъщност тя очакваше да види Девлин Сейнт Джеймс, повикан от засадата си в гората, за да изрази официално недоволството си от хода на събитията.

В официалната приемна беше само секретарят на Меган. Той я покани да влезе и миг по-късно дойде и Меган.

— Здравей — каза херцогинята и ѝ се усмихна. — Ей сега ще доведат Уил Ейбълс, а в стаята на Девлин, зад ей онази врата, съм събрала четирима шотландци. Направо извадих късмет. Съседът ни господин Кенеди е поканил на гости чичо си и той също се съгласи да ни помогне... Изглеждаш изненадана, скъпа. Сигурно си си мислила, че няма да успея да организирам нещата толкова бързо.

Кимбърли, която бе зяпнала от учудване, успя да затвори уста. Изненадана ли? Тя едва не се разсмя. Облекчението ѝ беше невероятно. Меган я погледна въпросително, но погледът ѝ съвсем не беше осъдителен. Очевидно още не беше чула за позора ѝ.

Това, разбира се, не означаваше, че срещата, която очакваше, нямаше да се състои, но засега тя изпитваше облекчение. А, да, и

изненада. Тя съвсем беше забравила за Уил Ейбълс и експеримента покрай новия си проблем, който засенчваше Лаклановия.

— Наистина си помислих, че може да е нужно малко повече време — каза тя.

— Не, не, още рано сутринта организирах всичко. Единственото нещо, което можеше да ни забави, беше евентуалното отсъствие на господин Кенеди. Пък и трябва да си призная, че съм много развълнувана от всичко това. През цялото време не бях сигурна за Макгрегър, но мъжът ми беше толкова убеден, че... е, обичам от време на време да доказвам, че не е прав — ухили се Меган. — Това го прави по-послушен. Освен това имам добро предчувствие, особено като знам, че на господин Ейбълс ще му е доста трудно да познае.

Кимбърли кимна. Наистина би било ужасно, ако Ейбълс налучкаше, но Меган беше права — беше по-добре с четирима шотландци, вместо само с трима.

Трябваше да се получи.

Лаклан несъмнено беше прав, когато предположи, че крадецът няма да се появи отново в къщурката. Като се имаше предвид колко хора участваха в засадата, той нямаше как да не разбере, че става дума за капан, и щеше да стои настрана. Сега обаче тя беше въввлечена лично — нали щеше да се омъжи за човека, обвинен в това престъпление. Ако работата не успееше, към останалите два скандала щеше да се прибави още един. С двата можеше да се справи, но със съпруг в затвора? По-добре да си събира багажа и да се пресели в друга държава. Трябваше да се получи.

Тя обаче не можеше да разчита на това. Ейбълс наистина можеше да извади късмет. А после? Да, това наистина като че ли им беше последната надежда, но ако не се получеше, тогава беше нужен резервен план. Какъв обаче? По дяволите, трябваше да измисли нещо.

Тя отново бързо си припомни цялата информация, която имаше. Дали не беше пропуснала нещо? Прехвърли в съзнанието си още няколко пъти всяка подробност от деня на кражбата, дори това, че крадецът бе проявил такова нехайство по отношение на конете, че не си беше дал труда да ги раздели. Лъжата за удара по главата, часът на кражбата, фактът, че Лаклан бе толкова пиян през нощта и причината за това, очевидната лъжа на Ейбълс, очевидна за нея и Лаклан...

Имаше едно нещо, което не ѝ беше направило впечатление преди. Самият факт, че някой с общественото положение на Ейбълс беше обвинил лорд, макар и шотландец. Това изглеждаше много странно, не беше присъщо на човек като Ейбълс, освен ако не беше вярно, разбира се. Но тъй като не беше истина, то изглеждаше повече като нечия заповед, заповед на някой, който не би изпитал угризения да обвини лорд... може би друг лорд?

— Защо ме викате?

Двама слуги въведоха Ейбълс в стаята. Очевидно не му бяха съобщили защо го вика херцогинята. Той изглеждаше доста нервен, което беше логична реакция — ако нямаше за какво да се тревожи, по-скоро трябваше да изпитва любопитство.

Меган се усмихна, за да го предразположи.

— Благодаря, че дойде, Ейбълс. Няма да ни отнеме много време. Само няколко въпроса и кратка демонстрация, а после можеш да се върнеш на работа.

— Какви въпроси?

— За кражбата.

Изречението му веднага се промени.

— Не отговорих ли на всички въпроси на негово височество?

— Да, отговори. Но съпругът ми беше много разстроен. В края на краищата, не се беше случвало някой да краде коне от Шеринг Крос. Ето защо сигурно е изпуснал някоя или друга подробност. Например това — какво точно чу да казва Макгрегър?

— О, не си спомням точно, ваше височество.

— Опитай се, Ейбълс. Той с някой друг ли говореше, или на себе си, или вероятно на конете, които е крадял? Мърмореше ли, или крещеше, или пък...

— Говореше нормално, така че лесно го познах по гласа — отговори Уил, който вече се беше поокопитил.

— Много добре. А какво казваше? Помисли си, ако трябва, Ейбълс. Искаме точна информация.

— Какво значение има какво е казал? Чух шум. Отидох да видя какво става. Чух да се говори с шотландски акцент, а после някой ме удари по главата.

— Но той може би е разговарял със съучастник, може да е споменал име. Или може би си бил объркан и не си чул добре? В края

на краищата нали си спял дълбоко — може да не си се бил съвсем събудил, когато си чул гласа.

— Извинете, ваше височество, но знам много добре какво чух. Беше гласът на шотландеца Макгрегър. Не може да съм се заблудил.

— Значи в такъв случай би разпознал гласа му отново, ако го чуеш? — небрежно попита Меган.

— Разбира се.

— Много добре. Просто за да сме наясно, би ли ни казал кой от гласовете, които ще чуеш, е гласът на Лаклан Макгрегър?

— Какви гласове? — намръщи се Уил.

Меган кимна на един от прислужниците и той отиде и отвори вратата към съседната стая. Зад вратата се виждаха само мебели.

Кимбърли съсредоточено наблюдаваше Уил Ейбълс, който се беше намръщил още повече. Той все още не разбираше какво става и какво трябва да направи. Когато обаче от стаята се чу първият глас, той се ококори и целият пребледня.

— Да не би мен да чу, момко? Ако е така, кажи ни.

— Или пък мен чу онази нощ, човече? Не се колебай. И в лоши неща са ме обвинявали, така че нищо лошо няма да ти кажа.

— Или пък може би си чул мен, момко? Аз си падам и по конете, и по ударите по глави.

— О, сигурно си чул мен, нали, момко? Гласът ми е много отличителен, много съм висок и е трудно човек да не ме забележи.

Самата Кимбърли беше удивена от голямата разлика в гласовете, както по тон, така и по акцент. Нямаше глас, който да си прилича с друг, а това трябваше да накара Уил много лесно да разпознае третия глас, в който тя бе разпознала гласа на Лаклан — стига да го беше чувал преди, разбира се.

Той обаче стоеше с ококорени очи и личеше, че го е страх. Стоеше като онемял и не казваше нищо. Тишината в случая беше показателна от думите, мислеше си Кимбърли, защото Ейбълс знаеше, че ще обвинят него, ако направи погрешен избор.

И Меган сигурно го беше разбрала и се усмихна победоносно.

— Е, Ейбълс, кой глас е? Кой глас чу в конюшната точно преди да те ударят?

Той толкова се беше ужасил, че направо се изложи:

— Да не би един от гласовете да е на Макгрегър?

— И питаш? — повдигна вежди Меган.

Ейбълс пребледня още повече.

— Не, току-що чух гласа му и го познах. Само че редът, броенето — имам проблеми с числата. Ако може да погледна господина, бих могъл да го посоча...

— Хайде, хайде, Ейбълс, не това е целта на нашата проверка — строго заяви Меган. — Освен по това, че лорд Макгрегър е добре познат заради едрия си ръст, как иначе си успял да го познаеш онази нощ, освен ако не си го виждал и чувал?

— Точно така — хвана се веднага за забележката ѝ той. — Аз наистина го разпознах, така че какъв е смисълът да го правя отново?

Меган въздъхна.

— Не разбираш ли какво сериозно обвинение е това? Дори било изключително нелепо, ако не по твоя вина си бил малко заблуден по въпроса, особено като се има предвид, че лорд Макгрегър е роднина на съпруга ми... Какво?

— Роднина на негово височество?

— Не знаеш ли? — Меган сигурно разбра, че този факт може да накара Ейбълс да разкаже друга история, и затова веднага добави:

— Това, разбира се, не те засяга, Ейбълс. Ако Макгрегър е виновен, той ще си понесе заслуженото наказание. Споменах го само за да разбереш, че не искам по въпроса да има никакво съмнение.

— Абсолютно сигурен съм — изръмжа Уил.

— Разбира се, но лорд Макгрегър отрича обвинението, а като се има предвид, че други свидетели няма, оставате само вие двамата, нали така? Ето защо сега сме се събрали тук, за да отхвърлим съмненията. Просто го разпознай още веднъж и това ще докаже, че освен крадец той е и лъжец.

Отново се възцари тишина, а паниката на Ейбълс почти можеше да се подуши. Беше се опитал да се измъкне, но не бе успял. Освен това не бе проявил достатъчно разум, за да се хване за извинението, което Меган, без да иска, му беше подхвърлила, тоест да признае, че не е сигурен. Повечето хора не биха ухапали ръката, която ги храни, а да обвиниш член на семейството на работодателя си определено си беше точно това.

Това обаче не би решило проблема. Лаклан вероятно би се отървал за момента, но не би доказал невинността си пред Девлин

Сейнт Джеймс. А Кимбърли беше сигурна, че Лаклан би предпочел да бъде оневинен напълно. Особено след като бе бит за нещо, което не беше извършил.

Меган въздъхна, после извика:

— Много добре, господа, господин Ейбълс иска отново да ви чуе гласовете. Но този път казвайте имена Матей, Марко, Лука и Йоан ще свършат работа — така няма да нужда да брои.

Шотландците се съгласиха, макар в гласовете на двама от тях да прозвуча раздражение. Повториха думите си в същия ред като първия път, като изредиха и имената на четиримата евангелисти. Когато обаче се чу последният глас, конярят все още се колебаеше. Беше очевидно, че си няма представа кой е гласът на Лаклан и че не може да реши кой да избере. Меган не успя да се сдържи и рязко заяви:

— Ейбълс, тук не става въпрос за налучкване. Или знаеш, или не знаеш...

— Лука — измънка той и се сви, сякаш очакваше покривът да се срути върху главата му.

Вместо това той сякаш се срути над Кимбърли. Не! Трижди проклет късмет! И то вероятно защото беше свързал Лука с Лаклан, най-близката връзка в съзнанието му. По дяволите! Защо следваха същия ред и Лаклан беше пак трети!

— Е — каза Меган явно разочарована. — Значи наистина знаеш.

Уил Ейбълс се отпусна — сякаш товар му падна от плещите. Той се усмихна доволно и се похвали:

— Нали ви казах, че знам.

Кимбърли се ядоса. Беше толкова бясна, че реши да си послужи с похватите на Ейбълс и сама да опита да налучка нещо. Погледна го право в очите и твърдо заяви:

— Няма значение. Хауард Канстън вече ми призна всичко.

— О, Боже! — възкликна Меган изненадано.

Ейбълс отново пребледня, а после започна да почервенява като рак от гнева, дошъл на мястото на ужаса.

— Проклето копеле! — закреця той диво, а после започна да се оправдава: — Той ми предложи петстотин лири — цял живот не съм виждал толкова пари накуп. Не можех да му откажа, нали?

— Очевидно не — сухо каза Меган. — Но не изпита ли угризения да изпратиш един невинен човек в затвора?

— Кълна се, ваше височество, планът не беше такъв. Той каза, че просто искал да си отмъсти, защото шотландецът го обидил и го изложил. Каза, че след като шотландецът малко се помъчел, щял да пусне конете на свобода, за да могат да ги открият, а после да каже на херцога, че дочул как двама от Корнуол се похвалили в кръчмата, че са ги откраднали, и това щяло да оневини шотландеца.

— А как би оневинило теб, Ейбълс, когато именно ти каза, че Макгрегър е крадец? Не ти ли се струва, че това те превръща в съучастник?

— Онзи мръсник! — пак се разкрещя той. — Изобщо не ми спомена за това, а на мен не ми мина през ума, че...

Той изфуча през вратата, без да довърши. Двамата прислужници веднага го последваха. Кимбърли седна на най-близкия стол, разтреперана от облекчение. Ейбълс беше налучкал и се беше измъкнал, но и тя налучка и го заклеями. Удивително.

— Аз бих го пуснал, ако не ме беше яд на лъжите му — отбеляза Лаклан от вратата на покоите на херцога. — Искам обаче да намеря Канстън.

— Изобщо не те виня, Лаклан — отвърна Меган, все още изумена. — Но мисля, че трябва да оставиш мъжът ми да се занимае с този въпрос.

— Мъжът ти засега не се справя добре — напомни ѝ той.

Меган се изчерви.

— Той ще се почувства ужасно, уверявам те.

— Да-да — изсумтя Лаклан, а после прониза Кимбърли със зелените си очи. — А ти защо толкова дълго чака, преди да споменеш за проклетото му признание?

Тя се вцепени — не ѝ харесваше обвинителният му тон.

— Ами защото няма никакво признание. Просто налучках за виконта по същия начин, по който и Ейбълс налучка за теб. Ти обаче трябваше да проявиш повече разум, а не да избереш Лука. Направо си го изпроси да те избере.

Той премигна насреща ѝ, после се засмя, прекоси стаята, вдигна я от стола и я целуна.

— Така... — прокашля се Меган зад тях. — Ще кажа на Дъчи и Маргарет веднага да се заемат с приготовленията за сватбата... предвид обстоятелствата.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Предвид обстоятелствата...

Кимбърли бързаше по коридора. Бузите ѝ още пламтяха. Колко учтиво от страна на Меган да каже, че знае къде е прекарал нощта Лаклан. Това обаче не правеше положението по-малко конфузно. Самата мисъл, че херцогинята беше провела целия разпит на Ейбълс, без да се издаде, че вече е чула клюката, направо я изумяваше.

— Къде си хукнала така? — тихо попита някой зад нея.

Кимбърли трепна. Не беше чула, че Лаклан я е последвал.

— Къде съм хукнала ли? — отвърна тя през рамо, без да спира.
— Гладна съм. Направо умирам от глад. Това обяснява ли къде отивам?

— Да, но не обяснява защо тичаш.

— Не... — Тя се обърна, за да го скастри, но спря, когато видя, че той широко ѝ се усмихва.

Пак се закачаше. Беше подбрал най-лошия момент. Освен това очевидно нямаше намерение да я пусне. И на него трябваше да му е неудобно, както и на нея. Поне трябваше да е разстроен, че голямата му любов знае, че е прекарал нощта с друга жена. Но не — стоеше пред нея и ѝ се усмихваше.

— Какво искаш? — попита тя хладно.

— Искам да знам как стигна до заключението, че Канстън е замислил кражбата само за да обвинят мен? Никой не се сети за него.

Така значи. Той все още си мислеше за кражбата и изпитваше облекчение, че вече го смятат за невинен. На ней не ѝ беше стигнало времето, за да се порадва на собственото си облекчение, като се имаше предвид какво беше казала Меган за приготовленията за сватбата, а това я навеждаше на мисълта за собствените ѝ проблеми. Трябваше обаче да признае, че положението при него щеше да е по-сериозно, ако не беше излязла истината за кражбата.

Тя сви рамене.

— Наистина не знам какво ме накара да спомена името му. Вероятно защото най-после се сетих за всичко, което стана в деня на

кражбата, а не само за събитията след това. И как ти го удари сутринта.

— Само един удар, а той иска да гния в затвора! — негодуващо възкликна Лаклан.

— Но аз знаех, че той е искал да те съди за това. И че херцогът го е разубедил.

— Сейнт Джеймс да го е разубедил? — изненада се той, но после презрително продължи: — Не заради мен обаче, сигурен съм в това.

Тя нямаше как да не се съгласи.

— Не, вероятно го е направил, за да избегне скандал сред гостите си — отвърна тя и си помисли, че във всеки от скандалите всъщност са замесени тя и Лаклан. — Меган обаче каза, че след това Хауард се цупел. Едва днес се сетих за това.

— Сетила си се само защото херцогинята каза, че се „цупел“?

— Е, имаше и още няколко неща, които, като се разгледат заедно, дават по-различна картина. Например вчера, докато разговарях с Уил Ейбълс в конюшната, се появи Хауард. Каза, че му споменали, че ще ме намери там, че ме търсел, за да ме покани на езда, но... той всъщност изглеждаше изненадан, когато ме видя. По-скоро имаше вид на човек, който изобщо не очаква да ме открие там, но пък единственият друг човек там беше конярят.

— Значи е отивал, за да разговаря с Ейбълс, но ти си му попречила с присъствието си, така ли?

— Нещо такова. А след това, докато яздехме, ми направи впечатление колко уморен беше конят му. Беше потен и прашен, целият в белези от камшика и шпорите.

Той повдигна вежди.

— Какво общо има това с кражбата на коне?

— Нищо, освен това, че когато отново премислях какво се е случило, си спомних, че Меган ми каза, че крадецът не бил положил никакви усилия да отдели кобилите от жребеца...

— Боже, сигурно добре са се позабавлявали животинките.

Тя го изгледа ядосано.

— Херцогът сигурно е побеснял.

— Този човек винаги е бесен, Кимбър, не ти ли е направило впечатление досега?

— Не бих казала винаги. По-скоро само когато ти си наоколо. Но да не се отклоняваме от темата. Фактът, че конете не са получили

подходящите грижи, изведнъж ми напомни за Хауард, който също не полага грижи за конете. Като връх на всичко, когато вчера се натъкнахме на тази къщурка и аз поисках да я видим, той изведнъж си спомни за някакъв ангажимент, за който закъснявал, и затова бързо се върнахме в къщата.

Лаклан недоволно поклати глава.

— Не е чудно, че изобщо не се сетих за виконта. Всичко, което спомена, изобщо не ми е минавало през ума. — Изведнъж той широко се усмихна. — Хубаво е, че си на моя страна, а не на неговата, и че си успяла да събереш липсващите парченца от картината, преди да ми изтече времето.

— Това обаче не беше достатъчно, за да мога да обвиня Хауард. Просто налучках и извадих късмет, а за щастие Ейбълс е достатъчно лековерен, за да повярва, че виконтът си е признал. Освен това не съм на твоя страна. Просто исках да възтържествува истината.

— Е, благодаря ти, скъпа. — Той я хвана за ръката и леко я стисна. — Независимо какви са ти били мотивите, ти ме спаси от ръцете на съдията, за да мога да остана в твоите.

Тя се изчерви. Нямаше обяснима причина за това, освен че той винаги я караше да се изчервява. А от светлозелените му очи в момента струеше толкова топлина, че...

— Кимбърли, може ли да поговорим насаме? — попита лорд Травърс откъм стълбището.

Джеймс! Боже Господи, той щеше да ѝ направи предложение за женитба — поне тя така си мислеше. Ако наистина беше така, трябваше да му каже за Лаклан. Това обаче щеше да е толкова неочаквано за него, такъв удар, особено ако наистина беше възнамерявал да се ожени за нея.

Кой би си помислил, че ще ѝ се наложи да се справя с подобна ситуация? Нали когато дойде тук се съмняваше, че някой изобщо ще ѝ предложи ръката си!

Тя се обърна към Джеймс и му се усмихна, макар и не много убедително.

— Разб... — започна тя.

— Не — прекъсна я Лаклан и собственически постави ръце на раменете ѝ. — Кимбър и аз трябва да обсъдим приготовленията за женитбата.

— Чия женитба? — намръщи се Джеймс.

— Нашата — отвърна Лаклан и Кимбърли усети по гласа му как се усмихва. — Ти си може би първият, на когото съобщаваме — Кимбърли се съгласи да се омъжи за мен. Ето защо си мисля, че всичко, което имаш да й кажеш, можеш да го кажеш в мое присъствие — ако, разбира се, не отнеме много време. Имаме много неща, които трябва да обсъдим.

— Не... не беше важно и... моите поздравления, разбира се. Новината е... наистина неочаквана.

— Е, от известно време все й предлагам. Не беше лесно да я склоня, но най-после щастието ми се усмихна.

Ако Лаклан не изглеждаше толкова щастлив, тя несъмнено незабавно щеше да го убие. А горкичкият Джеймс беше съвсем стъписан. Опита се да го скрие, но не успя. Не биваше да му го съобщават толкова внезапно.

Тя щеше да подхване темата отдалече, за да го подготви, но не й беше дадена думата. А Лаклан нямаше право да разполага с нея — все още не. А дори и когато наистина придобиеше това право, тя нямаше просто така да го остави да говори вместо нея.

Тя се опита да олекоти удара с думите: „Съжалявам, Джеймс“, но той вече се беше обърнал и забързано се отдалечаваше.

— Съжаляваш, а?

Тя рязко се обърна. В погледа й святкаха зелени мълнии.

— Съжалявам, че му го каза така направо! Нямаше нужда да го правиш. Можеше да му се съобщи и по-тактично.

— Не — възрази той. — С тези неща е най-добре човек да действа бързо.

— Ти откъде знаеш? — попита тя. — По дяволите, този човек също искаше да се ожени за мен. Той нямаше представа, че ти и аз... че ние...

— Напротив, Кимбър — Лаклан сложи ръце на страните й. — Сега ти си моя. — Той силно я целуна, без да я пусне. — И няма да пропусна да го изтъкна на всеки, който си крои планове по отношение на теб.

За миг тя се смути, но бързо се окопити.

— Разбираш ли какво е човек да изпитва ревност?

— А ти разбираш ли, че ще си моя завинаги? — парира той и я погали по бузата. — Че ще ме обичаш завинаги? Че аз...

— Не казвай нещо, което и двамата знаем, че не е искрено, Лаклан — прекъсна го тя отвратена. — Ние с теб трябва да се оженим по принуда...

— Говори за себе си, скъпа — прекъсна я той. — Аз лично се радвам, че ще се ожения за теб. А сега заминавай да си напълниш тумбака. Боже, направо си фурия, когато изгладнееш — оплака се той шеговито.

После я обърна към трапезарията и леко я шляпна по задника, за да я насочи натам. Кимбърли не помръдна — изтръпна от ужас, че някой може да е забелязал това нахалство. Не, никой не ги беше видял, но докато си поеме дъх и се обърне, него вече го нямаше.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— По дяволите!

— Знаех си, че ще го кажеш — отбеляза Меган, която стоеше до вратата и наблюдаваше как съпругът ѝ крачи напред-назад из кабинета си.

Бяха изминали няколко часа, откакто му бяха съобщили за признанието на Уил Ейбълс. И двамата крадци вече бяха предадени на правосъдието, като Хауард, разбира се, твърдеше, че е невинен.

Всъщност дори беше проявил нахалството да попита:

— Нима вярвате на един прислужник, а не на моите думи?

Сякаш не беше очаквал същото, когато бе натопил Лаклан.

През цялото това време Девлин беше успял да се държи хладнокръвно. За да постигне това обаче трябваше да се прави на надут херцог, който винаги е сдържан и никога не избухва, а Меган много добре знаеше, че му се иска да се нахвърли върху Канстън дори по-ожесточено, отколкото се беше нахвърлил върху шотландеца.

В крайна сметка виконтът беше успял да подреди нещата така, че херцогът да си излее гнева върху шотландеца — нещо, което му се беше искало да направи, но не можеше без основателна причина. А сега Девлин беше изправен пред необходимостта да се извинява на човек, когото не понася, и това направо го съсипваше.

Сега, когато нямаше външни хора, сдържаните му до този момент чувства се отприщиха с пълна сила. Меган знаеше, че мъжът ѝ направо ще побеснее, ако бързо не му отвлече вниманието. Още повече, че бяха повикали Лаклан и той скоро щеше да дойде, за да чуе извиненията на Девлин.

Ето защо тя се прокашля, за да му привлече вниманието, и каза:

— Ти наистина ли мислиш да не се занимаваш повече с този въпрос и да оставиш Канстън и Ейбълс сами да се оправят в съда?

Той не си даде труда да спре, а само кимна рязко.

— Върнах си животните. Не възнамерявам повече да си губя времето. Освен това Канстън има влиятелни роднини. Не се и

съмнявам, че чичо му ще се опита да потули работата. Но ще решат, че в мое лице имат враг, защото съдът няма да го пусне, без да го накаже.

— И това те тормози?

— Направо се изложих, Меган. Бих предпочел повече да не ми го напомняш.

— Е, може би това, което ще ти кажа, ще те накара да погледнеш на живота малко по-ведро.

— И какво е то?

— Макгрегър съблазнил Кимбърли.

Девлин спря толкова внезапно, че чак залитна.

— Какво?

Тя побърза да разясни случая:

— Съблазнил лейди Кимбърли. Прекарал нощта с нея, а тази сутрин го намерили в леглото ѝ.

— По дяволите!

— О, стига де! Мислех си, че това ще те развесели.

— Ще трябва да обяснявам на баща ѝ как съм допуснал да се случи такова нещо!

— Глупости — каза тя. — Ти изобщо не би могъл да им повлияеш. Ако нещо такова е на път да стане, то си става. Не може да се предотврати.

Би могло, разбира се. Като се разделят влюбените или като изрита този шотландец от къщата си, както му се искаше още от самото начало. Той обаче не го каза. Нямахме смисъл. Прекрасната му съпруга щеше да намери начин да го опровергае с някоя романтична глупост.

Така че той присви очи и попита:

— И ти много се радваш, нали?

— Е, не съм разочарована. Би било хубаво, ако го бяха направили по установения начин — след сватбата — но аз не съм лицемерка, Дев. Ние... направихме същото, така да се каже, ако си спомняш.

От руменината, която плъзна по бузите му, тя разбра, че е схванал какво иска да каже.

— Значи той ще се ожени за нея?

— Разбира се — отвърна тя. — Направо прелива от щастие, като го гледам. Но тя не е особено щастлива, горкичката. В момента ѝ е много неудобно.

— Така и трябва.

Меган ахна.

— Как не те е... — почна тя, но го видя, че се подсмивва, и завърши: — Ние сме последните, които могат да ги обвиняват. А колкото до баща й...

— Да, баща й, който ще се ядоса, и то с право — въздъхна Девлин.

— Според мен не само ще се ядоса, а направо ще побеснее — сподели Меган.

Девлин учудено повдигна вежди.

— Защо? Нали в края на краищата иска да я омъжи?

— Защото мрази шотландците, всички шотландци, независимо какви.

— Що за предрасъдъци?

Тя направи кисела физиономия.

— И аз не знам. Но толкова ги мрази, че вероятно ще лиши дъщеря си от наследство, ако се омъжи за шотландец.

— По дяволите! — изкрещя Девлин. — Ти си знаела за това и все пак си се опитала да ги сближиш?

— Научих го едва вечерта, когато откраднаха конете. Оттогава не полагам никакви усилия в тази насока — недоволно обясни тя.

— Жалко.

— Прав си — отвърна тя. — Но тук не става въпрос за желание за женитба и нежелание за даване на съгласие от страна на графа. Тук става въпрос за необходимост от женитба. Просто ще трябва да погледне на нещата разумно, а аз съм сигурна, че ще му помогнеш да се вразуми.

— Аз?

— Разбира се. Да не би да очакваш аз да се нагърбя с всичко? — попита тя закачливо, а после се обърна да си върви.

И едва не се сблъска с Лаклан, който беше застанал зад нея. Тя го изгледа с присвити очи.

— Ти откога стоиш тук, Макгрегър?

— Току-що идвам — отвърна той любезно.

— Е, влизай тогава. Но не задържай много мъжа ми. Не искам да закъснее за вечеря. Ще има...

— Стига, Меган! — изрева Девлин.

Тя се обърна и се подсмихна.

— Разбира се, скъпи.

Лаклан затвори вратата след нея и каза:

— Искан ми се и моята Кимбър да беше толкова мила.

— О, не ти трябва, Макгрегър, повярвай ми, че не ти трябва — измърмори Девлин.

И в същия момент и двамата си спомниха причината, поради която се провеждаше тази среща. Лаклан скръсти ръце на гърдите си и се усмихна. Дяволита усмивка, изпълнена с очакване и доста самодоволство. Девлин седна, облегна се и въздъхна. По изражението му личеше, че изпитва самоотвращение.

— Лорд Канстън и конярят ми са арестувани и предадени на съда.

Лаклан се вкамени.

— Преди да съм го пипнал? Мислиш ли, че е честно, като се има предвид...

— Като се има предвид, че ти сложи началото на цялата тази проклетата работа, когато го удари онази сутрин — прекъсна го Девлин. — Да, определено бих казал, че няма нужда да продължаваш да го тормозиш, особено след като не си съвсем във форма за подобно нещо, а той е в цветущо здраве и освен това много го бива в боя.

Лаклан понечи да протестира, но се отказа. Херцогът може би беше прав. Наистина не беше съвсем оздравял от побоя.

Девлин продължи с по-спокоен тон:

— Конете се намериха.

— Да, научих го вчера.

— Кобилите имат достатъчно белези от зъби, което показва, че жребецът не си е губил времето в гората — продължи Девлин разпалено. — Режимът за разплод и на двете кобили е нарушен, разбира се. Нито една от тях не трябваше да има поколение точно от този жребец.

— Да не си мислиш, че ми се къса сърцето?

— Не, но може да те заинтересува, тъй като ще ти подаря животните. Жребецът е с непостоянен характер. Поколението му е или посредствено, или изключително, така че не се знае какви жребчета ще родят тези кобили. Той обаче е доказан състезателен кон. Печелил е

доста награди тук в Англия. По това си прилича с моя Цезар. Гарантирам ти, че ще бие всички шотландски коне.

— Значи смяташ да ми се отплатиш, а?

— Просто предпочитам да го наричам малка компенсация. Дори и да не искаш животните да се размножават, жребецът би ти донесъл доста пари.

— Само ако го взема — отвърна Лаклан. — Обаче аз не ти искам конете. Няма да се отървеш толкова лесно.

Девлин настръхна.

— Тогава може би ще ги дам на лейди Кимбърли като сватбен подарък.

Изричното напомняне на новото положение, в което се беше озовал Лаклан, трябваше да го накара да започне да се отбранява. Той обаче само се засмя и каза:

— Не си мисли, че съжалявам за стореното или пък се чувствам виновен. Аз наистина искам да се ожена за Кимбърли, Сейнт Джеймс. А сега, след като тя вече се съгласи, няма да я изпусна за нищо на света.

— Баща ѝ може да не е съвсем на същото мнение — каза Девлин.

— Това не е твоя работа. Аз ще се заема с този въпрос. А сега искам да ми поднесеш извиненията си. Или си мислеше, че можеш да го избегнеш?

По лицето на Девлин се изписа скована навъсена усмивка.

— Не, очевидно не. Ето ти ги в такъв случай. Извинявам се за цялата бъркотия и за това, че ти посегнах, без... без явна причина. Не те оставих да се изкажеш и повярвай ми, наистина съжалявам за случилото се.

— Много добре формулирано, но не мога да го приема.

Девлин стана и изръмжа:

— По дяволите!

Лаклан повдигна вежди.

— Наистина трябва да направиш нещо за тоя твой нрав. Ако не беше толкова избухлив, нямаше да ти се налага да се извиняваш. Освен това не съм свършил. Не мога да приема извинението ти... все още.

В следващата секунда Лаклан стовари юмрук върху устата на Девлин. Херцогът падна назад и почти се просна върху бюрото. Надигна глава и видя, че Лаклан се хили насреща му.

— Сега вече мога. И имаш късмет, Сейнт Джеймс, че съм в
такова добро настроение заради момичето, защото иначе още щяхме да
обсъждаме извинението ти.

И излезе. Девлин бавно се смъкна от бюрото, изправи се и опипа
устните си. Бяха разкървавени. Той се смръщи, после изведнъж се
засмя. Я го виж проклетника! Ако пустият му шотландец продължеше
в този дух, щеше да започне да му харесва.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Ела де, много ще ти хареса — каза Меган и задърпа Кимбърли през поляната. — Пък и нали каза, че било добра идея.

— Това беше преди... е, преди в миг на умопомрачение да си намеря съпруг.

Меган примига, а после избухна в смях.

— Умопомрачение ли? Боже, как хубаво го каза. Ще трябва да си го спомня следващия път, когато Девлин ме докара до... умопомрачение. О, я престани да се изчервяваш. Наистина е забавно, ако се позамислиш.

Кимбърли не беше на същото мнение.

— Освен че наистина си беше умопомрачение, аз все още не мога да повярвам...

Меган я прегърна и я прекъсна:

— Престани да се самоизмъчваш за това. То не е умопомрачение, а страст, и всички ние ѝ се поддаваме по някое време, а ако имаме късмет — често. Спомням си нещо, което Девлин ми каза, преди да се оженим — ааа, как точно го каза? А, да, че желанието не зависи от мястото, времето или човека.

— Той ти е говорил за това, преди да се ожените? — почти прошепна Кимбърли, защото темата не беше съвсем обичайна.

— Е, ухажването ни беше — как да се изразя? — бурно — засмя се Меган. — Всъщност по-скоро приличаше на война. А тогава той се оплакваше, че съм го възбуждала. И ми каза така. „Когато и на теб ти се случи, а това ще стане някой ден, и ти няма да можеш да го обуздаеш като мен. Или се любиш, или страдаш.“ И трябва да ти кажа, че е съвсем вярно. Предполагам, че и ти си го научила.

— Обаче не трябваше да го научавам преди брачните клетви. Ти не си...

— Мила моя, ще ти поверя една тайна, защото се надявам, че така ще облекча угризенията ти, но аз наистина научих тези неща, преди да забягна в Гретна Грийн, където тайно се оженихме.

— Така ли? — ококори се Кимбърли. — Значи вие с херцога сте постъпили като нас?

— Не се изненадвай толкова. Така се получи, че бракът ми започна по съвсем същия начин, по който и твоят, и тогава това изобщо не ме радваше. Но сега мога единствено да се надявам, че и твоят брак ще е толкова щастлив, колкото и моят, или поне ти да си на това мнение. Важното е какво си мислиш ти, а не другите. Е, предполагам, че трябва да се съобразяваш и с мнението на твоя шотландец. Така се поддържа мир в семейството, нали знаеш.

Кимбърли засия. Вече се чувстваше по-добре, поне малко. Обаче все още не искаше да отиде на пикника, който Меган беше организирала в оранжерията. Нали гостите също щяха да са там. Не искаше да се изправи срещу тях, след като през последните дни почти не беше излизала от стаята си.

— Не съм готова за това. Сигурно всички знаят и...

— И какво от това? Те също така знаят, че ще се омъжиш за него. Девлин се погрижи да го оповести снощи. Направо ще се учудиш как хората умеят да прощават, стига грехът, който си извършил, накрая да бъде изкупен. А ти си изкупуваш своя, като се омъжваш за шотландеца. Ако обаче беше отказала да се омъжиш за него, в такъв случай наистина трябваше да не си показваш носа никъде, докато си жива.

— Как успяваш да изкараш всичко на шега? — усмихна се Кимбърли.

— Защото полагам усилия, скъпа — засмя се Меган. — Ако не внасям достатъчно шеги в живота на Девлин, той ще се превърне отново в онзи надут и високомерен мъж, какъвто беше преди да го срещна, а това със сигурност би довело до дразги помежду ни. А сега идвай, защото докато стигнем, в кошниците няма да е останало нищо.

— Джеймс... Джеймс ще бъде ли там?

— Не — нежно отвърна Меган. — Той си замина вчера следобед.

— Толкова ми е неудобно — въздъхна Кимбърли. — Мисля, че и той искаше да ми направи предложение.

— Няма защо да ти е неудобно. Това се случва, и то доста често. Той е зрял мъж, ще се оправи и вероятно ще продължи да си търси съпруга, след като вече се е решил да го направи. Освен това ти трябва

да следваш собственото си сърце и да приемеш чувствата си такива, каквито са.

— Но сърцето ми не е...

— Шшшт, не говори така — каза Меган. — Много добре знам колко по-лесно е да отричаш и да не обръщаш внимание на чувствата си. И аз бях специалистка по това. Но също така знам, че всеки мъж, който може да те доведе до... умопомрачение... упражнява много голям контрол над сърцето ти. Честно да ти кажа, смятам, че си направила правилния избор.

Правилният избор ли? Та Кимбърли не бе правила никакъв избор — тялото ѝ го беше направило, но тя нямаше намерение да спори по този въпрос с херцогинята. Меган очевидно имаше други възгледи за любовта. А Лаклан изобщо не контролираше и не държеше да контролира сърцето ѝ — и това щеше да е така, докато беше влюбен в друга. Влязоха в оранжерията. Беше приятно топло, влажно и имаше много хора. Бяха донесли няколко маси за по-възрастните, които не искаха да седят на земята, но повечето гости седяха на одеяла, постлани сред зеленината.

Всички топло приветстваха Меган, която минаваше от група на група заедно с Кимбърли. Никой не изразяваше високомерие, нямаше неодобрителни погледи или подсмиване. Все едно не беше в центъра на още един скандал, все едно не беше имало скандал.

Но, разбира се, скандал имаше. Кимбърли си беше мислила, че ще се смути, но не стана така и това вероятно се дължеше на Меган, която открито изразяваше подкрепата си и вървеше под ръка с нея. Херцогиня Ротстън наистина умееше да оказва голямо влияние върху общественото мнение. А може би в думите ѝ, че хората умеят да прощават, стига извършеният грях да се поправи, имаше известна истина. Каквато и да беше причината, Кимбърли беше изключително изненадана и облекчена.

— А, ето го и него — каза Меган, щом видя съпруга си. — Май още не е бъркал надълбоко в кошницата.

— Сигурно защото сладкото ви ангелче е в скута му и му отвлича вниманието — усмихна се Кимбърли.

— А, да, сигурно.

На Кимбърли ѝ беше оказана привилегията да я запознаят с наследника на Ротстън малко след пристигането ѝ в Шеринг Крос. Тя

веднага се бе влюбила в красивото дете и често го посещаваше.

Сега тя седна с Меган на одеялото и протегна ръце да вземе детето.

— Може ли?

— О, разбира се! — облекчено отвърна херцогът и бързо ѝ подаде сина си. — Стига ми, че съм на пикник посред зима. — Той изгледа ядно жена си. — Но направо умирам от глад, а не можах и една хапка да сложа в устата си — този тук ми взема всичко.

— Да ти превода, Кимбърли — засмя се Меган. — Искане да каже, че досега е хранил Джъстин и му е доставило такова удоволствие да го прави, че направо е забравил да хапне.

— Е, значи ще има достатъчно храна за останалите — чу се глас.

Беше Лаклан, който се просна на одеялото до Кимбърли. Нищо чудно, че не го беше видяла на влизане в оранжерията, макар да се беше оглеждала. Сигурно бе вървял след нея и Меган.

— Заповядай при нас, Лаклан — каза Меган малко сухо, тъй като той вече беше направил именно това.

Той ѝ се усмихна широко и както винаги невъзмутимо каза:

— Чудесен следобед за пикник, нали? — После топлият му поглед се прехвърли върху Кимбърли. — Не си ли на същото мнение, Кимбър?

— Да, чудесен следобед — отвърна тя неохотно.

Не я свърташе на едно място. Той просто ѝ въздействаше по някакъв начин. Очевидно и херцогът изпитваше същото, макар може би и по други причини, защото кимна на Лаклан, макар и сковано. Кимбърли се изненада — те очевидно отново си говореха, въпреки че не личеше да им е приятно.

Кимбърли определено не можеше да попита за причината за подпухналите устни на херцога, но се зачуди какво ли е станало.

— Много хубаво изглеждаш с бебе на ръце, скъпа — прошепна ѝ Лаклан. — Но щеше да си още по-хубава, ако държеше моето дете.

Кимбърли гневно се изчерви на този намек, макар че Девлин и Меган в същия момент бъркаха в кошницата и слагаха нещата на одеялото, за да си вземат всички, и вероятно не го бяха чули. Това обаче не означаваше, че няма да го чуят, ако Лаклан продължеше в същия дух.

— Поне можеш да говориш на прилични теми, когато не сме сами — изсъска тя.

— Опасявам се, че не мога — отвърна той с въздишка. — Просто когато съм до теб, винаги си мисля за деца.

Тя ахна и се обърна на другата страна. Изобщо не смяташе да отвърща на тази забележка. Чу как той тихичко се смее зад гърба ѝ.

— Внимавай с изчервяването, скъпа. Знаеш, че много ми харесва. Може би ще ми се наложи да те целуна, за да ти го докажа.

Тя рязко извърна глава и ядосано го изгледа.

— Ако го направиш, ще...

— Да, и ти ще ме целунеш — знам — прекъсна я той. — От което несъмнено ще се изчервиш още повече, а аз ще си мисля как да те отведа на някое място, където да те нацелувам както трябва.

Чувството наистина беше много странно — да е толкова разгневена, но в същото време да се възбужда от самата мисъл той да я отведе някъде, където да я нацелува както трябва. Както трябва — всъщност както не трябва...

Боже, луда ли беше да му позволява да се държи така с нея, да я вбесява с нахалството си, да я възбужда с намеци, и то пред хора! Той обаче не би настоявал, ако тя не реагираше. Да, тя щеше да се помъчи да не реагира по този начин.

— Ако има плодове, бих хапнала — каза Кимбърли на Меган, за да се поупражни.

— Страхливка — прошепна Лаклан зад нея и се засмя тихичко и дяволито.

Кимбърли не реагира. Е, поне не с думи. Защото отново се изчерви.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

През следващите няколко дни всички гости бавно се изнизаха от имението. Някои се върнаха в домовете си, защото приближаваха коледните празници. Другите трябваше малко да ги подканят — накрая Дъчи направо заяви, че домашното увеселение официално е приключило.

Кимбърли и Лаклан не бяха включени в масовото изселване. Те щяха да се венчаят в параклиса в Шеринг Крос на кратка служба, на която щяха да присъстват само техни височества и баща ѝ. Херцогът вече беше получил специално разрешение, за да не им се налага да чакат необходимите три седмици да обявят събитието. Всъщност единственото нещо, което очакваха, беше пристигането на бащата на Кимбърли.

Девлин беше написал писмо на граф Амбъро — поне така каза на Кимбърли. Тя не попита дали се е впуснал в подробности за срамното ѝ поведение. По-вероятно беше да не е, защото подобни неща не са подходящи за писма. Освен това простото и ясно: „Дъщеря ви ще се омъжи веднага щом пристигнете“, щеше да накара Сесил Ричардс да тръгне веднага. Ако херцогът го беше формулирал още по-ясно с нещо като: „Дъщеря ви ще се омъжи за шотландския лорд Макгрегър“, резултатите щяха да са още по-бързи.

Всъщност името на Лаклан вероятно бе споменато в писмото, така че беше почти сигурно, че баща ѝ няма да дойде просто да предаде булката в ръцете на младоженеца. Напротив. Направо щеше да побеснее и доколкото тя го познаваше, изобщо нямаше да се съобрази с това кой присъства на бурната сцена.

Баща ѝ пристигна късно вечерта. Бяха свършили с вечерята и се бяха оттеглили в салона за тихи забавления, защото всички гости се бяха разотишли и вече не бяха нужни продължителни пиршества.

Лаклан и Маргарет седяха в ъгъла и играеха шах. Меган даваше наставления на неколцина прислужници, които поставяха свещички на коледната елха, донесена рано сутринта.

Кимбърли помагаше на Дъчи да изважда дървените ангелчета от кадифените им торбички, за да могат после да ги окачат за украса, а Девлин наблюдаваше какво става от любимото си място до камината и от време на време подхвърляше по някой съвет за свещичките, докато си пийваше брeндитo.

И изведнъж се чу злобният глас, който Кимбърли познаваше толкова добре.

— Какво, по дяволите, търси един шотландец в Шеринг Крос, че на всичко отгоре преследва и дъщеря ми? — попита граф Амбъро още от вратата.

— И аз много се радвам да те видя, Сесил — сухо отвърна Девлин. — Предполагам, че си получил писмото ми?

— Какво писмо? Дойдох, защото чух, че името на Кимбърли се свързва с шотландец. Направо бях ужасен. Кой е този проклет шотландец и какво прави тук?

— „Проклетият“ шотландец ми е роднина — отвърна Девлин. По тона му личеше, че изобщо не го е грижа за Сесил.

— Боже Господи, роднина?! — възкликна Сесил, сякаш не можеше да си представи нещо по-ужасно. — Как така никога не съм чувал за него?

— Вероятно, защото роднините ми засягат единствено мен и никого друго — хладно отвърна Девлин. — Освен това бих ти предложил да продължим разговора в моя кабинет преди жена ми, която също така има по някой шотландец в родата, да те изхвърли от дома ни, заради наглите ти обиди.

Графът се поизчерви. Никой досега не му беше изтъквал толкова ясно, че се излага. Кимбърли изобщо не се чувстваше неудобно заради него, защото много добре познаваше нрава му. Съжаляваше единствено, че тези добри хора трябва да търпят злобата му.

— Извинете, ваше височество — обърна се Сесил към херцогинята, която го гледаше намръщено. — Понякога, когато съм разстроен, се самозабравям, а това наистина много ме разстрои.

— Обяснимо е — великодушно отвърна Меган. — Макар че вече забравихме за този малък скандал, поради някои други неща.

— Ела, Сесил — бързо каза Девлин и стана, за да го отведе в кабинета си, преди той да успее да попита какви са тези „други неща“.

Сесил кимна, но преди да тръгне, се обърна към Кимбърли и намръщено ѝ заповяда:

— И ти ще дойдеш с нас, момиче. Ще трябва да ми обясниш някои неща.

Той не изчака тя да се подчини, не очакваше да не му се подчини. Тя обаче се позамисли, наистина се позамисли. Тирадите му я изцеждаха емоционално, дори когато само седеше и слушаше. А настоящата тирада се очертаваше най-лошата, откакто се помнеше. Но наистина нямаше начин да се измъкне. Той беше тук. Вярно, още не знаеше, че тя ще се омъжва за шотландеца, но много скоро щеше да го разбере и... я по-добре всичко да приключва по-бързо.

Кимбърли се изправи, но поспря, за да хвърли един поглед на Лаклан, чието изражение беше непроницаемо.

— Може да дойдеш и ти — предложи тя. — Предупредих те, че няма да остане доволен от... — Тя се поколеба, защото темата не бе за пред хора. Надяваше се, че той ще си спомни какво точно му беше казала, и завърши: — Сега ще разбереш защо.

Не изчака да види дали той ще я последва. Не беше необходимо и той да присъства на това „разясняване на греховните обстоятелства“, но ако дойдеше, нямаше да ѝ се наложи да му разказва всичко по-късно. В края на краищата графът беше предвидим човек.

Кимбърли влезе в кабинета на херцога и седна на един стол до стената. Девлин се бе настанил зад бюрото си. Баща ѝ очевидно нямаше намерение да сяде — беше свикнал самият той да седи на авторитетното кресло зад бюрото. В случая обаче кабинетът не беше негов.

— Повече от месец не си виждал дъщеря си — каза Девлин. — Искаш ли няколко минути, за да си поговорите насаме?

— За какво?

Много красноречиво и много показателно за чувствата към единствената му дъщеря. Кимбърли почти се усмихна на изненадата на Девлин. На някои хора чувствата на графа може би им се струваха неестествени, но за нея те бяха нещо съвсем нормално. Поне на това беше свикнала. Не си спомняше момент, когато той да не се е държал сърдито и ядосано с нея. Инак казано, за нея неестествено бе всичко, което предполагаше малко повече топлина.

— Добре тогава — каза Девлин. — Тъй като си тръгнал, преди да получиш писмото ми, ще ти разкажа накратко за какво става въпрос в него и можем да обсъдим...

— Няма нужда да си правиш труда, Сейнт Джеймс. Казах, че вече чух цялата история. И дойдох да разбера как е могло да се стигне до подобно нещо.

— Предполагам, че говориш за сутринта, в която шотландецът нападна виконт Канстън заради дъщеря ти? — попита херцогът.

— Да.

— И това е всичко, което си чул?

— Да. — Сесил се намръщи. — Защо?

— Защото тук става въпрос за две различни неща. Аз не споменах за този инцидент в писмото си до теб. Той беше маловажен и всички го забравиха само за ден-два.

— Тогава за какво си ми писал?

— За да ти съобща, че Кимбърли е приела предложението за женитба...

— На виконт Канстън? — прекъсна го Сесил и целият грейна. — Отлично! Познавам баща му много добре. Той...

— Виконтът се оказа крадец и лъжец — хладно го прекъсна Девлин. — Повече не желая да го споменаваме.

— Виж, Сейнт Джеймс, обвинението, което отправяш към семейство Канстън, е много сериозно — разочаровано отбеляза Сесил.

— Да, но е вярно и доказано, бих добавил.

— Тогава кой иска момичето?

По тона му се подразбираше, че не смята, че би се намерил човек, който да поиска Кимбърли.

— Гостите ни много я харесаха — тактично отбеляза Девлин — и не се и съмнявам, че щеше да получи и други предложения. Тя обаче се съгласи да се омъжи за Макгрегър от клана Макгрегър, а в писмото си те уведомявах, че напълно подкрепям решението ѝ.

— По дяволите! — изкрещя Сесил. Беше прекалено смаян, за да може да каже нещо друго.

— Да не би да се изразих неясно? — саркастично повдигна вежди Девлин.

— Неясно ли? Съвсем ясно е! — Сесил беше така побеснял, че не можеше да мисли. — По дяволите! Това да не е някаква шега?

— Бих ли си позволил да те ядосам така, само заради някаква си шега, Сесил?

Най-после Сесил се посъвзе.

— Тя много добре знае, че не трябва да общува с шотландци, да не говорим за женитба с шотландец. Това сигурно е шега и ти казвам, че изобщо не ми харесва!

Девлин въздъхна и погледна Кимбърли.

— Съжалявам, надявах се да избегна причините и последствията, но баща ти не ми помага.

— Няма нищо, ваше височество — каза тя и дори успя вяло да се усмихне. — Благодаря, че се опитахте да ни спестите това, но неприятните подробности ще трябва да му се изтъкнат, за да разбере, че не ми остава друг избор.

— Неприятни подробности ли? — Сесил я прониза с поглед. — Какво си направила?

— Нищо необичайно, но пък много скандално — отвърна Кимбърли. — Лаклан Макгрегър беше открит в леглото ми, а аз също се оказах в него по същото време.

— Мръсница! — изрева баща ѝ и целият почервенял, тръгна към нея.

Тя се сви и затвори очи, защото той вече бе вдигнал ръка.

— Само да я пипнеш с пръст и ти обещавам, че ще съжаляваш — каза някой тихо и зловещо.

Кимбърли вдигна поглед към вратата. Значи в крайна сметка Лаклан я беше последвал, за неин късмет. Девлин се беше изправил, щеше да ѝ се притече на помощ, но баща ѝ вече щеше да я е насинил, преди той да стигне до тях.

Баща ѝ също се беше обърнал към вратата. Това, че Лаклан направо я изпълваше, може би беше една от причините, поради която нисичкият граф за миг загуби самообладание. Другата причина вероятно беше разяреният вид на Лаклан, в сравнение с който заплашителният му тон беше нищо.

Сесил се сепна, но бе прекалено ядосан, за да не възрази. И все пак тонът му далеч не беше толкова войнствен, което доказваше, че определено се е уплашил. Кимбърли направо се удиви.

— Значи ти си Макгрегър? — подигравателно подхвана Сесил.

— Да. По-точно аз съм човекът, който ще се ожени за това момиче тук. Така тя става моя и аз трябва да я закрилям независимо каква ти е.

— Тя ми е дъщеря...

— Направо жалко.

— ... и няма да се омъжи за някакво си шотландско копеле, независимо дали е лорд, или не.

— Хайде да се въздържим от обиди, моля — опита да се намеси Девлин, но никой от двамата не му обърна внимание.

— Да не би да не ме чу, човече? — каза Лаклан. — Не е тайна, че спях с нея. Всички го знаят. Така че избор няма. Трябва да се омъжи за мен или да изтърпи последствията...

— Точно така — отвърна Сесил. — Щом последиците ѝ харесват, да си живее с тях. И направо може да се смята за късметлийка, ако успее да ѝ намеря някой лорд без пукната пара, който ще подмине репутацията ѝ и ще я вземе заради зестрата ѝ.

— И ти ще направиш това, макар че бракът ѝ с мен би сложил край на скандала? — недоверчиво попита Лаклан.

— Тя сама си го направи — презрително заяви Сесил. — Много добре знаеше, че никога няма да получи съгласието ми да се омъжи за проклет шотландец. Ако няма да може повече да погледне хората в очите, това си е единствено по нейна вина.

— Ти какво ще кажеш, Кимбър?

— Аз... — започна тя.

Баща ѝ обаче бързо я прекъсна.

— Тя няма думата. И няма да престъпи моята — уверено заяви той. — Тя знае, че ще я лиша от наследство, ако го направи, а това би било скандал, който не би могла да понесе.

— Ти луд ли си бе? — отвратен попита Лаклан.

Сесил отново почервеня.

— Единственият луд тук си ти, шотландце. Освен това нямаш повече работа тук, така че ще те помоля да напуснеш.

— Не гони хора от собствения ми кабинет, Ричардс — хладно каза Девлин. — Запазвам си правото сам да го правя.

Лаклан обаче вече се беше обърнал с приглушено проклетие на уста и си беше излязъл. Кимбърли гледаше празната врата и изпитваше ужасно разочарование.

Не беше очаквала точно това. Беше предупредила Лаклан, че за брака им ще има пречки, но за нея беше естествено, че той в крайна сметка ще направи необходимото и ще се ожени за нея.

Разбира се, добре че се беше появил. Освен това очевидно намираще баща ѝ и неговите разсъждения за достойни за презрение. Всичко обаче се свеждаше до простата истина, че Лаклан не можеше да си позволи да се ожени за жена без пари — нали обстоятелствата около него налагаха бъдещата му жена да е богата. Да те лишат от наследство означава да нямаш зестра, а той имаше нужда от зестрата.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин слезе на закуска, Кимбърли все още се чувстваше изтощена. Беше странно, че преди да срещне Лаклан Макгрегър изобщо нямаше проблеми със спането, но сега... всъщност изобщо не беше странно. Снощи например никой не ѝ беше пречил да спи, но тя си беше легнала с буца в гърлото и тази буца не ѝ даде покой цяла нощ.

Можеше да отхвърли здравия разум и да каже на Лаклан, че парите не са от значение, че тя е не по-малко богата, ако не и по-богата дори, че има повече пари, отколкото изобщо някога ще са му нужни. И той щеше да се ожени за нея, но нямаше да има съмнение, че го прави заради парите, а не заради нея. Тя, разбира се, вече си го знаеше. И все пак безспорното доказателство щеше да я нарани. Но дали щеше да я нарани повече, отколкото вече бе наранена?

Възможността баща ѝ да трябва да ѝ купува съпруг, някой мъж, когото дори няма да познава, направо ѝ късаше сърцето. Причината не беше, че Лаклан не иска да се ожени за нея. А като го погледнете от този ъгъл, къде беше разликата? Ако вместо това тя купеше Лаклан, като му разкажеше за собствените си пари, поне знаеше какво купува. Освен това не трябваше да забравя за любенето. С него то беше много хубаво, прекалено хубаво дори. Но с някой друг... тя направо потръпна при мисълта.

Можеше да остави той да вземе решението. Ако просто чакаше някакъв повод, за да се откаже от сватбата, Лаклан можеше да използва новия скандал — че баща ѝ я лишава от наследство. Или пък все пак щеше да се ожени за нея...

Тя реши да му каже и възможността ѝ се предостави по-скоро, отколкото очакваше. Лаклан беше в коридора пред трапезарията за закуска и щом я видя, се приближи до нея, хвана я за ръка и вместо към трапезарията я поведе към салона, в който по това време нямаше никого.

Тя изчака да чуе той какво ще ѝ каже първо. И той го направи в мига, в който затвори вратата.

— Знаеш ли, Кимбър, сетих се, че си на възраст, на която няма да... е нужно разрешението на баща ти, за да се омъжиш.

— Вярно е — внимателно отвърна тя. — Но той не се шегуваше с приказките си снощи, Лаклан. Наистина ще ме лиши от наследство, ако се омъжа без негово разрешение.

— В това не се и съмнявам. Направо се изумих, когато научих, че един баща може да прояви такава жестокост към собственото си дете.

Тя сви рамене. Бе привикнала към подобна реакция от хората, които си имаха работа с баща ѝ.

— Може би ще ти стане по-ясно, ако ти обясня защо мрази всички шотландци — каза тя, разказа му накратко историята и отбеляза: — Но и да знаеш, не е от голямо значение, нали? Предразсъдъците му са и винаги са били необясними за мен.

— Не е важно защо е такъв, какъвто е — отвърна той, — освен ако не се промени. На мен не ми се стори човек, който е способен да промени навиците си, но пък аз не го познавам колкото теб.

Тя въздъхна.

— Знам, че е възможно лошите навици да се променят, но при него нещата не стоят точно така. Дори фактът, че си е намерил друга жена, след като майка ми почина, че иска да се жени, дори гори от нетърпение да се ожени за нея, не е променил отношението му. Не става въпрос само за предразсъдъците му. Те са единствено по отношение на шотландците. Става въпрос за начина, по който се държи — грубо, властно, и не мисля, че някога се е държал по-различно. Ето защо не очаквам да се промени.

— Така си мисля и аз. В такъв случай трябва да те попитам дали ще му се противопоставиш и ще се омъжиш за мен без неговата благословия? Трябваше да те попитам още снощи, но бях прекалено ядосан и единственото нещо, за което си мислех, беше как да му извия врата.

Кимбърли го слушаше със затаен дъх.

— Разбираш ли какво би означавало това?

— Да. Означава, че вече нищо няма да те свързва с баща ти и че вероятно никога повече няма да го видиш. Ще можеш ли да го преживееш, скъпа, или винаги ще съжаляваш...

— Лаклан, изобщо не ме интересува дали някога отново ще видя граф Амбъро. Той никога не се е държал като мой баща, както трябва да се държат бащите. Той просто беше тиранинът, с когото живеехме под един покрив. Но разбираш ли какво би означавало за теб да ме лиши от наследство? Освен скандала...

— На клана Макгрегър скандалите не са чужди — ухили се той.

— Няма да имам зестра и...

— Голяма работа.

— Ще се ожениш за мен без зестра? — примигна тя.

— Да, по дяволите.

Правеше се на джентълмен. Не можеше да си представи някаква друга причина. Какво друго би могъл да й каже, без да се прояви като нищожество?

— Както разбирам обаче, ти имаш нужда от парите — напомни му тя. — Да не би да си забравил за това? Или изведнъж това се промени?

— Не, парите не ни достигат, освен това сме затънали в дългове — каза той. — Сега вече имаш право да го знаеш. Когато преди няколко години баща ми почина, втората ми майка изчезна с цял куфар пари — той не обичаше банките — както и със семейните накити, които нямаше никакво право да взема. Не успяхме да я открием. Земя имаме много, но никакви пари.

Още по-сериозно основание за необходимостта да се ожени за пари, а не да се пожертва, защото тя не прояви волята да не му позволи да я люби. И той, разбира се, имаше вина за случилото се, но тя можеше да го спре, трябваше да го спре, а не го направи. А той дори не знаеше, че с женитбата си за нея, би си разрешил проблемите. Тя все още не му го беше казала, а в момента определено нямаше нужда.

И все пак трябваше да му каже. Доколкото разбираше, той беше искрен с нея. Тя обаче бе любопитна.

— Имам чувството, че все пак имаш нужда от зестрата, така че как ще се справиш без нея?

— Не се притеснявай за това, скъпа. Ще намеря необходимите пари по някакъв друг начин. Богата съпруга беше лесно решение. Има обаче и други.

Прозвуча уверено и тя отново реши да не споменава за собственото си богатство. Всъщност искаше й се да се наслади на

чувството, че той не се жени за нея поради финансови причини — вярно, не искаше ръката ѝ по причината, която би предпочела тя, но така все пак бе по-добре. Не се женеше за нея само заради парите ѝ.

— Добре тогава. Ако наистина искаш, ще се омъжа за теб — каза тя накрая.

Последва ослепителна усмивка. Тя се сепна и по чувства как стомахът ѝ потрепва. После, когато той се приближи и я прегърна, сякаш буца заседна в гърлото ѝ.

— Днес ще съобщя на баща ти.

Интимната близост на тялото му до нейното не ѝ позволяваше да се съсредоточи над думите му и тя едва успя да се отскубне от прегръдката.

— По-добре аз да му кажа. Ти сигурно пак много ще се ядосаш. Той винаги действа по този начин на хората, които не го познават добре.

— Но... е, може би си права. Но аз ще съм наблизко, ако имаш нужда от мен.

Това я стопли. Харесваше ѝ, че се опитва да я закриля дори и преди да са се оженили. А устните му я стопляха още повече и макар че тя се беше досетила, че ще я целуне, че беше готова и го очакваше, отново беше като зашеметена, както всеки предишен път. Близостта на устните му до нейните беше толкова вълнуваща, че чувството бе направо неописуемо...

Тя не чу кога се е отворила вратата, но разпозна тихия глас на вдовицата Марстън.

— Сесил, тук ли си? — А после, като видя целуващата се двойка: — О, извинете. Трябваше да почукам...

Кимбърли почувства как Лаклан се стегна, после се отдръпна от нея и се обърна към новодошлата, но предположи, че това се дължи на факта, че ги е прекъснала. Нямаше представа, че той също е познал гласа.

Но щом чу гласа му — същия злокобен глас, с който бе разговарял с баща ѝ предишната вечер, веднага разбра за какво става дума:

— Здравей, майко.

Унифред Марстън ахна, отстъпи крачка назад и се хвана за сърцето. Беше ужасена — личеше дори по гласа ѝ.

— Лаклан, момчето ми, ще ти обясня всичко.
— Нима?

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кимбърли учудено гледаше как жената, която скоро щеше да ѝ стане мащеха, примигна, а после се строполи на земята. Направо не можеше да проумее какво става — припадъкът, заедно с информацията, че Уинифред Марстън е също така и мащехата на Лаклан... или може би не беше разбрала правилно? Да, сигурно. Щеше да е направо ирония на съдбата, ако същата жена играеше същата роля в живота и на двамата.

Чу как Лаклан сумти отвратено и сякаш се събуди.

— Вдигни я и я сложи на дивана, Лаклан — каза Кимбърли.

— Не! Ако я докосна, то ще е да я удуша.

— Сложи я на дивана! — ядосано викна Кимбърли. — Можеш да си спестиш процедурата с душенето, докато се свести, та да може да я оцени по достойнство.

Не изчака да види дали той ще изпълни заповедта ѝ, а мина покрай Уинифред и излезе да помоли някой от прислужниците да донесе амоняк. Когато се върна в стаята, Лаклан тъкмо тръшваше вдовицата Марстън на дивана, без много да се церемони.

— И ми напомняй никога да не припадам, когато сме насаме — сухо отбеляза Кимбърли.

Лаклан изтупа ръце, сякаш се беше измърсил, докато носеше Уинифред, и я погледна.

— Не, скъпа, теб ще те нося като малко дете. Тя обаче не заслужава това внимание.

— Трябва ли да разбирам, че това е жената, за която ми говореше? Жената, която ти е откраднала наследството?

— Да. Не знам защо е тук, но този път няма да ми избяга.

Кимбърли се намръщи. Досещаше се защо Уинифред Марстън изведнъж се беше появила в Шеринг Крос. Очевидно беше пристигнала със Сесил и вечерта веднага се бе прибрала в стаята си, за да си почине. Ето защо не я бяха видели.

Всичко беше толкова изненадващо, че тя отново попита:

— Значи това е мащехата ти?

— Да.

— Вдовицата Марстън ти е мащеха?

Той я изгледа гневно.

— Да де. И не ме карай да ти го повтарям отново. Не ме интересува как се нарича сега, но това е жената, която дванадесет години беше съпруга на баща ми, а после посред нощ, няма и седмица след като той почина, се измъкна от замъка с богатството на клана Макгрегър.

Той се дразнеше от въпросите ѝ, но на нея това ѝ се струваше невероятна ирония на съдбата.

— Значи си абсолютно сигурен? Може би тя просто много прилича на мащехата ти?

— Тя припадна, когато ме видя. Ако изобщо някога е имало съмнение във вината ѝ, сега вече няма. Но така и така съмнения не е и имало.

Беше невероятно. Кимбърли много пъти се беше виждала с Уинифред Марстън в обществото, още преди майка ѝ да почине, а баща ѝ да започне да проявява интерес към нея. Изглеждаше симпатична, макар и малко егоцентрична.

Вдовицата беше към петдесетте, косата ѝ беше кафява и все още без нито един бял косъм. Имаше светлокафяви очи и леко пълна, макар и много кръшна фигура. Освен това не беше много висока и определено бе по-ниска от Сесил. За възрастта си беше много красива жена.

Кимбърли всъщност никога не се беше замисляла особено за нея. Знаеше, че е отказала да се омъжи за Сесил, докато самата тя не се омъжи и не си отиде от къщата му. Това обаче беше обяснимо.

Тя познаваше много жени, които не бяха кръвни роднини и които трудно живееха под един покрив. Имаше проблеми и сред роднините. Ставаше въпрос за това коя да е господарка на къщата, а този пост можеше да се заеме само от една жена. За Кимбърли това не беше проблем — нали искаше да се махне от къщата на баща си.

Вдовицата беше богата. Беше купила старата къща на Хенри, наистина голям дом, когато преди няколко години се беше преселила в Нортъмбърланд. За нея работеха десетки слуги. Тя често организираше разточителни празненства. С крадени пари?

Беше невероятно. А когато кажеха на баща ѝ... Боже Господи, представяше си как щеше да реагира. Всъщност изобщо нямаше да повярва, особено като се имаше предвид, че обвинителят беше шотландец.

Тя поклати глава. Беше озадачена.

— Наистина ми е много трудно да си представя Уини като крадла.

— Уини? — изненада се Лаклан. — Ти да не би да познаваш тази жена, Кимбър?

— Всъщност ще откриеш, че...

— Кой е припаднал? — попита Меган от прага. Държеше шишенце амоняк. — А, нашата нова гостенка... Марстън беше, нали? — продължи тя, щом видя Уинифред на дивана. — Прилоша ли ѝ? Да извикам ли лекар?

— Едва ли има нужда от лекар — отвърна Кимбърли и се усмихна саркастично. — Просто припадна при вида на Лаклан.

Меган повдигна вежди.

— Сега вече всички са ти в краката, а, Макгрегър? Може би ще се наложи да почнеш да си носиш амоняк.

— Тя припадна от страх, и то основателно — отвърна той с презрение.

Меган повдигна вежди още повече.

— Така ли? Да, ти наистина имаш страшно лице и не е за учудване. Мога да си представя как е станало.

Лаклан гневно сви устни. Меган седна на ръба на дивана и поднесе амоняка под носа на Уинифред. Неприятната миризма си свърши работата: вдовицата отвори очи.

— К-какво стана? — колебливо попита тя, когато видя Меган. — Защо лежа?

И изведнъж си спомни и се ококори — погледът ѝ бе изпълнен с тревога. Тя сграбчи ръката на Меган и шепнешком попита:

— Той още ли е тук?

— Кой?

— Макгрегър.

— Ами... да. Всъщ...

Вдовицата веднага се изправи, всъщност направо скочи и едва не повали Меган на пода. Изстена, огледа се и щом откри Лаклан, отново

изстена, дори по-силно, и драматично протегна ръце към него.

— Лаклан, позволи ми първо да обясня, преди да направиш нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

— И двамата да съжаляваме ли? — отвърна той хладно. — Уверявам те, че каквото и да направя, ще ми достави голямо удоволствие, а на теб — никакво.

— Моля те, не можем ли да обсъдим това насаме? — започна Уинифред и смутено погледна Кимбърли и Меган. — Няма смисъл да занимаваме дамите с нашия семеен въпрос.

— Семеен въпрос, а?

Очевидно беше, поне за Кимбърли, че Лаклан е прекалено разгневен, за да уважи молбата на вдовицата. Изобщо не го интересуваше колко неудобно се чувства тя. От неговата гледна точка, Кимбърли определено не можеше да го вини, но все пак ѝ беше жал за Марстън.

Ето защо тя се прокашля и многозначително изгледа Меган.

— Още не съм закусила. Ще дойдеш ли с мен?

Меган въздъхна, но кимна и стана. Обаче щом излязоха, си призна:

— Знам, че си права, скъпа, но изобщо не ми се тръгваше. Много съм любопитна. Ти знаеш ли за какво става въпрос?

— Да, за жалост — отвърна Кимбърли. — И не очаквам, че Лаклан възнамерява да го пази в тайна. Всъщност тъкмо напротив. Когато арестуват някого, направо е невъзможно да го скриеш...

В салона Уинифред задъхано обясняваше:

— Обичах баща ти, Лаклан. Трябва да го знаеш. За мен смъртта му беше истински удар — беше толкова неочаквана. Бях много разстроена и не размишлявах трезво...

— Всички бяхме разстроени. Ако това е единственото обяснение, което имаш...

— Бях ужасена.

— От какво? — попита той.

— От самотата.

— Ти да не си полудяла? — удивено я попита той. — Сама в цял замък с хора?

— Всички от клана Макгрегър — напомни му тя.

— Ами какви да са, ако не от клана Макгрегър? И ти самата беше Макгрегър. Или вече си го забравила?

— Не е същото като да си Макгрегър по рождение — настоя Уинифред.

— Как да не е същото? Да не би да си си мислила, че ще те изгоним? Много добре знаеш, че винаги можеше да останеш в Крегора.

— Без баща ти? — Тя поклати глава. — Никога нямаше да се сприятеля с никого...

— И по чия вина е това?

— По моя, знам, но това бе факт. Баща ти бе моят живот и закрила. Без него не ми оставаше нищо.

— Ако смяташ, че това ти е дало правото да ми крадеш наследството... — изръмжа той.

— Не, не, знам, че сгреших, и го направих необмислено — защото много се страхувах, че отново ще остана сама. Повярвай ми, много пъти съм съжалявала за случилото се.

— Я виж ти! — подигравателно подхвърли той. — Е, имаше достатъчно време да поправиш стореното. Но все още не си върнала нито парите, нито семейните бижута.

Тя потръпна.

— Знам, но се убедих, че имам нужда от тях повече от теб. Ти бе млад, в края на краищата. Освен това ти си мъж и можеш да печелиш пари по начин, по който аз не мога.

— Да, и сигурно нямаше да има проблем, ако трябваше да се грижа само за себе си. Но след като татко почина, отговорността за клана, както и за поддръжката на Крегора, се стовари върху мен. А как да се справя, когато колежът, където учех, беше само за обща култура? Не научих никакъв занаят. Пък и да бях научил, как щях да изхранвам многобройните гърла, които разчитат на мен, да не говорим за поддръжката на замъка?

— Лаклан, трябва да ме разбереш! — примоли се тя. — Израснах в нищета. Баща ми беше прахосник и комарджия. Майка ми починала, когато съм била съвсем малка. Имаше моменти, когато не знаех дали ще има какво да ядем. Не можех да се върна там, откъдето започнах.

Баща ти беше моето спасение. След като той си отиде, аз изпаднах в отчаяние, не разбираш ли?

— Не, Уинифред. Както и да гледаш на това, независимо от причините, които изтъкваш, ти ме ограде, и то не само мен, а целия клан. Ще си върна всичко — всяка лира, всеки пръстен и огърлица...

— Парите ги няма.

Лаклан замръзна. В очите му проблесна яростен пламък. Като се имаше предвид сумата, която беше взела, и времето, което беше изтекло... не, не можеше да го повярва. Нямах човек, който да може да пропилее толкова пари само за три години, освен ако не харчеше като крал.

— Няма ги? — беше единственото, което можа да каже. — Няма ги?! — Сега вече крещеше.

Вдовицата се беше разтреперила от страх.

— Нямах намерение да ги харча всичките, честна дума. Дори се крих в една селска къща до Бат почти цяла година, не ходех никъде, нищо не правех. Но много се отегчих, отново ми се прииска да съм сред хора и реших да поиграя ролята на богатата вдовица. За малко. Под друго име, разбира се. И се преселих в Нортъмбърланд, купих си къща, за да мога да организирам празненства. Е, малко проиграх на комар — не много, но... не ме бива на комар, и баща ми не го биваше...

— Млъкни! — изрева Лаклан. — Боже Господи, та ти говориш за повече от сто хиляди лири! Не може да си похарчила всичко...

— Останаха ми бижутата — прекъсна го тя. — Поне повечето. Наложих се да продам само някои, и то съвсем наскоро. Освен това купих къща. С удоволствие ще ти я предоставя веднага щом се омъжа, а това ще стане много скоро.

— С удоволствие ми даваш къща, която си купила с мои пари? — попита той. Не вярваше на ушите си.

Едва не се засмя. Тя дори не разбираше колко абсурдно е предложението или пък това, че всичко, което притежаваше, принадлежеше на него. Тази жена беше егоцентрична — разбираше го едва сега, защото така и не се бе сблизил достатъчно с нея, докато тя живееше в Крегора.

— Сигурна съм, че бъдещият ми съпруг няма да има нищо против да ти дам къщата — продължи тя. — Дори може да реши да ти

върне парите. Той е толкова мил човек и е толкова богат... Сигурна съм, че няма да се стисне за някакви си неколкостотин лири...

— Не неколкостотин. Сто хиляди!

— Да, сто хиляди.

Изведнъж вратата се отвори и надникна Кимбърли.

— Чуваш се чак долу в антрето!

— Може да ме чуват и в чужбина — изобщо не ми пука — разгорещено отвърна Лаклан. — Знаеш ли, че тази тук е прахосала повече от половината ми наследство, Кимбър? И че освен това има наглостта да ми предложи годеникът ѝ да ми върне стоте хиляди!

— О, не бих разчитала на това — спокойно отвърна Кимбърли. — Тя е сгодена за баща ми.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Всъщност си мисля, че е доста странно — отбеляза Меган, докато слизаше от коня си, сър Амброуз, и подаваше юздите на коняря.

Това, че конят ѝ носеше името на съпруга ѝ, и то още отпреди да се запознае с него — е, това беше дълга история. А и на Девлин името вече не му правеше впечатление, макар че отначало не беше така.

Връщаха се от езда. Тя му бе казала за последните събития, по-точно за Макгрегър и мащехата му. Обикновено Меган ходеше на езда рано сутрин, но ако искаше да язди с мъжа си, трябваше да се съобразява с натоварената му програма, а той от ранна сутрин работеше в кабинета си и точно затова днес бе пропуснал новия скандал.

— И какво точно намиращ за странно? — попита той, докато я водеше към къщата под ръка. — Че дължа на шотландеца още едно извинение ли?

— Не, не това... — Тя изненадано замълча. — За какво?

— Защото не повярвах на историята му, че наследството му е било откраднато — кисело отвърна Девлин. — Реших, че лъже, за да накара всички да му съчувстват.

— Е, ако не е знаел, че ти си бил на това мнение, няма нужда да му се извиняваш.

— Има. Поради отношението ми към него не мислех обективно. Ако още в началото бях повярвал на историята му, може би щях да се отнеса към него по друг начин и може би нямаше да се нахвърля върху него, когато конете изчезнаха, може би нямаше...

— О, Боже! Ти май наистина се чувстваш виновен, а?

— Малко — кимна той.

— В такъв случай непременно... но нали знаеш, това няма да промени мнението му и той...

— Какво ще направи?

— Нямам представа. Дори не съм сигурна дали и самият той знае. Тази Марстън е като дете — все едно не разбира какво е

направила. Той обаче е организиран роднините си да я пазят и няма да я пусне никъде, докато нещата не се уредят.

— А графът какво казва по въпроса? — попита Девлин, без да спира.

— Мисля, че още не знае. Поне никой не му беше казал, преди да излезем. А може и да е научил вече. Дано. Сигурно пак ще вдигне скандал.

— Е, аз изпълних дълга си снощи, колкото и неприятно да ми беше. Този път изобщо няма да се меся.

— Изобщо не те виня — отвърна Меган. — Лорд Ричардс е най-неприятният човек, когото съм виждала. Направо е изумително, че Кимбърли е толкова сваятна, като се има предвид какъв е баща ѝ. И да ти кажа, много се радвам, че ще се омъжи за шотландеца. Той е мил и чаровен и ще внесе смях в живота ѝ, а ако питаш мен, на нея ѝ липсва тъкмо смях.

Девлин я погледна учудено.

— Да не си забравила, скъпа? Готов съм да се закълна, че снощи ти казах, че графът е категорично против брака им.

Меган пренебрежително махна с ръка.

— Да, да, знам. Но помни ми думите — те така или иначе ще се оженят.

— Така ли мислиш?

— Разбира се.

Кимбърли искаше да види Лаклан и да разбере какво е решил. Той толкова се беше ядосал от разговора си с вдовицата, че след като бе наредил на роднините си да я пазят неотлъчно, се беше оттеглил, за да „помисли“. Кимбърли също се бе прибрала в стаята си с много подобна цел — да се подготви за разговора с баща си.

Беше решила да бъде пряма. Нямахше какво да обсъждат в края на краищата, нямахше за какво да спорят, както и нямахше причина да проявяват тактичност. Графът можеше да беснее колкото си иска — тя и не очакваше друго. Но беше свикнала да го слуша само с половин ухо — как иначе щеше да издържи през всички тези години.

Но тази работа с мащехата на Лаклан, която почти бе станала и нейна мащеха — е, това беше съвсем друго нещо. Нямахше желание да

нарани баща си. Това, че си тръгваше от живота му, изобщо нямаше да го нарани — тя не се и съмняваше. Но това...

Дали обичаше вдовицата?

Може би, но не ѝ се струваше много вероятно. Всъщност Кимбърли се съмняваше, че той изобщо е способен на това чувство. И въпреки че твърдеше, че онова, което бил изпитвал към онази жена преди години, било любов, тя си мислеше, че е идея фикс.

Не, много по-вероятно беше да иска да се ожени повторно, просто защото имаше нужда от домакия, а не можеше да разчита на нея — тя бе безразлична към потребностите му и нямаше да остане на тази длъжност за дълго. И сигурно беше избрал вдовицата Марстън, единствено защото тя бе приемлива за обществото и хората я харесваха.

Дали щеше да се разстрои, ако арестуваха Уинифред заради престъплението ѝ? Или пък щеше да го приеме като нещо досадно и да си потърси някоя друга, която да дойде на нейно място? Кимбърли наистина не знаеше.

Имаше обаче и нещо друго — той ухажваше вдовицата отдавна, често ходеше на вечеря или по някакъв друг повод при нея, тя също идваше в тяхната къща.

Освен това всички знаеха, че са сгодени. Ако не се оженеха, графът трябваше да обяснява причините, а като го знаеше какъв е, сигурно щеше да се почувства много неудобно. И вероятно щеше да измисли нещо, което доста да се различава от истината — скандалът трябваше да се потули.

Ако... ако... значи Кимбърли трябваше да подхване темата. Нали беше негова дъщеря и значи на нея се падаше да се заеме с този въпрос. Лаклан, разбира се, нямаше да скрие нищо. А Уинифред, е, никой не знаеше какви щеше да ги разправя вдовицата. Така че тя...

Така че тя трябваше да се заеме с въпроса веднага, защото баща ѝ беше застанал на вратата и я гледаше намръщено. Очевидно пак се беше разбеснял.

— Знаеш ли откога те търся? — изсумтя той. — Трябваше да те затворя в проклетата ти стая...

— Да не би да искаш да ми кажеш нещо, татко?

— Да. Да си стягаш багажа. Тръгваме си още днес.

— Не съм на това мнение.

— Моля?

— Ще си тръгна, разбира се, но чак след като се омъжа.

— Да не би толкова бързо да успя да намериш някой друг? Не вярвам. Кой?

— Никой друг. Ще се омъжа за шотландеца, както вече ти казах.

— Забранявам ти!

— Да, знам, но така или иначе ще се омъжа за него — спокойно отвърна тя.

— Но това е в пълен разрез с моите желания! Никоя моя дъщеря...

— Аз съм единствената ти дъщеря...

— Вече не! Лишавам те от наследство! Лишавам те от наследство, чуваш ли?

— Да, и това знам. А сега, след като разрешихме този въпрос...

Кимбърли млъкна, защото той ѝ обърна гръб. Очевидно вече не съществуваше за него. Дори не заслужаваше да се сбогува с нея. Той просто щеше да си тръгне...

— Веднага спри! — викна тя. — Не знам защо изобщо се занимавам с теб. Хич не ме интересува дали ще се жениш за Уинифред, или...

— Права си. Вече не ти влиза в работата — озъби се той.

— И никога не ми е влизало. Или не си разбрал, че животът ти не ме интересува? Но не става дума за това. Просто исках да ти кажа, че вдовицата здраво е загазила и вероятно ще се озове в затвора.

— Какви са тия глупости?

— Ако спреш да ме прекъсваш, може и да успея да ти обясня. Преди няколко години тя е откраднала много пари от заварения си син, повече от сто хиляди лири, както и семейни бижута. Не е имала право да ги взема. Това е било наследство на сина, а тя е отмъкнала всичко. Това, че ти я доведе тук, му помогна най-после да я открие. Той може и да ти благодари затова, макар че се съмнявам, защото става дума за Макгрегър.

По погледа му личеше, че го е изненадала, но това продължи само секунда. Той овладя изненадата си и попита:

— Какви ги дрънкаш, момиче? Да не би да очакваш да повярвам на тези глупости?

— Не ме интересува дали ще повярваш, или не — каза тя. — Просто реших, че при положение, че искаш да се ожениш за нея, трябва да знаеш, че тя може да отиде в затвора за това престъпление.

— Няма никакво престъпление! Отказвам да слушам...

— Тя направи пълни признания, татко! И си призна, че е пропиляла парите. Все още не е продала бижутата и ще ги върне на Лаклан, ще му даде и къщата, но се съмнявам, че той ще се задоволи с това. Тук става въпрос за прекалено много пари, за да си премълчи човек. Това е било цялото му богатство. В момента той още се чуди какво да прави, така че можеш да си поговориш с него. Можеш и с нея да си поговориш, защото не очаквам да повярваш на думите ми, разбира се.

Той замислено гледаше в пода. Кимбърли разбираше какво изпитва.

— Как е могла да направи такава глупост? — въздъхна баща ѝ.

Това бяха най-човечните думи, които бе чувала от устата му. Направо я трогнаха, накараха я да го съжали и тя не му отговори: „Защото е мошеничка“, както всъщност трябваше.

— Имала си е причини — каза тя дипломатично. — Макар че те не я оправдават за това, което е направила. Сигурна съм, че ще ти разкаже всичко. Както и в това, че в момента се нуждае от някой, който да я утеши.

Той се изчерви — може би защото Кимбърли беше станала свидетелка на моментната му уязвимост.

— Шотландецът твърдо ли е решил да предаде Уини на правосъдието? — попита той прегракнало.

Кимбърли едва не се засмя. Никога не си беше представяла да се пазари с баща си, но сега се беше оказала именно в такова положение. Значи той наистина искаше да се ожени за вдовицата. Я виж ти.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Отне ѝ почти цял час да открие Лаклан, защото той не се задържаше достатъчно дълго на едно място, а безцелно се разхождаше из имението. Накрая го видя на пътеката, която водеше към езерцето.

Студеният вятър, който духаше откъм водата, сигурно го беше прогонил оттам, защото той не се беше облякъл подходящо за продължителна разходка на открито. Беше пъхнал ръце в джобовете си, бузите му бяха почервенели от студа, зъбите му тракаха. Но усмивката му беше топла.

— Скъпа, ще проявиш ли милост към мен? — попита той, щом я видя.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам нужда някой да ме стопли. — И пъхна ръце под палтото ѝ, прегърна я и я притисна към себе си. Ръцете му бяха студени и тя потръпна, а той се засмя. — Неприятно, а?

— Не — отвърна тя и се изчерви. — Само за миг. Така обаче няма да се стоплиш както трябва. Имаш нужда от огън и...

— Знаеш как можеш да ме стоплиш — прошепна той на ухото ѝ.

Тя отново потръпна — този път не от студа. Той леко я докосна със студения си нос по бузата и тя подскочи, изпищя и се дръпна от него. Лаклан се засмя, въздъхна театрално и каза:

— Е, ще трябва да се задоволя само с огън. Засега.

— Трябваше да се облечеш по-топло — укори го тя, после го хвана за ръка и го поведе към къщата.

— Тук времето е меко в сравнение с Шотландия.

— Съгласна съм. В Нортъмбърланд също е по-студено. Но ти откога си навън?

— Откакто се разделихме.

Тя поклати глава укорително.

— Ще имаш късмет, ако не хванеш хрема.

— О, доколкото си спомням, ти дължа една настинка — каза той и се усмихна закачливо, а тя отново се изчерви, нали скорошната му

настинка се дължеше на това, че я беше целунал.

— Говорих с баща ми — каза тя, и за да смени темата, и защото трябваше да му го каже.

Той пак я привлече в обятията си и каза със съчувствие, което я изненада:

— Съжалявам, скъпа. Болезнено ли мина сбогуването?

— Не, но...

— Не е нужно да се преструваш пред мен — прекъсна я той.

— Лаклан, ние всъщност никога не сме се държали като баща и дъщеря. Не бих се притеснила, ако никога повече не го видя, той също. Той обаче не ме лиши съвсем от наследство. Всъщност направи го, но после като че ли си промени решението.

— Разбрал е, че от скандала повече би пострадал той, нали? Да, надявах се, че ще му дойде акъла.

Тя се усмихна кисело.

— Едва ли. Но е поставен пред свършен факт и няма изход. Знаеш ли, има едно нещо, което ми нрави впечатление, когато се ядоса, а това се случва доста често — той не премисля нещата. Последниците изобщо не го интересуват.

— Значи си успяла да го убедиш да не се жени за нея?

— По-скоро бих го нарекла пазарлък.

— И за какво се пазарихте?

— За теб.

Лаклан премигна объркано и тя се засмя. Реши да го подразни. Хвана го под ръка и го поведе по пътеката, но след две-три крачки той спря и колкото и да го дърпаше, тя не можеше да го помръдне.

— Нали не си мислиш, че обяснението ще ти се размине, Кимбър?

— Всъщност... може би... ами, щом искаш...

Тя спря. Очите ѝ бяха широко отворени. След секунда той посегна към нея, тя разбра, че е в беда, грабна полите си и хукна по пътеката.

Разбира се, беше абсурдно да си мисли, че може да го надбяга, но не очакваше само след миг да се озове на земята, просната върху него в не особено присъща за дамите поза. Той се смееше.

— Ти си луд — скара му се тя и се опита да стане, но той не я пускаше. — Да не сме деца!

— Когато остарее и няма да мога да играя на гоненица, ще ходя с бастун и ще си броя космите по темето. Но дори и тогава няма да престана да си играя с теб.

Тя го изгледа строго, но не можа да издържи повече от няколко секунди — толкова самодоволен изглеждаше. Освен това думите му я развълнуваха с еротичния си контекст. Тя бе сигурна, че той бе искал именно това, нали все за това си мислеше.

Тя се изчерви и той нямаше как да не я целуне. А после, преди тя да се усети, ръката му се озова под полата ѝ — студенината ѝ рязко контрастираше с горещите му устни — и тя се разтрепери от удоволствие и студ.

Той я изгледа недоволено.

— Знаеш ли, навън не е най-подходящото място за тази... игра.

— Да не говорим, че може да мине някой — изтъкна тя.

— О, това изобщо не би ме притеснило...

— Но мен определено би ме притеснило.

— Не и за дълго, скъпа. Обещавам ти, че много бързо ще привикнеш, щом се приберем в Шотландия.

Тя, разбира се, се изчерви пак. Не можеше да свикне с намеците му.

— Сега ще те пусна — каза той сериозно, — но преди това ще ми разкажеш за баща ти. Или вече забрави за какво говорехме?

Забравила беше. В присъствието на Лаклан забравяше за всичко. Когато я прегърнеше и...

— Е?

— Ами, казах му за малкото затруднение на Унифред... — почна тя.

— Малко ли?

— Добре де, голямо — въздъхна тя. — Освен това му предложих, ако наистина иска да се ожени за нея, да ти върне по-голямата част от това, което тя ти дължи. В такъв случай ти би могъл, би могъл, повтарям, да приключиш с въпроса.

Той седна, сложи я на земята до себе си и изсумтя:

— Той много ли се смя?

— Не се е смял. Ще ти даде половината пари. А аз ще компенсирам останалото.

— Значи така, а? И сигурно ще ми компенсира всички тревоги и лишения, които тя... Чакай, какво искаш да кажеш с това, че ти ще ми компенсираш останалото? Да не би да имаш собствени пари?

— Да.

— Така ли?

Бе толкова приятно изненадан, че тя не се сдържа и се засмя.

— Да, имам.

— Боже, и кога възнамеряваше да ми го кажеш?

— О, след като се оженим. Но както ти казах, той ще ти даде половината пари. Все още иска да се ожени за нея. Освен това, ако ти се съгласиш да приключиш въпроса, той ще се съгласи да не ме лишава от наследство — поне официално ще е така, ако все пак се омъжа за теб. Обаче няма да отстъпи за зестрата — категорично отказва да я дава на шотландец. — Тя се засмя.

— Защо се смееш?

— Ами защото това, което ще ти даде, и зестрата ми са приблизително еднакви. Той направо ще побеснее, когато го разбере. Как мислиш? Това приемливо ли е?

Лаклан замислено потри брадичка.

— Не знам, скъпа. Ще трябва да си помисля.

Тя присви очи.

— Какво има да мислиш?... Значи нарочно ще го накараш да чака?

Той се ококори невинно.

— О, нима бих го направил, просто защото този човек ме мрази и в червата и не дава да се ожения за единствената му дъщеря? Просто защото е неприятен и избухлив и заслужава малко да се поизмъчи?

— Би — каза тя, взряна в очите му.

Лаклан се ухили.

— Харесва ми, че си мислиш, че ме познаваш. Но в този случай... е, в този случай наистина ме познаваш.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Според Кимбърли не биваше да измъчват баща ѝ, но пък, от друга страна, Унифред трябваше да си получи заслуженото. Ако Лаклан решише да ѝ прости и вземеше парите и скъпоценностите по този начин, проблемът щеше да се реши. Кимбърли не се и съмняваше, че най-накрая ще стане точно така и че вдовицата няма да влезе в затвора.

Това, че щяха да я накарат да почака, и то затворена в стаята си, беше единственото наказание, което щеше да получи. То не бе нищо в сравнение с всички неприятности и трудности, които бе причинила на клана Макгрегър, но поне беше нещо в сравнение с нищото.

Баща ѝ обаче съвсем се беше вкиснал и с него беше направо невъзможно да се общува. За щастие през повечето време той стоеше в стаята си, така че не им се налагаше да понасят нежеланото му присъствие.

Кимбърли не беше питала Лаклан, но предполагаше, че той няма да оповести решението си, докато не се оженят. Това караше баща ѝ да беснее още повече, но той сам си беше виновен. Тя беше абсолютно сигурна, че Сесил би предпочел да не е тук, когато тя публично се противопостави на желанията му.

Той, разбира се, можеше и да не дойде на сватбата. Това би могло да я накара да се почувства неудобно, ако очакваше да се появи. Тя обаче не хранеше подобни надежди и изобщо не се интересуваше дали той ще присъства, или не. Стигаше ѝ да е с Лаклан...

Наближаваше Коледа и Меган — тя не искаше и да чуе, че ще си тръгват — предложи сватбата да е веднага след празника. А когато херцогинята предлагаше нещо, всички се съгласяваха.

Това напълно устройваше Кимбърли. Тя така или иначе имаше много работа — трябваше да направи някои покупки, да напише няколко писма на приятелките си в Нортъмбърланд, в които да обясни защо няма да се връща, трябваше да напише и едно дълго и подробно

писмо на икономката вкъщи, за да я инструктира да опакова всички нейни вещи и да ги изпрати в Шотландия.

Най-важни за нея бяха мебелите, които бе притежавала майка ѝ. Огромната картина, която висеше в салона например, китайският шкаф в трапезарията, ореховият часовник в стил кралица Ана, който се предаваше от поколение на поколение в рода на майка ѝ от средата на осемнадесети век.

Тези неща нямаха никаква стойност за баща ѝ, но за нея бяха съкровища и тя реши да се бори с всички сили, за да ги вземе. Но се оказа, че не е необходимо.

Защото когато връчи на баща си списъка на нещата, които искаше, той само кимна и продължи със заниманието си, без да обърне внимание нито на нея, нито на написаното. Това ѝ се стори толкова познато — та той цял живот се беше държал с нея по същия начин.

Коледа дойде някак си прекалено бързо и беше един от най-приятните празници, които беше празнувала. Беше купила скромни подаръци за херцога и херцогинята, а за баща си — кутия от любимите му пури. Той никога и по никакъв повод не ѝ беше правил подарък. Майка ѝ казваше, че подаръците, които получаваше като дете, са от двамата, но след като порасна и започна да разбира повече, Кимбърли разбра, че това не е вярно.

Това, че баща ѝ не ѝ подари нищо, не беше неочаквано, така че тя не се наскърби. Нищо не можеше да помрачи настроението ѝ. Лаклан беше до нея, шегуваше се и я целуваше — уж за Коледа — и всички се смееха. Най-хубавото обаче беше, че и двамата бяха решили да си направят смешни подаръци.

Лаклан прихна, когато тя му подаде бастун — явно си спомни думите си на пътеката към езерото.

— Ще го използвам по предназначение, ако започнеш да броиш колко косъма имам на тридесет.

— Значи скоро ще оплешивееш, а? — Тя разроши гъстата му червеникава коса. — Е, има перуки. Ще се погрижа да ти намеря една, когато косата ти започне да пада. Много е неприятно да намериш косъм в супата — нали сервираше супа в Шотландия?

— Не. Сервираме префърцунени англичанки за вечеря.

— Няма да съм ти вкусна, обещавам ти — засмя се тя.

— О, скъпа, не си права. Знам колко си сладка.

И ѝ го доказа с прегръдката си, после звучно замляска и я обсипа с целувки. Тя се закиска, Дъчи вдигна поглед от новите си принадлежности за писане, които беше получила за подарък, и каза:

— Трябва да има закон срещу подобен шум. Дев, момчето ми, защо не им покажеш как се прави?

Херцогът само това и чакаше. Придърпа Меган и я зацелува. Всички се засмяха, защото те, разбира се, не издадоха и звук — но и нямаха вид, че имат намерение да спрат.

След това Лаклан ѝ даде своя подарък — със замах извади един чадър изпод палтото си и галантно ѝ го връчи.

— Колко смело от твоя страна — подсмихна се Кимбърли. Беше ѝ ясно защо ѝ подарява чадър.

— За теб, скъпа, съм готов на всичко — каза той.

Тя му се усмихна. Лаклан обичаше да прави комплименти, да ухажва. От друга страна обаче беше и страшно нетактичен и намеците му — все още не за нейните уши — я караха да се изчервява.

Беше му купила и скъпи диамантени копчета за ръкавели, с които си изкара още една целувка, този път не по случай Коледа, а истинска — топла и продължителна. А после, в края на деня, той я изненада с още един подарък, подарък, който определено не бе очаквала.

Беше в малка кутийка и докато я отваряше, той каза:

— Купих ти го, преди да дойде баща ти.

В кутийката имаше годежен пръстен и тя веднага разбра какво иска да ѝ каже Лаклан. Извиняваше ѝ се, защото пръстенът не беше нищо особено.

И все пак малкият смарагд беше скъп, а тя знаеше, че Лаклан няма пари.

— Как го купи? — попита го тя.

— Продадох си коня — сви той рамене. — Така и така не ме бива като ездач, така че крантата няма да ми липсва. Може би ще приема трите коня, които херцогът иска да ми подари, просто за да можем да стигнем до вкъщи.

Кимбърли почти се просълзи. Нямаше нужда Лаклан да прави подобно нещо. Можеше да изчака, докато се позамогне. Тя щеше да го

разбере. Знаеше какво е финансовото му състояние. Но това, че ѝ беше купил пръстена, за да го носи преди сватбата, както повеляваше традицията, я трогна.

За да не се разплаче и да се изложи, Кимбърли подхвана темата за трите чистокръвни коня.

— Вече го направих — каза тя.

— Какво си направила?

— Приех ги — заяви тя делово. — Те са добра инвестиция. Разбирам от тези неща.

— Така ли? — отвърна той скептично, подразнен от самодоволния ѝ тон. — Радвам се да го чуя, скъпа. Кланът Макгрегър не го бива в тази област. Мисля, че е крайно време късметът да ни споходи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Късно следващия следобед, Кимбърли беше при госпожа Кантърби. От сватбата я делиха само няколко часа — тя броеше и минутите.

Една от новите ѝ рокли безпроблемно щеше да мине за сватбена — Кимбърли беше сигурна, че шивачката нарочно я е направила така. Трябваше само малко да се попромения и да се поразкраси, за да стане идеална за случая, и госпожа Кантърби правеше точно това. Днес беше последната проба и Кимбърли, разбира се, беше напълно съгласна с изтънчения вкус на модистката.

Влезе една прислужничка — младо момиче, една от камериерките от горния етаж — и каза, че трябвало да поговори насаме с Кимбърли. И щом излязоха в коридора, започна шепнешком:

— Аз чистя стаята на баща ви, но той... днес не е излизал и не ме пуска да вляза, дори не отговаря, когато чукам. Обаче знам, че е вътре, защото чух, че плаче.

— Плаче ли?

— Да, госпожо.

— Плаче?

— Да, госпожо — повтори момичето.

Кимбърли обаче упорито отказваше да повярва. Трябваше да се убеди сама. Глупости. Сигурно беше някоя котка, успяла по някакъв начин да влезе в стаята, и сега искаше да излезе. Баща ѝ сигурно дори не си беше в стаята. Момичето бе сбъркало мяукането на котката с човешки плач.

— Добре, ще отида и ще видя какво става, веднага щом се преоблека — въздъхна Кимбърли. — Благодаря, че ми каза.

Беше абсурдно. Не можеше да е баща ѝ. А и стаята му беше чак в другото крило на имението и само щеше да си загуби времето... но пък котката беше там. Не можеше да я остави затворена.

Стигна до стаята на баща си, почука, отвътре не се чу нито звук. Тя полека откряна вратата — очакваше покрай краката ѝ да профучи

котка, но това не стана. Кимбърли бутна вратата още малко и влезе. Баща ѝ наистина беше вътре — седеше на един стол, прикрил очи с ръка. Беше по халат, сякаш изобщо не се беше преобличал, откакто беше станал сутринта.

Тя се разтревожи. Ами ако наистина бе плакал? Все още ѝ се струваше невероятно, но...

— Добре ли си? — попита го тя колебливо.

Гласът ѝ го накара да излезе от унеса. Той свали ръката си и тя видя кървясалите му очи. Сълзи обаче нямаше, нямаше и признаци да е плакал.

— Добре ли? — изръмжа той. — Разбира се. Защо да не съм добре?

Кимбърли примигна. По гласа му определено личеше, че е пиан. В следващия миг тя забеляза почти празната бутилка на масата до него.

Беше се напил. Невероятно. Сесил Ричардс никога не се напиваше. Чаша вино на вечеря и нищо повече — само това си позволяваше. И по чашка-две по празниците и приемите.

Никога не го беше виждала в подобно състояние. А и едва ли някой го беше виждал. Това беше толкова неочаквано, че тя не се сдържа и попита:

— Защо си се напил?

— Напил ли съм се?

— Така мисля — свъси вежди тя.

— И защо да не се напия, при положение че нещастникът, за когото ще се омъжваш, не може да реши какво да прави? — изсумтя той.

Значи такава била работата. Чакането наистина го беше изнервило, беше му се отразило много по-зле, отколкото очакваше. Но баща ѝ по-скоро би ѝ се накарал, отколкото да се напие. Освен ако не се притесняваше, че по този начин би отблъснал Лаклан.

— Напомня ми за Иън — измърмори той.

— По какво? — попита тя, като си мислеше, че става дума за нерешителността на Лаклан.

— По пиенето. И той не можеше да носи, проклетникът му с проклетник.

— Кой е Иън?

Той се пресегна за бутилката, не успя да я хване, после забрави за нея.

— Най-добрият ми приятел. Поне така беше едно време. Не го познаваш, момиче. Не си заслужава да го познаваш, така че бъди благодарна за това.

Най-добрият му приятел? Тя не знаеше баща ѝ да е имал близки приятели, като се изключеше бащата на Морис, Томас, но техните отношения бяха по-скоро делови. Избухливият нрав на баща ѝ караше хората да странят от него, държеше ги на разстояние. Така че с този Иън сигурно са били приятели много отдавна. А може би по това време и нравът на баща ѝ е бил по-поносим, след като между тях е имало нещо като приятелство. Очевидно смъртта на любимата му го бе накарала да намрази света, но това бе станало преди Кимбърли да се роди.

Е, все пак успя да разбере защо се е напил. Миналото му не я интересуваше. Тя се зачуди как по-тактично да го накара да си легне и да поспи, за да изтрезнее.

— А Иън какво правеше, когато прекаляваше с пиенето? Спеше ли? — попита тя, за да го подсети.

Всъщност това се оказа най-нетактичното нещо, което би могла да му каже. Баща ѝ целият почервеня от гняв и тя разбра, че този път няма да ѝ се размине. А като се имаше предвид в какво състояние бе изпаднал, сцената се очертаваше изключително неприятна.

Кимбърли внимателно заотстъпва към вратата, а той избухна:

— Какво правеше ли? Какво правеше?! Той ми отмъкна Ели, а после я уби — това направи! Дано изгние в ада!

Боже Господи, тя никога не беше чувала това. Знаеше само, че любимата на баща ѝ е била убита от някакъв шотландец и че затова той мрази всички шотландци. Всички останали обаче бяха на мнение, че това е станало случайно. Убита от шотландец?...

— Искаш да кажеш, че най-добрият ти приятел е бил шотландец?

Той я изгледа гневно.

— Това се случи преди много години, но наистина в младостта си проявих глупостта да стана негов приятел. Никога не съм съжалявал повече за нещо и никога не бих повторил грешката отново да се доверя на шотландец.

— Не разбирам. Защо да я отвлича, след като ти е бил приятел?

— Защото и той я обичал. Но го пазил в тайна. Каза ми го едва след като тя почина. Идваше ми да го убия. И трябваше да го направя. Винаги съм съжалявал, че не го направих.

Кимбърли никога не беше чувала цялата история, само по малко оттук-оттам, особено когато баща ѝ се ядосаше на майка ѝ и си го изкарваше на нея. Казваше ѝ, че се оженил за нея поради липсата на по-подходяща. Дали сега щеше да ѝ разкаже?

— Тя как е умряла? — плахо попита тя.

— Умря, защото Иън Макфърсън се напил, затова. Той никога не би се осмелил да я отвлече, ако беше трезвен. Отвлякъл я малко след полунощ и препуснали към границата. Тя паднала от коня и починала веднага. И до ден-днешен не се съмнявам, че го е направила нарочно, защото не е могла да понесе мисълта, че ще бъде обезчестена от този нехранимайко. Той разправяше, че било случайно, че конят ѝ се спънал и си счупил крак и тя изхвърчала от седлото... — Сесил изсумтя. — Проклет лъжец! Просто се опитва да се оправдае.

— Ако той също я е обичал, как е приел смъртта ѝ? Сигурно е бил не по-малко съкрушен от теб.

— Той, разбира се, обвини мен. Иначе защо му беше да си отмъщава?

— Да си отмъщава?

— Да. На мен ми трябваше съпруга. Не виждах причина да чакам, защото не мислех, че някога бих могъл да се влюбя отново, и избрах майка ти. А Иън не бързаше, изчака, докато се сгодихме, а после прелъсти Мелиса и тя се влюби в него. Той искаше да разбере какво е да обичаш жена, която обича друг. Това беше неговото отмъщение, защото Ели обичаше мен, а не него. Така и стана. Не се и съмнявам, че Мелиса го обичаше до деня, в който почина.

Дали това изобщо можеше да е вярно? Кимбърли отдавна подозираше, че родителите ѝ не се обичат, знаеше, че не изпитват близост — поне не ги беше виждала да я показват. Те просто живееха в една и съща къща, ходеха на едни и същи събирания, но рядко си говореха. През всички тези години дали майка ѝ наистина е била влюбена в друг мъж?

— Обаче от тази работа пострада той — самодоволно се засмя баща ѝ. — Защото аз не я обичах. Ожених се за нея, защото имах

нужда от съпруга, независимо каква. Той обаче се върна в Шотландия, преди да мога да му съобщя, че усилията му са отишли на вятъра. Тъпкано му го върнах, защото той дори не знаеше, че майка ти е бременна от него.

— Какво искаш да кажеш с това, че майка ми е била бременна от него? — ахна Кимбърли.

Сесил премигна, видимо изненадан от въпроса ѝ, после каза:

— На своя глава се омъжваш за този шотландец и значи няма причина да не научиш истината.

— Каква истина?

— Ти не си моя дъщеря. Направо си му одрала кожата — същите очи, същата коса, същата уста — дори същата усмивка. Мразя усмивката ти, тя толкова много ми напомня за него. Освен това и майка ти не го отричаше, направо ми го заявяваше с гордост. Аз обаче те наричах своя дъщеря. В края на краищата, какво друго ми оставаше? Освен това не ме интересуваше. Така или иначе, не очаквах тя да ми роди наследник, тъй като не можех да я докосна — нали знаех, че обича Иън. Не можех и да се разведа, макар и да ми се искаше покъсно. За да няма скандали. Ето защо не предприех нищо.

Кимбърли бавно поклати глава — беше толкова смаяна, че едва успя да проговори.

— Не е вярно. Мама щеше да ми каже.

— При положение че я накарах да ми се закълне, че няма да го направи? — изсумтя Сесил. — Не бъди глупава. Обещанието ѝ беше единственото нещо, което ме спираше да не ви изритам и двете и да разглася навсякъде за позора ѝ.

Той не беше неин баща. Той не беше неин баща. Той не беше неин... Тази мисъл отекваше в съзнанието ѝ, тя се опитваше да я проумее, а после наистина я проумя. Този тиранин изобщо не ѝ беше роднина. А необяснимото чувство за вина, което винаги я беше преследвало заради това, че не го обича, заради това, че всъщност през целия си живот го беше мразила, изведнъж я напусна. Тя почти се усмихна. Всъщност направо ѝ се прииска да се засмее.

Той не ѝ беше баща, а тя беше... очарована.

Освен това той не го беше казвал на никого до този момент. Кимбърли обаче добре го познаваше и се съмняваше, че той би се спрял пред обещанието, което беше дал на майка ѝ. Това по-скоро се

дължеше на желанието му да не се разчува, че е рогоносец, цинично си помисли тя.

— Той още ли е жив?

— Кой?

Той беше подпрял глава на облегалката на стола и бе затворил очи. Пиенето вече го хващаше. Тя обаче не възнамеряваше да го остави, докато не отговори на въпроса ѝ.

— Иън Макфърсън. Още ли е жив?

Той с мъка успя отново да отвори очи и я изгледа с премрежен поглед.

— Искрено се надявам да не е. Надявам се, че вече гние в ада.

— Но не знаеш със сигурност?

— Да не би да искаш да го намериш? — Той се подсмихна. — Няма да ти благодари, когато му кажеш, че си има отрасла извънбрачна дъщеря. Той не обичаше майка ти, глупачка такава! Прелъсти я, защото си мислеше, че така ще ме нарани. Защо му е да си има работа с теб?

Той несъмнено беше прав. Но ако истинският ѝ баща беше все още жив, тя поне можеше да се запознае с него, нали? Нямахше да има нужда да му казва, че ѝ е баща. Можеше да го запази в тайна. Но поне щеше да разбере какво представлява... и направо щеше да се изяде от яд, ако беше някой приятен и добър човек, за разлика от Сесил Ричардс. Искаше да разбере какво е пропуснала през всичките тези години. Ако я беше отгледал истинският ѝ баща с любов и грижи...

Не, може би в крайна сметка беше по-добре да не разбере. Достатъчно ѝ беше да научи, че Сесил не ѝ е баща.

Кимбърли стана да си върви, но спря, погледна го и поклати глава.

— Трябва да си легнеш и ще ти мине. Вероятно още утре ще вземеш решението, което искаш, и... — Тя замълча, като си спомни какво я беше довело при него. — Защо си плакал?

— Да плача ли? — викна той и скочи. — Да плача? По-скоро ми се смее, като си помисля как след сватбата ще кажа на тоя обесник, че се е оженил за копеле.

Лъжеше и очевидно нямаше да си признае, че е плакал. Тя си помисли, че се е размекнал от пиенето, но никога нямаше да разбере със сигурност — пък и не я интересуваеше.

— Защо ли не ти спестя усилието, а? — усмихна се тя в отговор на заплахата му. — Всъщност Лаклан вероятно ще се зарадва да научи, че в жилите ми тече шотландска кръв.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Поредното писмо — каза Раналд и остави плика на бюрото на Лаклан.

— Сигурно е същото като другите — въздъхна Лаклан.

— Същото е.

Лаклан се намръщи. Неса наистина беше приела женитбата му тежко. Беше плакала, пищяла, молила го беше да не ходи в Англия за булка. Беше отказала да го изслуша, когато се опита да ѝ обясни, че така или иначе няма да се ожени за нея, че за него това е все едно да се ожени за собствената си сестра, ако имаше сестра. Тя се беше заклела, че ще намери парите, от които имаха нужда, но не беше казала как ще успее да го направи. Това, разбира се, беше лъжа, отчаяна мярка, защото тя все още си мислеше, че го обича, и не ѝ се искаше да ѝ го отнеме друга жена. Нямаше начин, по който да може да намери достатъчно пари за издръжка на замъка. А и да ги намереше, това не би променило плановете му. Беше открил жената, която търсеше. И искаше да се ожени за нея още когато си мислеше, че тя няма да му донесе никаква зестра — толкова силно я желаше.

Беше прочел само първото писмо от Неса и много се беше разстроил, защото тя просто отказваше да престане да го преследва. Затова беше наредил на братовчедите си да четат всички писма от нея. И те го правеха, колкото и неудобно да им беше.

— И на това ли няма да отговориш? — попита Раналд, когато Лаклан дори не удостои с поглед писмото.

— Няма смисъл. Нали утре се прибираме у дома. Може би когато види булката ми, най-после ще се убеди, че изпълнявам обещанията си. — И ядосано възкликна: — Господи, писна ми вече!

— Това няма да ѝ хареса — предупреди го Раналд.

— Знам. Но ще трябва да се примири. Няма да търпя неподчинение в дома си.

— Като я знам каква е, не ти завиждам — ухили се Раналд.

— Не си прав. Тя ще приеме Кимбър и ще ни пожелае всичко хубаво. Ако не, може да отиде да живее при чичо си на Карибите.

Вечерта Лаклан се зачуди дали Кимбърли не е дочула нещо за Неса и за неприятностите, които тя би могла да причини — много угрижена му се стори. Разбира се, това можеше да се дължи и на факта, че на сутринта щяха да се оженят. Може би я бяха хванали нервите. Той самият беше спокоен, обаче жените гледаха на тези неща по различен начин и ненужно се притесняваха. Накрая реши да я попита.

— Какво има, скъпа? Ако ми кажеш, че си си променила решението, те грабвам направо на секундата и ще те заведа в Крегора, където ще трябва да живеем в грях, докато не ти дойде акълът.

— Няма да има нужда — усмихна се тя. — Просто си мислех за нещо.

— За какво?

— Познаваш ли някой си Иън Макфърсън? — попита тя.

— Боже, къде чу това име? — възкликна той.

— Значи го познаваш?

— Не... Всъщност да.

— И кой е той?

— Не го познавам, Кимбър, но съм чувал за него. Мисля, че в Шотландия няма човек, който да не е чувал за Иън Макфърсън. Някои дори се чудят дали наистина съществува — толкова необичайни истории се разправят за него.

— Какви истории?

— Ами казват, че бил най-подлият и зъл разбойник. Че първо ще те промуши с камата си и чак после ще те погледне. Разправят, че не бил напускарал дома си от повече от двадесет години, че е отшелник, който е обърнал гръб на живота. Други казват, че никога не се е женил, но че има толкова много извънбрачни деца, че няма да ти стигнат пръстите и на двете ръце, за да ги преброиш, и че те били същите като него, ако не и по-лоши. Разправят, че се забавлявали, като се опитвали да се убият един друг, а той си седял и ги насърчавал.

— Шегуваш се, нали? — попита Кимбърли.

— Не. Просто така разправят хората. Не знам дали някой изобщо знае колко от тези истории са истина и колко са измислица. Майките плашат децата с него, казват им, че Иън Макфърсън ще дойде да ги вземе, ако не слушат, и ще ги даде на кръвожадните си синове да ги изядат. Когато бях на петнадесет, тръгнахме с братовчедите ми да го търсим, за да видим със собствените си очи дали съществува, или е измислица.

— И какво стана?

— Не го намерихме. Открихме някаква мрачна усамотена съборетина на един нос далече, далече на север. Около нея имаше само голи дървета. Не се приближихме да видим дали е там. Решихме, че подобна къща, която навява мрачни мисли, просто подхранва легендите.

— Или им дава начало — предположи тя с надежда.

— Може би. Не искам да разбера. Обаче ти откъде чу това име?

— От ба... от Сесил. Иън Макфърсън, както изглежда, може да добави още едно копеле към сметката. — Тя се усмихна кисело. — Самата мен.

Лаклан се засмя, после изведнъж стана сериозен.

— Нали не се шегуваш?

— Не. Не ти харесва, нали? — попита го тя нервно. — Притесняваш се, че съм извънбрачно дете.

Той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Защо да се притеснявам за подобно нещо? Но ще ми отнеме известно време, докато привикна с мисълта, че си дъщеря на Иън Макфърсън.

— И аз самата още не мога да привикна с нея — призна тя.

— Искаш да кажеш, че той ти е казал едва днес? В деня преди сватбата ти? Проклет...

— Имам чувството, че изобщо нямаше намерение да ми го казва. Но се изпусна, а аз... всъщност съм доволна. Той никога не се е държал бащински с мен, а това поне обяснява поведението му. Реших, че дори ще ти стане приятно, че съм наполовина шотландка.

— Кръвта, която тече във вените ти, скъпа, за мен не е от значение, макар че шотландската кръв е най-хубавата — каза той с усмивка. — Освен това се радвам, че графът не ти е баща. Сега искам

да ти призная, че в началото имах големи опасения, че някой ден ще се окажеш като него.

— Хайде де — усмихна се тя.

— Вярно е. Ти обаче сигурна ли си, че си единствената дъщеря на Макфърсън?

— Единствена ли? Нали каза, че той имал сума ти копелета.

— Да, така говорят, но до едно са момчета, при това малцина са с една и съща майка.

Тя се изчерви.

— Е, в отговор на въпроса ти, да, почти съм сигурна. Освен това Сесил каза, че съм приличала на шотландеца, че дори усмивката ми била като неговата.

— Разбойник с ангелска усмивка? — отбеляза той скептично.

— Не мисля, че винаги е бил разбойник. Все пак само Иън Макфърсън може да потвърди със сигурност дали съм, или не съм негова дъщеря. Ако не познава майка ми или Сесил — той каза, че навремето били големи приятели — тогава всичко това е измислица, нали?

— Да.

— Освен това на Сесил няма да му е приятно това да се разчуе, особено след като ме е отгледал като свое дете. Това би го унижило. Никога нямаше да си го признае, но днес се изпусна. Но пък може да го е направил нарочно. — Тя сви рамене. — Може би не е бил съвсем пиян и си е мислил, че ако ми го каже, ще ме разубеди и няма да се омъжа за теб.

— Хора с избухлив нрав обикновено нямат търпение за подобна измама — изсумтя Лаклан.

— Отначало си мислех, че ме лъже, толкова неочаквано беше. Но пък така ми стана ясно, защо се държеше по този начин и с мен, и с майка ми. Често казано, направо ми се иска да е вярно. Не ми пука, че и Макфърсън не е свестен човек. Ако графът не ми е баща, не ме интересува кой е.

— Да, и аз съм почти на това мнение.

— Почти?

— Ако баща ти беше някой друг, а не тази страховита легенда — каза той. — Нямах намерение да срещаш с Макфърсън, нали?

Изглеждаше толкова уплашен, че тя се засмя.

— След това, което ми каза? Не, не.

Той облекчено въздъхна, но побърза да я увери:

— Не че не искам да те заведа да се запознаеш с него. Ако кажеш, ще го направя. И все пак си мисля, че ще е по-добре да не проверяваш дали историята с вярна. Някои неща е хубаво да не се знаят.

— Сигурно си прав — съгласи се тя. — Но като стана дума за незнание или поне за това, което все още вероятно не знаеш — съмнявам се, че баща ми ще дойде на сватбата, но херцогът се съгласи да ме заведе до олтара.

— Така ли? — повдигна вежди Лаклан, после се засмя. — Е, добре, аз отказах последното нещо, което ми предложи, но няма да има проблем да приема теб, скъпа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кимбърли беше на седмото небе от щастие и не можеше напълно да си обясни това. Омъжваше се, да, това трябваше да е радостно преживяване — само че се омъжваше за мъж, който не я обичаше. Тоест нямаше причина да е толкова необяснимо щастлива.

Сега стоеше пред олтара и бъдещият ѝ съпруг след няколко минути щеше да застане до нея. Толкова красив беше, когато го видя облечен официално в черно, а усмивката му накара сърцето ѝ да се разтупти.

Беше почти лесно да повярва, че той наистина иска да се ожени за нея, че не го прави, само защото така повелява честта. И все пак, ако искаше бракът ѝ да е спокоен, тя трябваше да се откаже от убежденията си и малко да се попреструва — и да приеме Лаклан просто като чаровен и чувствен мъж, какъвто си беше.

Тя самата се чувстваше красива. Кремавата ѝ рокля с бял дантелен нагръдник и шлейф ѝ стояха като излети. А новата ѝ прислужничка, Джийн, сигурно беше обучена от прислужничката на Меган, защото със същата вещина се справяше с красивите фризури.

Самата Меган беше избрала момичето и го беше изпратила на Кимбърли, когато разбра, че Мери е уволнена. Джийн беше млада и имаше приятен характер, а най-хубавото беше, че искаше да заживее в Шотландия с Кимбърли.

— Ако отиваш на ново място, където не познаваш никого, трябва да си имаш собствена прислужничка — беше ѝ казала Меган. — А Джийн ще ти бъде вярна, мила, няма защо да се тревожиш за това.

Кимбърли се вслуша в думите на свещеника. Да бъдеш моя... докато смъртта ни раздели. Такива тържествени клетви, толкова сериозни — направо звучаха странно на фона на преливащото ѝ щастие. С голямо усилие успяваше да не се усмихва постоянно.

После видя как Лаклан протяга ръка към нейната, погледна и видя, че той слага на пръста ѝ не само сватбената халка, но и великолепен годежен пръстен с диамант, най-големия, който беше

виждала, заобиколен от кръгли розови перли. Беше от семейните бижута на клана Макгрегър. Бяха му ги върнали предишния ден. Той понечи да махне смарагдовия ѝ пръстен, за да сложи диаманта на негово място, но Кимбърли го спря.

Той я погледна, почти намръщено.

— Харесвам първия, който ми даде — искам да кажа, предпочитам да нося него, ако нямаш нищо против — прошепна тя.

Той се усмихна ослепително. Не трябваше още да я целува, но го направи. Пасторът се прокашля, после още няколко пъти, преди Лаклан да престане, за да може поизнервеният свещеник да свърши бракосъчетанието. После отново я разцелува.

Бяха женени, законни мъж и жена. Кимбърли беше направо зашеметена от тази мисъл и почти не чуваше поздравленията.

Девлин им беше предложил една от своите херцогски карети за пътуването — имал няколко. Дори изпрати и кочияш и лакеи. После изненада всички, включително и жена си, като каза на Лаклан, че е добре дошъл пак да им погостува. Всъщност беше съвсем искрен. Само добави с усмивка:

— Разбира се, не прекалено често, нали.

Така сбогуването завърши с шега, и то в мига, в който Кимбърли тъкмо щеше да заплаче, когато си вземаше довиждане с Меган. С херцогинята се бяха сприятелили, тя беше най-близката ѝ приятелка всъщност. Много щеше да ѝ липсва. Тя обаче беше обещала да ѝ пише. А Меган беше обещала да ги посети някой ден в шотландските планини.

По план трябваше да тръгнат веднага след службата, затова Кимбърли беше отишла да посети графа за последен път рано сутринта. Беше трезвен, сънен и както обикновено кисел. Тя не се и надяваше да ѝ каже нещо мило на раздяла. Когато по-късно се сети за това, направо се зачуди, че тази среща не помрачи целия ѝ ден. Напротив. Вероятно мисълта, че повече няма да го види, я караше да се чувства щастлива.

— Не очаквам да дойдеш на сватбата ми — каза му тя. — Би било лицемерно, а ти не си лицемер.

Той изсумтя.

— Не, не съм. Освен това не понасям глупаците, а ти ще излезеш голяма глупачка, ако се омъжиш за този шотландец.

— Хайде да не го обсъждаме, моля ти се. Ще се омъжа за него, а това няма нищо общо с теб, така че си запази мене... Съжалявам. Не съм дошла, за да споря с теб.

— Неблагодарница — измърмори той.

— Не, не съм неблагодарна. Всъщност искам да ти благодаря, че живях в къщата ти толкова години, за това, че ме хранеше и ме обличаше. Щеше да е хубаво, ако беше дал и нещо от себе си, след като си се съгласил да ме отгледаш, но при положение че толкова ме презираш, е разбираемо защо не си могъл да го направиш.

Беше успяла да го засегне. Той целия почервения.

— Никога не съм те презирал, момиче. Презирах баща ти, а ти много ми напомняше за него.

— Е, вече няма нужда да се тревожиш за това. Не виждам причина да се виждаме повече. Така че сбогом. И се надявам да си щастлив с Унифред.

— Значи няма да предявява обвинения към нея? Ще я остави на мира?

— Той си върна бижутата на клана Макгрегър, ще получи и парите за къщата на Унифред. Ако уредиш това да стане чрез банката и му ги върнеш, преди да заминем тази сутрин — да, въпросът няма да се повдига.

— Благодаря ти.

Тя примигна — направо беше изумена, че чува тези думи от него. Успя само да кимне и да се обърне. Искаше обаче да му зададе още един въпрос, въпрос, на който само той можеше да ѝ даде отговор.

Тя спря на вратата, изгледа го за миг — човека, когото двадесет и една година беше смятала за свой баща. Той обаче никога не се беше държал бащински с нея, както не се беше държал и като съпруг на майка ѝ. Това, което искаше да научи, което настояваше да научи, беше защо майка и се беше примирявала с това.

— Защо тя не те напусна? — попита Кимбърли. — Имала е всички основания да го направи. Защо е останала, след като е била толкова нещастна с теб?

Той се намръщи, но ѝ отговори.

— Защото бе възпитана да прави това, което трябва. За разлика от теб, тя никога не би се противопоставила на родителите си,

независимо за какво става дума. Накараха я да се омъжи за мен и тя се подчини. Освен това се справи добре, както подобаваше.

— Справила се е добре? — попита тя с недоверие. — Тя беше нещастна през всички тези години, а ти ми казваш, че това е така, защото така е трябвало да направи?

— Тя остана и заради теб. Не искаше да си белязана като извънбрачно дете. Знаеше, че ако си тръгне, аз нямаше повече да пазя тайната ѝ.

— Значи наистина си я изиграл, а? — Кимбърли поклати глава.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Ти си бил нещастен и затова и тя е трябвало да бъде нещастна, така ли?

— Щях да...

— Не, не. Така, както няма да кажеш на никого сега, че не съм твоя дъщеря. Защото на кого се смеят, когато става въпрос за роконосец — на съгрешилата съпруга или на съпруга, който е излязъл такъв глупак, че да допусне това да се случи? А ти никога няма сам да си признаеш, че си глупак. И двамата го знаем. Много ми се иска и майка ми да го беше знаела. Всъщност иска ми се да си я изхвърлил веднага щом си разбрал. Щеше да бъде много, много по-щастлива, ако го беше направил. Знаем, че аз също съм щяла да бъда по-щастлива.

— Ти си глупачка, ако си мислиш така — парира той. — Сама жена с извънбрачно дете всички я отбягват. Майка ти беше прекалено горда, за да се справи в подобно положение. Скандалът щеше да я сломи. С мен поне можеше да вдигне глава и да запази мястото си в обществото и тя беше благодарна за това, повярвай ми. Освен това тя не беше съвсем нещастна. Имаше теб. Тя толкова много те обичаше. Попитай обаче аз какво имах? Нищо.

— Можеше да ме приемеш като своя. Можеше да разтвориш сърцето си и аз щях да те обичам. Забравям нещо обаче. Аз ти напомням за него.

— Да не би да си мислиш, че аз не съжалявам, момиче? — ядосано отвърна той. — Съжалявам.

— Тогава и аз съжалявам. Съжалявам и за трима ни, но най-вече за мама. Тя няма да има друга възможност да открие щастието, но ти и аз ще имаме.

— Не и ако се ожениш за този шотландец — предрече ѝ той.

— Възнамерявам да ти докажа, че грешиш.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„Възнамерявам да ти докажа, че грешиш.“

Кимбърли вече цял ден все това правеше.

От сутринта изпитваше неопишуемо щастие — след като се беше сбогувала с графа и бе заличила посещението от съзнанието си. Тази вечер незнайно защо обаче отново започна да изпитва съмнения.

Вечерта отседнаха не в странноприемница, както очакваше, а в едно от именията на семейство Сейнт Джеймс, което беше специално подготвено за първата им брачна нощ. Лаклан беше не по-малко изненадан от самата нея. Техният кочияш и съпровождащите ги ездаци обаче бяха добре инструктирани. Прислугата в голямата къща също беше уведомена.

Кимбърли веднага беше въведена в господарските покои, където ѝ бяха приготвили гореща вана. Две прислужнички помогнаха на Джийн да я съблече по-бързо. Когато излезе от банята, тя откри, че са подредили масата за вечеря. От количката за сервиране се носеше изкустителен аромат.

Изненадите обаче не свършваха. На голямото легло със сини сатенени чаршафи бяха поставени нова роба и халат, подарък от госпожа Кантърби, несъмнено по препоръка на Меган. Бяха от тънка коприна в синьо-зелен цвят, който блестеше на светлината — нещо, което Кимбърли никога не би избрала за себе си. Роклята беше с тънки презрамки и огромно деколте, плътно прилепваше по талията ѝ и съвсем леко се отпускате надолу.

След като я облече, тя направо се смая от дълбокото деколте и веднага посегна към робата, за да се прикрие. Робата обаче не беше като обикновена роба. Ръкавите бяха дълги, а на гърба беше надиплена, за да се носи след нея, докато върви. Отпред обаче нямаше нито едно копче, с което да се прикрие. Всъщност това не беше съвсем вярно. По краищата имаше около пет сантиметра черна дантела, която минаваше зад врата и едва покриваше презрамките, после заобикаляше гърдите и се спускаше до краката ѝ.

Беше нещо като наметка, като пелерина и по-скоро беше аксесоар на робата, а не начин да я скрие. Нима очакваха да я облече за вечеря?

— Надявам се, че ви харесва, лейди Кимбърли — отбеляза една прислужничка. — Нейно височество ще е много разочарована, ако не я облечете.

На Кимбърли ѝ се прииска да я убие. След тези думи нямаше как да не облече роклята. Дори не можеше да се оправдае, че ѝ е студено, защото камината гореше и беше приятно топло.

Джийн ѝ предложи да си сложи и колие. Да, трябваше ѝ нещо, с което да прикрие малко от голотата, поне сантиметър. Не беше достатъчно обаче — гърдите ѝ направо изскачаха от дълбокото деколте и тя се чувстваше по-гола, отколкото ако беше съвсем без дрехи. Възнамеряваше обаче да облече нещо друго веднага щом прислужничките на Меган излязат и наистина щеше да го направи, ако в този момент не беше дошъл Лаклан.

Колието отпадна като допълнително прикритие. То послужи единствено веднага да привлече погледа на Лаклан към пищната ѝ гръд и тя цялата пламна от неудобство, защото и той изглеждаше смаян или поне толкова изненадан, че забележката му за апетитния аромат на храната замря по средата. Но не отвърна тактично поглед, а втренчено се загледа в гърдите ѝ и сякаш изпадна в унес, докато една от прислужничките не се прокашля, а тогава и той се изчерви.

Чарът му обаче взе връх и той веднага заговори за пътуването до този момент, обсъди маршрута, по който щяха да минат на следващия ден, каза нещо за къщата и как няма повече да се изненадва от щедростта на херцога. Дори призна, че Девлин го учудил, когато му се извинил, че не повярвал на историята на Лаклан за откраднатото му наследство.

Преди Кимбърли да осъзнае, че дотолкова се е разсеяла и е забравила, че деколтето ѝ е много дълбоко, вече наполовина бяха свършили с вечерята, а прислужничките тихомълком се бяха изнизали. Тогава обаче започнаха да я измъчват съмнения.

Да не би да си въобразяваше, че това ще им бъде сватбената нощ? Това, че вечеряха заедно в спалнята, не означаваше, че ще споделят и леглото. Лаклан беше изпълнил дълга си, като се беше оженил за нея. Ами ако не възнамеряваше да изпълнява задълженията

си на съпруг? Ами ако бракът им бъдеше като мрачния съюз на родителите ѝ? В такъв случай щеше да ѝ е трудно да се преструва, че бракът върви чудесно.

Лаклан изведнъж се изправи, остави салфетката настрана, заобиколи масата и я хвана за ръцете.

— Какво... — успя само да каже тя преди той да я повлече към леглото. После спря, погали я по бузите и се впи в нея с изпепеляваща целувка, от която коленете ѝ се разтрепериха.

— Не знам как успях да се сдържа толкова дълго — задъхано и страстно прошепна той. — Искях да изхвърля тези проклети прислужнички. Искаше ми се да пропълзя по масата и да изям теб, а не проклетата храна. А ако продължаваш да носиш такива рокли, не отговарям за постъпките си. Знаеш ли, Кимбър, няма нужда да ме провокираш, когато аз така или иначе постоянно те желая.

По гласа му личеше, че е ядосан, но ръцете му бяха изключително нежни, галеше я по врата, после хвана робата ѝ, свлече я от раменете ѝ и прикова поглед в нея без копринения нагръдник. Очите му блестяха от желание.

— Бях намислил нещо за тази вечер, скъпа. Да те любя съвсем бавно, да те накарам да закопнееш по мен, както аз копнях по теб през цялото това време. Да те накарам да ме молиш да те обладая. Сега обаче аз те моля.

Той падна на колене пред нея, обви с ръце краката ѝ, притисна устни в корема ѝ. Тя затаи дъх. Вече почти не можеше да стои права.

— Молиш... За какво? — най-после успя да попита тя.

— За прошка, защото те искам сега — веднага. Кълна ти се, че ще умра, ако ме накараш и миг още да почакам.

— Нямам желание толкова скоро да овдовея, Лаклан Макгрегър — тихо промълви тя и постави ръце на главата му.

Той вдигна поглед към нея и се усмихна. Усмивката му беше толкова хубава, толкова трогателна! Не се шегуваше, че бърза обаче. Изправи се, повдигна я и само с едно движение я повали на леглото под себе си, стрелна език навътре в устата ѝ, а после я облада мъжествено и неконтролируемо.

Тя го посрещна с готовност. И защо не? Когато спомена, че я желае, Кимбърли цялата потръпна от разлялата се по тялото ѝ топлина. Знаеше, че винаги ще вярва на подобни думи от него. Нужен ѝ беше

само миг, за да запламти от страст. После тласъците му се ускориха, тя влезе в ритъм и заедно достигнаха до вълната на блаженството.

Когато Кимбърли се съвзе, той беше в обятията ѝ. Тя нежно почна да го гали, удивена от неповторимото изживяване и от чудесата на плътта. Лаклан Макгрегър беше единственият човек, от когото имаше нужда.

Той лежеше, заровил лице във врата ѝ, и все още дишаше учестено.

— Казах ли, че трябва го направим бавно? — прошепна той.

— Май да.

Той се изправи и ѝ се усмихна.

— А нещо за молба не споменах ли?

— Не, сигурно така ти се е сторило.

Той се засмя. Тя го погледна. Нощта беше много дълга.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кимбърли много пъти беше слушала за замъка Крегора, но неизвестно защо си беше представяла нещо далеч не толкова масивно и определено не толкова старо. Наистина, много замъци имаха стари постройки, висока кръгла кула, запазена голяма зала, малък, но масивен параклис, но към тях имаше и нови пристройки, които толкова добре се съчетаваха със старата постройка, че тя почти не се различаваше сред комините и красивите покривчета на по-съвременната архитектура.

Крегора обаче беше пълна противоположност на това. Дори зад високите каменни стени и да имаше нещо съвременно, то не личеше. Имаше две квадратни кули, по които се виждаха бойниците и — о, Боже! — имаше и подвижен мост. Дали наистина работеше след толкова години? След първоначалната си изненада обаче Кимбърли трябваше да признае, че постройката наистина е внушителна — извисяваше се на хълм до голямо езеро, което криволичеше като река. От другата страна на езерото се издигаха хълмове и планини, изпъстрени с малки каменни къщички, виждаше се и още един замък, но той беше много по-малък от Крегора. По това време на годината нямаше зеленина, но покритите със сняг планини и хълмове бяха изумителна и величествена гледка. Кимбърли онемя от възхищение — толкова красиво беше.

Лаклан, който я наблюдаваше, за да види как ще реагира, се усмихна доволно.

— Добре дошла къщи, скъпа.

— Като знам колко са голи шотландските планини, направо е много красиво!

— Забеляза го, а? — гордо отвърна той.

— И Крегора също.

— Да, много е красива.

— Има ли обаче камини? Топли завивки? Горещи тухли?

Беше застудяло — нали отиваха все по на север, така че тя обяснимо се притесняваше за подобни неща — макар че го каза, за да го подразни.

— Не се притеснявай, Кимбър — засмя се Лаклан. — Ще те топля, ще ти създавам удобства и ще гоня плъховете.

— Плъхове?!

— Е, може би само една-две мишчици.

Тя го изгледа с присвити очи — опасяваше се, че този път това не е просто шега. В крайна сметка, всички знаеха, че в замъците е пълно с такива гадини. Особено ако не се чисти както трябва.

— Е, ако наистина из замъка щъкат мишки, обещавам ти, че скоро ще си търсят нов дом — каза тя.

Лаклан се усмихна. Уинифред, трябваше да ѝ го признае, беше отлична домакиня, поддържаше Крегора без проблеми и не личеше да ѝ тежи. Мъжкараната Неса, която се беше нагърбила със същата задача, по цял ден си играеше с любимите си кучета или ходеше на лов за пъдпъдъци. Замъкът беше позападнал под нейното ръководство, но тя беше прекалено горда, за да си го признае.

— Споменах ли ти за Неса? — попита Лаклан.

— Братовчедка ти, която си въобразява, че е влюбена в теб, и си мисли, че е трябвало да се ожениш за нея, а не за мен? За същата Неса ли става въпрос?

Лаклан почервеня от гняв.

— Кой дявол ти каза?

— Всъщност двама — усмихна се тя, — но не заедно, а поотделно, без да знаят, че и двамата са имали предвид едно и също. Много забавно ми беше, когато Гилян ми разказа съвсем същото, което и Раналд.

— Аз сам щях да ти го кажа — недоволно заяви той.

— Да, разбирам. Те обаче си мислеха, че ти правят услуга, така че няма защо да им се сърдиш. Искаха да ме уверят, че храниш към момичето единствено братски чувства. Май се тревожеха, че може да започна да те ревнувам, ако не съм наясно как стоят нещата... Не знаят, че изобщо не съм ревнива.

Лаклан се ухили. Спомни си как, когато се пързалиха, нейният несъществуващ ревнив характер се беше проявил с всичка сила — както ѝ неговият.

— Е, надявам се, че Неса ще престане да се инати я ще се вразуми по този въпрос, когато се запознаете — искрено каза той. — Няма причина да не станете приятелки.

Две жени, които обичат един и същи мъж — как ли пък не...

Кимбърли застина. Затвори очи. Не, не това ѝ мина през ума. Трябваше да остане неутрална, да му се радва — да, да живее с него — да, да му бъде добра съпруга — да, но да запази сърцето си за себе си. Ако го заобичаше, щеше да поиска и неговата любов, но той нямаше да ѝ я даде.

Жалко, че настроението ѝ се развали точно когато пристигнаха в замъка Крегора — тъкмо прекосяваха моста. Тя обаче щеше да се постарее да започне да гледа на нещата по друг начин, така че съвместният им живот да минава в съгласие — и да започне отново да се преструва, че всичко е по вкуса ѝ.

От дълго време очакваха завръщането на господаря, а тази сутрин бяха изпратили вест за приблизителния час на пристигането. Ето защо целият вътрешен двор зад високите външни стени беше изпълнен с представители на клана Макгрегър, които се бяха стекли отдалече, за да посрещнат господаря си и да видят булката му англичанка. Всички бяха шумни и весели: въпреки студа някои от мъжете носеха шотландски полички, а навсякъде се виждаха цветовете на клана Макгрегър — синьо, зелено и черно.

Топлото посрещане и хубавите пожелания им отнеха доста време, преди да успеят да си проправят път до голямата зала или това, което Кимбърли си беше представяла, че ще бъде голямата зала. Когато обаче влезе през огромните двойни врати, Кимбърли се зарадва, че макар замъкът Крегора да не е преустроен отвън, вътре е изцяло подновен.

От едновременната голяма зала сега бяха направени стаи: салон, трапезария, зала за билиард и още няколко стаи, които щеше да разгледа по-късно, и всички бяха облицовани с дърво. Нямаше камък, който да не е покрит с дървена ламперия за изолация, а освен това някои от стените бяха и с тапети.

Тя веднага откри идеалното място за големия часовник на майка си — в широкия вестибюл. После хвърли един поглед на трапезарията и видя, че там няма витрина за сервизите. Значи китайският скрин,

който щяха да докарат с останалите вещи на майка ѝ, щеше да свърши добра работа.

— Значи това е тя, а?

Кимбърли се обърна. Една млада жена я гледаше подигравателно. Тя реши, че това сигурно е Неса Макгрегър, а когато Лаклан ги запозна, се убеди в правотата си.

Неса беше дребничка — Кимбърли беше по-висока от нея поне с петнайсетина сантиметра. Но беше поразително красива — с дълга черна коса, сплетена на плитка, и големи сиви очи. Беше слаба като вейка, но осанката ѝ беше величествена.

Момичето я изгледа с неприязън и се обърна към Лаклан:

— Е, сигурно е много богата, защото изобщо не е красива. Голяма кобила. Защо се жениш за това съкровище, Лаклан?

Каза го високо, за да я чуят всички, които ги бяха последвали в залата — и те я чуха и се смълчаха. Кимбърли ахна, по бузите ѝ се разля червенина — никога не беше виждала такава злоба у жена. Неса се усмихна самодоволно.

— Кучка такава — изръмжа Лаклан. — Тя е прекрасна, а ти си направо сляпа, ако не си го забелязала. Освен това не е кобила. За мен ръстът ѝ е идеален. Ако не си на това мнение, това е, защото си джудже.

Това очевидно даде желаниа резултат.

— Джудже, а? Ама ти намерих парите, от които имаше нужда! — разкрещя се Неса. — Нямахте нужда да се жениш за някаква си проклета англичанка, само заради парите ѝ!

— Не е вярно, Неса. Помолих я да се омъжи за мен, когато си мислех, че е бедна като църковна мишка. Не ти ли е минавало през ума, че може да я обичам? И да не съм те чул да я наричаш проклета англичанка, защото баща ѝ е не по-малко шотландец от теб или мен.

— И кой е той?

— Няма значение.

— Така си и помислих — подсмихна се момичето. — Това е лъжа, с която се опитваш да накараш хората да я приемат, но няма да стане.

Лаклан направо побесня и извика:

— Значи искаш да ме изкараш лъжец, така ли? Ако искаш да знаеш, баща ѝ е Иън Макфърсън... — Чуха се ахкания и той се обърна

към залата. — И не искам това да излиза от Крегора. Не го ща тук.

Всички закимаха, а Неса най-последно млъкна. Лаклан кипеше от гняв, че беше успяла да му развали настроението с ревността си и беше накарала Кимбърли да се почувства неудобно.

Кимбърли беше направо смяна. Ревността не оправдаваше подобно злобно поведение — Неса беше постигнала своето, беше успяла да я нарани жестоко. Заслужаваше да я напляскат. Не бяха ли я възпитавали?

Очевидно не, а и Кимбърли беше повече от сигурна, че това няма да е краят. Да не би да трябваше да понася подобни словесни атаки всеки път, когато се видеха? Как ли пък не!

Лаклан ѝ се беше притекъл на помощ. Не му беше за пръв път и очевидно му беше в кръвта да го прави. Но пък тя му беше жена и нямаше как да не го направи. Дори беше излъгал, че я обича. Е, нямаше нужда да го прави. От думите му се подразбираше много, но нищо не се казваше пряко.

Така или иначе, Неса живееше в тази къща и все някога Лаклан нямаше да е наблизо, за да се намеси. Кимбърли нямаше представа колко още ще ѝ се наложи да изтърпи, преди да избухне. Е, щеше да разбере.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Искаше ѝ се да остане на безопасно място в стаята, докато се възстанови от ужаса на първата си среща с Неса. Господарят обаче си беше у дома и вечерта щеше да даде галавечеря за всички членове на клана, както и за близките съседи.

Докато я водеше към горния етаж, за да ѝ покаже покоите ѝ, Лаклан я засипа с извинения за поведението на Неса. Опита да я развесели, като изтъкна, че от четирите преходни стаи — едната беше много голяма баня, изцяло модернизирана с топла и студена течаща вода — можела да си избере една за дрешник или за каквото си пожелае, стига да не се опитва да спи в нея. Леглото щяло да е само едно, каза той, и на него щели да спят заедно.

Тя не се беше изчервила при думите му, всъщност почти не беше реагирала. После той я остави да си почине и да се настани.

От почивка нямаше нужда, но искаше да свърши някои неща. Да, това определено беше цял за лошото ѝ настроение. Ето защо Кимбърли помогна на Джийн да разопакова багажа, а през това време прислужницата почти не млъкна — обсъждаше просташките маниери на недодяланите шотландки, за да се опита да я разсее.

После Кимбърли я изпрати да намери вещите ѝ от Нортъмбърланд. Нямаше да се почувства у дома си в замъка Крегора, докато не видеше скъпоценните си мебели на избраните вече места.

Покоите на Лаклан бяха много хубави и тя го забеляза, когато най-после отдели време да ги разгледа. През големите прозорци струеше много светлина, а от всяка стая се откриваше великолепна гледка към езерото и планините. В спалнята, най-голямата стая, дори имаше малко балконче с френски прозорец с изглед към кея с лодките. Представи си колко хубаво щеше да е да закусват там през лятото.

Тъмnozелени пердета от меко кадифе бяха спуснати на всеки прозорец. Тапетите бяха в няколко тона пастелносиво, с многобройни рисунки на придворни от френския двор от времето, когато белите напудрени перуки са се носели и от мъже, и от жени. Дебели килими

покриваха почти всеки сантиметър от дървения под и по всяка вероятност бяха направени по поръчка, тъй като бяха на сини и черни кръгове на зелен фон — цветовете на клана Макгрегър.

Една от стаите Лаклан определено използваше за дрешник — гардеробите бяха пълни с негови дрехи — както и за почивка. Имаше шезлонг, голямо бюро, няколко фотьойла за четене и маси. Беше достатъчно голяма и за двете си предназначения, също като другата стая, която Кимбърли щеше да използва за дрешник и почивка поне докато не станеше време да се мисли за детска. А това щеше да се наложи, ако такава стая нямаше.

При мисълта, че собствените ѝ деца някой ден ще тичат из тези стаи, настроението на Кимбърли се разведри и тя с нетърпение се зачуди кога ли ще разгледа останалата част от замъка. Скоро Джийн се върна и съобщи, че вещите ѝ са пристигнали от Нортъмбърланд и са складирани в мазето — всички, дори дрехите ѝ — и Кимбърли реши да провери какво става. Може би мазето беше преустроено също като голямата зала.

Очакванията ѝ обаче не се оправдаха. Мазето беше влажно и мрачно, старите каменни стени не бяха измазани. Гъмжеше от паяци. Беше много мръсно, защото там складираха вглищата — основния източник на гориво в Шотландия, където нямаше много дървета.

Върнаха се да намерят фенер и повикаха и двама слуги здравеняци, за да пренесат куфарите и мебелите на горния етаж. След като ги откриеха, разбира се, защото долу имаше безброй стаи и стаички и множество тесни коридори, които се простираха във всички посоки. Там сякаш бяха складирани вещи, събирани от векове, най-вече стари мебели, целите покрити с паяжини.

Най-после успяха да открият стаята, в която бяха оставили вещите на Кимбърли — но по-добре да не бяха. Тя вдигна високо фенера и заразглежда изпотрошеното си семейно наследство.

Големият часовник беше хвърлен на земята, малката му стрелка я нямаше, целият беше нацърбен, напукан, сякаш бяха го секли със секира. Краката на китайския шкаф липсваха, вратичките му бяха изтръгнати от пантите, изящната дърворезба беше накълцана — може би със същата секира.

Голямата картина изглеждаше сякаш някой беше скачал по нея — скъсана, а рамката — пукната. Малките масички, тристагодишната

пейка, античните вази, богато украсената с дърворезба китайска ракла — всичко беше изпотрошено. Дори скриновете ѝ бяха изтърбушени, а дрехите ѝ бяха разпилени по мръсния под.

Кимбърли гледаше невярващо, не можеше да си поеме дъх. Направи крачка напред, после още една, но не посегна към нищо. Разплака се. Това беше всичко, което ѝ беше оставила майка ѝ, а сега вече и него го нямаше. Само изпотрошени боклуци, които ставаха единствено за огъня. Умишленото вандалство — тя не се и съмняваше, че е умишлено, дори и в ужаса си — беше невероятно. А в замъка имаше само един човек, който би могъл да извърши подобно нещо.

Неса!

— Госпожо, тези изпочупени неща — това ли е багажът ви? — попита Джийн ужасено.

Кимбърли не отговори, а погледна един от обърканите прислужници и смразяващо тихо попита:

— Къде е Неса?

— Най-вероятно при господаря. Следва го като сянка — отвърна той.

— А той къде е?

И двамата слуги свиха рамене. Нямаше нужда Кимбърли да задава повече въпроси. Щеше да го намери, нея също, дори и да трябваше да претърси сантиметър по сантиметър целия замък. А когато я откриеше, щеше да ѝ даде да се разбере. Направо се задавяше от обидата, беше бясна и не знаеше какво щеше да направи, но не беше изключено да се стигне до убийство.

Откри Лаклан в нещо като кабинет. Десетки хора от клана настояваха той да ги изслуша, искаха да му докладват, да се оплакват и така нататък. Очевидно в Крегора хората не се церемоняха много и човек на практика не можеше да остане насаме. Вместо да чакат реда си в коридора, всички се бяха скупчили в стаята, която за щастие беше голяма.

Лаклан ѝ се усмихна, после забеляза сълзите ѝ и веднага стана. Тя обаче почти не го погледна, защото се оглеждаше за братовчедка му. Не я видя, но тъкмо когато понечи да излезе, Неса се надигна да види какво е привлякло вниманието на Лаклан.

Беше седяла на едно столче до стената, без да се меси — сигурно слушаше за какво си говорят.

— Какво е станало, Кимбър? — загрижено попита Лаклан.

Тя не го чу. Погледът ѝ беше прикован в Неса и единственото нещо, за което си мислеше, беше как да стигне до нея. Неса обаче разбра какво ще стане и тичешком заобиколи писалището, за да е подалече от Кимбърли.

— Лаклан, спаси ме от това чудовище! — изкрещя Неса. — Тя е луда!

— Луда ли? — отвърна Кимбърли, докато си проправяше път през тълпата. — Съзнаваш ли какво си направила? Нещата, които си унищожила, бяха безценни! Те бяха единственото нещо, което ми остави майка ми, когато почина!

— Нищо не съм унищожила! Донесоха ги така, както ги виждаш! Кимбърли млъкна, но после се сети за следите от секирата.

— Не ти вярвам...

— Вярно е — не се отказваше Неса. — Каруцарят каза, че му се откачило едно колело и всичко изпопадало, защото не било вързано както трябва.

— Ако са паднали от един-два метра, нямаше всички да са изпотрошени!

— Станало е край някаква клисура и всичко се е разбило долу в камъните.

Възможно беше. Невероятно, но все пак възможно. А това, че Неса вече си беше показала рогата, не означаваше, че това е нейна работа.

Кимбърли спря и я погледна в очите.

— Значи ще питам каруцаря.

— Няма го. Замина си.

Кимбърли настръхна. В изражението на Неса се четеше прекалено задоволство. Разбра, че лъже, а после получи и потвърждение.

— Няма смисъл да питаш каруцаря — каза един от мъжете и неодобрително изгледа тъмнокосото момиче. — Ти си лъжкия, Неса Макгрегър, и ме е срам да те нарека моя роднина. Аз помагах при разтоварването на каруцата. Нищо му нямаше на багажа. Не помниш ли, че дори те попитах, защо искаш да сложиш такива красиви неща в мазето?

Лицето на Неса почервения. Кимбърли също пламна — от гняв. И докато Неса гневно стрелкаше с поглед човека, който я обвиняваше, тя бързо се приближи и я зашлеви.

— Как смееш!... — викна Неса и се хвана за бузата.

— Имаш късмет, че не ти посегнах с брадвата, както си направила ти с моите съкровища. Това, което те е тласнала да извършиш злобата ти, Неса, е непоправимо. Отказвам да живея в една къща с толкова зъл човек.

Тя веднага осъзна грешката си, но вече беше изрекла ултиматума и гордостта не ѝ позволяваше да си върне думите назад. Вече беше твърде късно — не можеше да се направи нищо. За нейно огромно облекчение обаче и мъжът ѝ беше на същото мнение.

— Няма да има нужда, Кимбър — каза Лаклан зад нея и я прегърна. — Още тази вечер Неса си стяга багажа и утре сутринта си тръгва, защото и аз няма да търпя толкова зла жена в къщата си. И ти се кълна, че ще намеря най-добрите майстори да поправят мебелите на майка ти, а Неса ще си плати за повредите с парите, които твърди, че е намерила.

Неса пребледня.

— Това е мой дом — каза тя сподавено.

— Вече не. С твоето поведение ти вече нямаш право да го наричаш така.

— Не е честно! Тя трябва да си върви, не аз! Не ѝ е мястото тук. Това е мой дом!

— Неса, миличка, ти дори не разбираш какво си направила — тъжно отбеляза Лаклан.

Може би заради неодобрението, което прочете в гласа му, тя отново се ядоса.

— Това значи е благодарността след всичко, което направих за теб? Ти дори не ме попита как ти намерих парите! Продадох се на Гейвин Кърн — това направих!

Каза го, сякаш очакваше той да се разкае. Лаклан обаче се изненада, а после се ядоса, но не и заради това, на което тя се надяваше.

— В такъв случай ще вдигаме още една сватба — хладно заяви Лаклан, след като се овладя.

— Няма да се омъжа за него! — изпищя Неса.

— Спала си с него, значи ще се омъжиш за него, и това ти го казва главатарят на клана Макгрегър, Неса.

Тя ахна и Кимбърли разбра, че след като ѝ го е заявил по този начин, това е неоспорима заповед. Неса запретна поли и избяга от стаята.

— Ще се скрие някъде, обзалагам се. Нали знам как мрази Гейвин Кърн — обади се някой в настъпилата неловка тишина.

— Поне десет пъти я е молил да се омъжи за него — отбеляза друг. — Е, най-сетне успя. Не може да му откаже.

— Ако успее да я намери.

— Стигнете я и я спрете — заповяда Лаклан на двамата мъже, които бяха най-близо до вратата. — Някой друг да доведе Гейвин, за да му вдигнем сватба. Още тази вечер. Иначе ще си имате работа с мен.

Незнайно защо, на Кимбърли ѝ стана жал за Неса. Не ѝ беше по вкуса да принуждават жена да се омъжва за мъж, когото презира. Тя обаче си замълча. В края на краищата не ѝ беше чак толкова жал.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Празничната вечеря мина весело, само с няколко изключения, които обаче не успяха да развалят доброто настроение на всички. А след като Лаклан на всеослушание разказа за Уинифред, за това, че най-после са я открили и че е върнала наследството му, настана истинска веселба.

Модернизацията обаче си имаше и лоши страни. След преустройството на голямата зала в замъка вече нямаше достатъчно място за много хора, да не говорим за истинско пиршество, както беше в случая. Така че храната се сервираше в трапезарията, но гостите се хранеха в коридора и салона по пейки и столове, наслагани покрай стените.

Едно от изключенията беше Неса, разбира се. Тя се беше сгушила на един диван, гледаше недоволно и от време на време, ако някой се опиташе да я заговори, избухваше. Малцина обаче се осмелиха да го направят.

Кимбърли се помъчи да се успокои — нали една дама никога не показва тъгата си. Но беше прекалено обидена, за да се усмихва. Уверението на Лаклан, че всичко може да се оправи и отново да изглежда като чисто ново, след като беше прегледал щетите, не ѝ беше помогнало. Първо, тя се съмняваше, че това е възможно. Освен това не искаше нещата ѝ да изглеждат нови. Те бяха антики. Трябваше да изглеждат стари, но добре запазени.

Реши да изчака. Съпругът ѝ беше твърдо решен да поправи тази несправедливост. Ако изобщо можеше да се направи нещо, той щеше да го направи, и то както трябва. Само при мисълта за това тя се почувства по-добре и той ѝ стана близък. Не че сърцето ѝ имаше нужда от някакво насърчаване в това отношение.

Гейвин Кърн, за разлика от нея, беше много щастлив. Очевидно отдавна беше молил Неса да се омъжи за него. Кимбърли не можеше да проумее защо насила карат момичето да се омъжва за него, докато не ѝ се предостави възможност да поговори с Гейвин насаме.

Лаклан, който през цялото време беше неотлъчно до нея, беше извикан да се справи с някаква разпра, избухнала между двама малко по-буйни гости, преди тя да прерасне в размяна на удари. Точно когато го извикаха, двамата разговаряха с Гейвин, така че Кимбърли остана насаме с него и успя да задоволи любопитството си.

Гейвин, както вече беше разбрала, беше от замъка от другата страна на езерото, всъщност той беше собственикът. Там бил роден, така че открай време бил съсед, но беше към тридесетте, доста по-възрастен от Лаклан и Неса, и затова не бяха расли заедно. Той обаче бил първият, който забелязал мига, в който Неса започнала да разцъфва и да се превръща в красавица. Все още не се интересувала от мъже, но това не го възпряло и оттогава я ухажвал, но безуспешно.

— Значи нямаш нищо против да се ожениш за жена, която... — попита Кимбърли, след като научи тези подробности.

— Която ме презира? — услужливо довърши въпроса ѝ той. — Но тя не ме презира. Твърди, че ме презира, и до едно време ѝ вярвах, но вече знам, че не е така. Винаги се обръща към мен, когато има нужда от помощ. Винаги ме търси, за да си поплаче, когато ѝ е тъжно. Споделя мечтите си с мен, разказва ми желанията си. И винаги ми ставаше много криво, когато ми разказваше как обича Макгрегър, докато не разбрах, че това ѝ е просто навик от детинство.

Той наистина изглеждаше добър човек, прекалено добър за отмъстителната Неса. Беше рус, с кафяви очи, на ръст колкото нея, чертите му бяха правилни, а не необичайни като на Лаклан, излъчваше сила и топлина.

— Много е сърдита — каза Кимбърли. — И е дошла при теб... — Тя спря, защото ѝ стана неудобно.

— Винаги идва при мен, когато има нужда от помощ — отвърна той. Беше разбрал какво иска да каже Кимбърли. — В случая тя просто можеше да поиска парите и аз щях да ѝ ги дам. Тя го знаеше. Обаче е честолюбива и знаеше, че няма как да ми ги върне, затова предложи себе си. Трябваше да ѝ откажа, но... — той се изчерви — от много отдавна я искам и се молах и се надявах, че това ще се случи и че Макгрегър ще научи, и че...

— И ще я принуди да се омъжи за теб?

— Да — каза той и се усмихна. — А и знаех, че тя знае каква ще е неговата реакция. Прекалено много пъти ми беше отказвала. Просто

честолюбието ѝ пречеше да ме приеме.

— Искаш да кажеш, че си е променила мнението и е искала да се омъжи за теб, но не е знаела как да ти го каже?

— Да — кимна той. — Прекарах с нея цяла нощ. И разбрах много неща за чувствата ѝ, неща, за които и самата тя не знаеше. Сега не иска да си признае, но всичко е заради гордостта ѝ. Сложен характер има моята Неса.

„Тя е зловна, поставя се над всички и...“ — е, след тази нощ на Кимбърли вече нямаше да ѝ се налага да гадае за мотивите ѝ. Неса можеше да си бъде сложна, колкото си иска, стига да си проявяваше сложността от другата страна на езерото, а не в Крегора.

Поговориха си още малко, после дойде Лаклан.

Малко след това започна венчавката, направо в салона.

Неса все така се мръщеше. Не се беше преоблякла в нещо подходящо за случая, нито си беше оправила косата. Не беше хапнала от храната, която ѝ бяха предложили. Освен това отказваше да отговаря на въпросите, които ѝ задаваха.

Церемонията обаче се ръководеше от човек от клана Макгрегър и всеки път, когато Неса откажеше да отговори, той просто вдигаше поглед към събралите се и казваше нещо от рода на:

— Неса Макгрегър казва, че е съгласна. Всички сте свидетели.

На Кимбърли това ѝ се стори малко средновековно, но Неса определено не изглеждаше изненадана, че я омъжват насила. А когато всичко приключи, Гейвин Кърн радостно възкликна, праметна Неса през рамо и я понесе към вратата като победител.

Всички шумно изразиха одобрението си.

— Не виждаш ли, че имам крака, дървеняк такъв! Пусни ме! — изкрещя Неса.

Гейвин се разсмя.

— Не и преди да съм те пренесъл на сигурно място от татък езерото, миличка.

— Ако смяташ, че бракът ти дава право да се налагаш... — Неса за момент млъкна, после упорито продължи: — Е, ще видим.

— Мисля, че я поверих в сигурни ръце — каза Лаклан.

Кимбърли косо го изгледа.

— Тя обаче май не е съгласна.

Лаклан се усмихна.

— Виж, ако изпитваше някаква злоба към него, тя щеше да се закълне, че ще изтръгне сърцето му. Обзалагам се, че след месец ще ми благодари.

— Или ще се закълне, че ще изтръгне твоето сърце.

Той се засмя и я целуна пред всички. Гостите заръкопляскаха. Макар че тази показност я смути, ѝ стана приятно. Кланът Макгрегър я приемаше. А Неса... е, Неса вече беше от клана Кърн.

След изпълнения със събития и емоции ден Кимбърли си легна рано. Лаклан се извини пред гостите и я придружи, но не се опита да я люби, както тя очакваше, а просто я прегърна и успокоително ѝ зашепна. Тя отново се разплака. Но сълзите не бяха за нещата на майка ѝ. Кимбърли си мислеше, че не може отново да се разгневи, че Лаклан не я обича — защото вече със сигурност знаеше, че сърцето ѝ не ѝ принадлежи, че то вече е изцяло негово.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

След седмица дойдоха ездачите — трийсет или четирийсет, трудно беше да се изброят, всички в еднакво червено-зелено шотландско каре. Минаха по спуснатия мост, сякаш замъкът беше техен, спряха във вътрешния двор пред голямата кула и се развикаха Макгрегър да излезе.

Лаклан, който наблюдаваше пристигането им от салона с нещо средно между ужас и раздражение, реши, че за появата им е виновна Неса. Вероятно им беше изпратила съобщение в яда си и дори после да беше съжалявала, беше прекалено късно.

И сега те бяха тук. Нямахте друг избор, освен да излезе и да разбере какво искат.

Но щом излезе в коридора, видя Кимбърли — беше тръгнала да види непознатите и да разбере какво искат. Лаклан предпочиташе засега да не ѝ казва кои са, така че я грабна през кръста и я избута към салона с предупреждението „Стой вътре“.

Подобни думи, изречени като заповед и без обяснение, съвсем разбираемо я караха да не се подчинява, още повече че си беше любопитна от малка.

— Аз съм Лаклан Макгрегър. Какво искате — извика той, щом отвори вратата.

— Казаха ни, че при тебе е сестра ни — отговори един тъмнокос младеж в средата. — Дойдохме да я видим.

— Да не би всичките да сте ѝ братя? — недоверчиво попита Лаклан.

— Не — каза младежът и вдигна ръка.

При този сигнал един кон излезе напред, после още един и още един. Докато свършат, напред бяха излезли почти половината.

— За кого става дума? — прошепна Кимбърли зад гърба на Лаклан.

— За теб, скъпа — въздъхна Лаклан. — Всички са от клана Макфърсън. — После се обърна към младежа, който явно бе избран за

говорител: — Можете да я видите, но не си мислете, че можете да я отведете с вас. Сега тя принадлежи на Крегора и на мен.

Младият мъж кимна и слезе от коня. Кимбърли вече се беше показала иззад Лаклан и удивено разглеждаше дългата редица ездачи. Излезлите напред, които също слизаха от конете, бяха младежи, до един по-малки от нея, имаше и едно момче на седем-осем години.

Нейни братя? Тя ги преброи, зяпнала от изненада. Цели шестнадесет братя досущ един като друг, наистина много си приличаха. Повечето бяха тъмноруси като нея, със същите тъмнозелени очи.

Сега ѝ стана ясно откъде е наследила ръста си — не от семейството на майка си, както винаги си беше мислила. Този, който беше проговорил, като че ли беше най-големият и беше висок почти колкото Лаклан. Още четирима бяха толкова високи, още петима почти толкова високи, а най-малките — е, още не бяха престанали да растат. Тя направо не можеше да повярва. Беше израсла без братя и без сестри, а сега имаше... — дори не можеше да ги изброи на двете си ръце. Това беше една от мълвите, а ако се окажеше вярна, колко ли от другите истории, които се носеха за легендарния Иън Макфърсън, щяха да се окажат истина?

— Не сме прочути с търпеливостта си, Макгрегър — каза едно от по-младите момчета. — Ще я доведеш ли?

Едно друго момче го сръга в ребрата и кимна към Кимбърли, като в същия момент дяволито ѝ се усмихна. Последва хихикане от всички страни, а после всички започнаха да ѝ се усмихват и да говорят един през друг.

— Боже, та тя е по-голяма от теб, Иън Първи. Вече няма да ни се правиш на господар!

— Ти все още ще ми ближеш ботушите, Джони, ако реша, че трябва да се изчистят — отвърна Иън Първи и погледна по-малкия си брат с поглед, в който се четеше обещанието, че ботушите му наистина скоро ще имат нужда от чистене.

Джони го изгледа гневно, но преди да успее да отвърне, се намеси още един от братята.

— Не ти ли се струва, че е прекалено дребна, за да е от рода Макфърсън?

— Тя е момиче, глупчо — отвърна друг от братята. — Момичетата са по-дребни.

— Винаги съм искал сестра — срамежливо отбеляза едно по-малко момче.

— Доналд има сестра — малко объркано изтъкна едно от момчетата.

— Сестрата на Доналд не е от рода Макфърсън, Чарлс. Тя не е нито твоя, нито моя сестра. Тази е от рода Макфърсън и си е наша. На всички.

— Прилича на Иън Шести. Видя ли?

Иън Шести, очевидно най-младият, се изчерви и смотолев:

— Изобщо не прилича на мен.

Кимбърли му се усмихна. Стори ѝ се забавно, че добавят числа към имената си. Спомни си, че така наречените ѝ братя до един имат различни майки — е, поне повечето, и си представи как тези майки гордо са искали да нарекат синовете си на бащата и са го направили, независимо от объркването, което е щяло да се получи. Тези числа бяха за по-голяма яснота.

Тя се зачуди как ли ще може да запомни имената и номерата на всичките. Дали щяха да останат достатъчно дълго, за да си струва да си даде труда да разбере кой, кой е? В момента ѝ се искаше да прегърне най-малкото момче. Всъщност искаше ѝ се да ги прегърне всичките. Те обаче бяха страшно много, всичките бяха рошави и носеха ножове, закопчани за краката, всички бяха много по-едри от нея, независимо че бяха по-малки. Беше поразена, че са толкова много. Независимо че ѝ бяха братя, за нея все още си бяха непознати.

— О, виж как сияе лицето ѝ — изненадано отбеляза едно тъмнокосо момче. — Сега вече той няма да изпитва съмнение, че е негова.

— Да, вероятно мрачното му настроение ще мине.

— След като получи главата на Иън Първи за това, че го е накарал да чака — подсмихна се Джони.

Иън Първи се изчерви, че е забравил получените заповеди, и рязко се обърна към мъжете, които все още не бяха слезли от конете. Кимбърли се разтрепери. Беше забравила, че има и други представители на клана Макфърсън — братовчеди, втори братовчеди,

дори и трети, както ѝ казаха по-късно. Набързо разгледа ездачите, но не видя нито един, който да е достатъчно възрастен, за да ѝ е баща.

Един от мъжете обърна коня си и излезе през портата. Ако отвън беше Иън Макфърсън... Но от какво ли се страхуваше? Че няма да я хареса? Че тя няма да го хареса? Според Сесил този човек беше съблазнил майка ѝ за отмъщение. А как да го хареса, при положение че това ѝ беше известно? Независимо от това обаче, майка ѝ го беше обичала. И Сесил не го беше отрекъл. Сигурно не е бил лош, щом нежната Мелиса го е обичала.

В този момент човекът, който беше излязъл, се върна, а зад него се показва един много едър мъж — изглеждаше още по-едър в дългия си овчи кожух. Той му придаваше див вид и това впечатление се подсилваше още повече от дългата му тъмноруса коса, на места вече прошарена. Имаше остри черти, сякаш изсечени, но под тях личеше, че навремето сигурно е карал жените да въздишат по него.

В мига, в който премина през портата, той насочи поглед право към Кимбърли. Очите му направо я пронизваха, тревожеха я. Бяха тъмнозелени като нейните, но в тях се четеше студенина, мъртвило, сякаш този човек вече не изпитваше радост от живота.

Всички се разстъпиха да му направят път. Кимбърли несъзнателно се притисна до Лаклан, а той я прегърна през раменете. Не беше подготвена за такова нещо, наистина не беше.

А после той застана пред нея — Иън Макфърсън, легендата, кошмарът за малките деца — баща ѝ. Тя дълбоко въздъхна, когато най-после забеляза прикритата предпазливост в изражението му. Той също беше много нервен, много несигурен и това я накара да омекне.

— Здравей, татко — усмихна се тя.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кимбърли донесе на Иън чаша подгрято вино с подправки и седна до него на дивана в приемната. Сигурно щяха да ѝ останат белези от мечата прегръдка, с която я беше приветствал пред къщата, преди всички да влязат на топло.

Иън беше заплакал. Тя все още не можеше да повярва и дори нямаше да разбере, ако един от братята ѝ не ѝ го беше споменал.

Лаклан се беше нагърбил с уреждането на въпроса за спането за многото гости, за да може тя да прекара известно време насаме с баща си. Кимбърли не беше сигурна, че това е подходящо толкова скоро — все още се чувстваха неловко заедно. Тя обаче искаше да разпита баща си за толкова много неща, че нямаше търпение да изчака.

— Как разбра, че съм тук? — внимателно подхвана Кимбърли.

— Получих писмо от Сесил Ричардс. Отначало реших, че е някаква лоша шега. Пише, че жена му починала. — Той затвори очи за миг, после продължи: — Пише, че според него нямало смисъл повече да твърди, че копелето на Мелиса е негово.

— Това не е съвсем вярно. Поне не е решение, което е взел по собствено желание. Майка ми почина преди повече от година, но той съвсем наскоро ми съобщи, че ти си ми баща, а не той. Освен това не искаше да ми го каже, просто така се случи. Реших да се опитам да те намеря, но явно той е пожелал да ти го каже пръв.

— Все още не мога да понеса мисълта, че е починала — тихо промълви баща ѝ. — Изоставих всяка надежда, че отново ще сме заедно или че отново ще я видя още преди години, но и за миг не престанах да я обичам. Любовта ми беше вечна. И никога не ми е минавало през ума, че може да е умряла... — Той преглътна. — Извинявай. За мен тя е починала току-що, все още не мога да се примиря с мисълта, че е мъртва.

— Разбирам. Но искам да ми кажеш нещо. Сесил каза, че си обичал Ели и че си съблазнил майка ми, само за да му отмъстиш.

Иън почервения от гняв при думите ѝ:

— Мръсник! Лъже, за да скрие собствените си грехове. Ако някой изобщо е искал да мъсти, това беше той.

— Какво всъщност се случи тогава?

— Той обичаше Елинор, много я обичаше. Не разбираше, че тя е алчна и безчувствена, според него тя не беше способна да причини на някого зло. Освен това тя се съгласи да се омъжи за него. Искаше богатството му и титлата графиня — или поне така си мислеше. Всъщност истината беше, че тя не можеше да го понася, и точно преди сватбата реши, че не си струва да го прави заради парите, че не може да живее с него.

— Значи му е казала? Отказала е сватбата?

— Не. Той ѝ беше направил много хубави и скъпи подаръци, които тя искаше да задържи. Тя знаеше, че той ще си ги поиска обратно, и с право, ако не се омъжи за него. Но аз разбрах за това едва по-късно. По това време тя плачеше и ме молеше да я отведа и да я скрия някъде в Шотландия. Твърдеше, че страшно са се скарали и че той щял да я убие, ако я откриел. Аз знаех, че Сесил има непредсказуем характер, но излязох голям глупак, че ѝ повярвах.

— Значи не са се карали?

— Не, просто го е използвала за предлог да ме накара да ѝ помогна. Дори си го призна, след като пресякохме границата, и се присмя на наивността ми. Трябваше да я оставя да продължи сама и да кажа истината на Сесил, та да си я търси, ако е такъв глупак, та все още да е влюбен в нея. Но толкова се бях ядосал, че исках да я върна, за да се срещне с него. Това ми беше втората грешка.

— Защо?

— Защото тя отказа да се върне, а когато аз настоях, се засмя и препусна в нощта. После чух вик. Когато я настигнах, беше мъртва, а конят ѝ — осакатен. Направо ме е срам да си кажа, че изпитах повече мъка, че трябваше да довърша коня, а не за смъртта ѝ, защото тя беше голяма лъжкия.

— Но Сесил си е мислил, че си я обичал и че си се мъчел да му я отнемеш. Поне така ми каза. Защо е бил на това мнение?

— Защото не събрах кураж да му кажа, че тя бяга от него. Това би го погубило, а на мен ми се искаше да му го спестя. Ето защо му казах, че и аз я обичам. Реших, че е по-добре да ме мрази, ако не може да ми прости, вместо да научи за истинските ѝ чувства.

— Мисля, че това ти е била третата грешка. Оттогава той мрази всички шотландци и откакто го помня, е студен и мрачен човек.

— С удоволствие го научавам.

Това я изненада.

— Значи и ти си го мразел не по-малко, отколкото той теб? В такъв случай защо си се опитал да го предпазиш от Елинол?

— Защото това се случи преди той да ми отмъсти, когато все още бях негов приятел и се чувствах много виновен за цялата бъркотия.

Кимбърли се намръщи.

— И аз съм объркана. Сесил твърди, че не той, а ти си му отмъстил. Ти наистина ли съблазни майка ми?

— Не, скъпа, аз обичах майка ти. Винаги съм обичал Мели, но не мислех, че някога ще можем да се съберем. Тя беше богата, знаеш го, и родителите й искаха да се омъжи за някой с титла. Моето семейство не беше бедно, но в никакъв случай не можеше да се мери с нейното. А после открих, че тя отвръща на чувствата ми, и бях най-щастливият мъж на земята.

— И това е станало преди тя да се омъжи за Сесил?

— Да, и преди той да й направи предложение. Щяхме да забегнем двамата. Пазехме го в тайна, защото нейните родители нямаше да го одобрят. Сесил обаче разбра, че я обичам. Бях прекалено щастлив, за да не го забележи.

— И се е опитал да ти я отнеме?

— Не само се опита, ами успя. А аз бях прекалено записан, за да забележа какво крои — горчиво отвърна Иън.

— Но как?

— Един ден дойде при мен, каза ми, че разбрал какво съм направил с Елинол, че нямало мъж, който да не се влюби в нея, и че ми прощавал за това.

Кимбърли се ококори недоверчиво.

— Сесил ти е казал, че ти прощава?

— Лъжа е било, скъпа, но тогава не го знаех. Каза, че моето присъствие му напомняло за случилото се, и ме помоли да замина някъде за кратко, за да му дам възможност да го превъзмогне, без постоянно да съм му пред очите. Не можех да му откажа — чувствах се виновен, исках да му спестя болката. Трябваше да му кажа истината

— но пак сгреших и не го направих. Това все пак можеше да го накара да промени плановете си.

— Значи си заминал?

— Да, съгласих се да замина за известно време.

— А защо не си взел и майка ми? Нали вече сте били намислили да забегнете заедно?

— По това време тя беше в Лондон. Майка ѝ беше организираща голямо тържество по случай рождения си ден. Аз обаче отидох в Лондон да я намеря. Всеки път, когато отивах да я посетя, нея я нямаше или беше неразположена, но не ми дойде наум, че нещо не е наред. Всеки ден ходех в градската им къща и всеки път ме връщаха.

— Искаш да кажеш, че не е искала да те види?

— Не, не е знаела, че съм там. Не ѝ бяха казали. Само ѝ бяха споменали, че баща ѝ е разбрал за нас и ми е платил, за да се махна. След като го чула и от баща си, тя му повярвала — решила, че съм я зарязал за пари, и много тъгувала. Не знам какво му е казал Сесил, но го е накарал да излъже за мен и да се съгласи Сесил веднага да се ожени за Мели. А тя била прекалено разстроена, за да протестира.

— Боже Господи, собственият ѝ баща...

— Не вини него, скъпа. Той сигурно си е мислил, че я пази от мен. Господ знае какво му е казал Сесил, но той насъска всички ни един срещу друг, всички ни манипулира с лъжите си, за да се сдобие с жената, която обичах. Въпреки че не я е обичал. Просто е искал да направи така, че да не се съберем.

Кимбърли тъжно поклати глава.

— Значи са се оженили в Лондон още преди да си успял да разговаряш с нея, за да ѝ кажеш истината?

— Не, оженили се веднага щом се върнали в провинцията, а аз не знаех, че тя дори вече не е в Лондон. А толкова много исках да я видя! Сесил вече изобщо не ме интересуваше, така че щом разбрах, че е заминала, се върнах в Нортъмбърланд. И един съсед ми каза, че се оженили само два дни преди да пристигна.

— Защо не си я отвлякъл? — попита го Кимбърли почти ядосано. — Защо си я оставил да бъде нещастна с него?

— Да не би да си мислиш, че не съм се опитвал? Направо беше съсипана, че ми беше отказала. Но не можеше да дойде с мен, беше омъжена.

— Дори и след като е разбрала, че и двамата са ви измамили?

— Да, тя беше много морална. Вече нямаше връщане назад. Беше дала брачна клетва за добро или лошо. И въпреки че ме обичаше, не искаше да нарушава брачния си обет.

Кимбърли уморено се облегна на дивана. Сега смътно си спомняше някои неща от детството си, неща, които отдавна беше забравила. Спомняше си как майка ѝ никога не оставаше в стаята, когато на гости им идваха бабата и дядото, дори не разговаряше с тях и не беше отишла на погребението им, когато и двамата бяха починали при пътна злополука с карета.

— Мисля, че тя изобщо не е простила на родителите си. По това време бях прекалено малка, за да се чудя защо никога не разговаря с тях, когато ни идваха на гости.

Той се пресегна и я стисна за ръката.

— Нищо не е в състояние да върне тези три погубени живота, скъпа.

— Да, наистина. — Тя въздъхна. — И дори не ти е казала за мен?

— Беше скоро след... Мисля, че не знаеше за теб, когато говорихме за последен път.

Тя се изчерви. Беше трудно да си представи как майка ѝ се люби с този мъж в грях. Но те бяха възнамерявали да се оженят, да прекарат живота си заедно. Това беше повече, отколкото тя можеше да каже за себе си и Лаклан. Но пък тя и Лаклан се бяха оженили, а родителите ѝ не го бяха направили.

— Знам, че шотландските планини са твой дом, но никога ли не си се връщал?

— Не, нито веднъж. Знаех, че ако я видя пак, ще я отвлека пряко волята ѝ и тя ще ме намрази. И че ако видя Сесил... знаеш ли, много години си мислех да го убия. Затова тешах мъката си с уиски и жени и... — Той сви рамене. — Е, ти вече видя резултата от усилията ми.

Каза го, сякаш беше нещо съвсем естествено, без изобщо да се смути. Имаше шестнадесет извънбрачни деца, не, седемнадесет с нея. Освен това очевидно правеше каквото е необходимо за тях, отглеждаше ги, защото всички живееха с него. Тя си представяше как се опитват да се убият един друг за забавление — нали такава слава им се носеше.

— Да, синовете ти са много добри — усмихна се тя.

— Обаче нямам още нито едно внуче — измърмори той.

Тя почти се задави.

— Е, никой от тях още не е женен, нали?

Той повдигна рунтавите си вежди и я погледна така, сякаш искаше да ѝ каже: „Това пък какво общо има?“. Тя се зачуди дали и всички майки на синовете му не живеят с него, но не се реши да попита, а вместо това каза:

— Да разбирам ли, че искаш внуци?

— Да. На тази възраст е удоволствие човек да е заобиколен от деца, но за жалост девойчето, в което съм влюбен сега, е ялово. Ти да не би да очакваш дете?

Кимбърли се изчерви.

— Не, аз съвсем скоро се омъжих — каза тя. Това очевидно не означаваше много в нейното необикновено семейство, разбира се, но за щастие той не ѝ го изтъкна.

— Щастлива си с Макгрегър, нали?

— Той не ме обича, но много добре се разбираме.

Защо ли си беше признала?

— Тогава защо се омъжи за него, девойче?

Логичен въпрос, а руменината ѝ му подсказа отговора. Той изсумтя. За щастие, точно в този момент влезе Лаклан.

— Значи ти не обичаш дъщеря ми, Лаклан Макгрегър? — рязко попита баща ѝ.

Кимбърли вдигна поглед и цялата поруменя. Не можеше да повярва, че Иън ще го каже така направо. Усмивката на Лаклан се стопи.

— Разбира се, че я обичам — каза той сериозно. — Кой казва, че не я обичам?

— Тя.

Той я погледна със зелените си очи. В тях се четеше изненада, после пролича разочарование. Лаклан въздъхна, наведе се и я метна през рамо.

Тя ахна, баща ѝ се засмя, а Лаклан каза:

— Ще прощаваш, Иън, но трябва да обясня някои неща на дъщеря ти, като например разликата между това да спиш с момиче и да го любиш. Тя очевидно не знае, че разлика има.

— Как можа да кажеш това на баща ми? — крещеше Кимбърли.
— Как можа!

Лаклан я беше отнесъл в съседната стая, спалнята им, и я беше сложил на леглото. Сега се беше надвесил над нея и я гледаше весело, но Кимбърли беше прекалено ядосана, за да го забележи.

— Хайде сега, много добре знам какво казах. И той ме чу и ме разбра. Може би ти си единствената, която не е чула и не е разбрала.

— Но как можа да го направиш?

— Баща ти е стар мераклия, Кимбър. Доказателство за това е времето, което ми отне да намеря място за спане за домочадието му. Само на теб ти стана неудобно от това, което казах, а и така трябва, защото ако ми кажеш, че никога не си ме чула да казвам, че те обичам, ще ти насиня...

— Не съм. Нито веднъж. Кога си го казал?

— В деня, в който пристигнахме тук, го казах на Неса, и съм сигурен, че и ти ме чу. Но не става въпрос за това. Как може да не си разбрала, че те обичам, скъпа, когато всеки път, когато те погледна или докосна, и особено когато те любя, винаги ти казвам колко много те обичам?

Кимбърли отвори уста да възрази, но думите му достигнаха до съзнанието ѝ и тя бавно сви устни. Не беше важно дали и кога ѝ го е казал преди — нали току-що ѝ го беше казал.

— Обичаш ме?

Той я изгледа гневно.

— Май все пак трябва да те понасиня, а?

Тя се усмихна и го прегърна през врата.

— Не, но ще си взема малко от любовта, за която ми говориш. Защото очевидно съм прекалено тъпа и често не те разбирам.

Той се засмя.

— Несъмнено се дължи на английската ти кръв. Имам късмет обаче, че аз не съм толкова тъп. Отдавна знаех, че ще ме обичаш вечно.

— Вечността е много дълго време, Лаклан. Не можеш ли да го ограничиш до нещо като петдесетина години?

— Не, скъпа, с теб имам нужда именно от вечност.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Боже Господи, това наистина е средновековен замък. Погледни, Меган.

Меган погледна през прозореца на каретата, после се отпусна до съпруга си.

— Разбира се, че е замък. Какво друго да е с име като Крегора?

— Това не означава задължително, че...

— Обикновено, обаче, означава.

Той гневно я изгледа.

— Ако трябва да се къпя в дървена вана, тръгвам си.

— Няма ли да престанеш с оплакванията? С нетърпение очаквам да се видя с Кимбърли. Нали няма да ми развалиш посещението, като постоянно се мусиш, докато сме тук?

— Може и да го направя.

Тя го изгледа учудено.

— Добре, инати се, щом искаш. Аз пък може да кажа на Лаклан, че си решил да подарим двата коня, които доведохме с нас, за кръщенето на Мелиса.

— Издайница!

Тя му се усмихна мило, а след малко и той се усмихна и се наведе, за да я целуне набързо — е, поне такива му бяха намеренията в началото. Събитията обаче се стекоха така, че те все още се целуваха, когато каретата спря пред вратата на замъка. За късмет на Девлин, именно Лаклан пръв стигна до вратата и я отвори.

— Около езерото има хубава алея, където можете да се повозите, ако не ви се иска да прекратявате пътуването — подхвърли той и се засмя.

Херцог и херцогиня Ротстън се отдръпнаха един от друг, Меган чаровно се изчерви, а Девлин се намръщи.

— Може би някой друг път, Макгрегър. В момента сме решили да видим тази развалина, която наричаш дом.

— О, разбира се, с удоволствие ще ви разведа наоколо, веднага щом се настаните. Тази година направихме големи подобрения и нямам търпение да ви го покажа.

— Предполагам, че стана въпрос за замъка, скъпа — услужливо се намеси Девлин, когато видя, че Меган въпросително вдига вежди.

— Е, знам, че говори за замъка, разбира се. Вие можете да го разглеждате, колкото си искате, но аз нямам търпение да видя Кимбърли и дъщеря ѝ. Само ми покажи къде са, Лаклан.

— Дамите в момента са в салона със семейството на Кимбър. Те също дойдоха за кръщенето.

— Сесил е тук? — възкликна Девлин. — Боже, вече със сигурност знам, че няма да остана за дълго.

Меган го сръга с лакът.

— Той ти говори за клана Макфърсън. Нали ти казах за тях!

— А, да. Забравих.

— След като ги видиш, това вече никога няма да се повтори — прихна Лаклан.

Не преувеличаваше — много бързо се убедиха в това. Макфърсънови бяха нещо невероятно. Освен това всички се бяха събрали в една стая и не минаваха и пет минути, без да се скарат за нещо и почти да се сбият. Кимбърли обаче оказваше поразително въздействие върху братята си — само един неин поглед беше достатъчен да ги умири.

Всички обсипваха с внимание бебето на Кимбърли. Кимбърли беше написала писмо на Меган, в което ѝ съобщаваше за трагичната история на майка си и че Мелиса щяла да изпита щастието, което баба ѝ не успяла да изпита. Меган не се съмняваше в това. Малката душичка имаше шестнадесет вуйчовци. Несъмнено щяха да я разглезят.

— Не ми се иска да ти натяквам, но помниш ли, че ти казах, че ще стане така? — прошепна Меган на Девлин и кимна към Кимбърли, която се усмихваше на Лаклан. — Виждал ли си някога по-щастлива жена?

— Хм, може би теб?

Меган като че ли се замисли, преди да отговори.

— Да. Но предполагам, че аз съм изключение.

— Предполагаш?

— Е, не искам да те карам да си мислиш, че можеш да престанеш да ми правиш комплименти. Нужно е много, за да ме направиш щастлива.

— Наистина ли? — прошепна той на ухото ѝ.

— Да, но ти се справяш чудесно — засмя се тя.

— Казах ти, че няма да е толкова зле — каза Кимбърли, когато си легнаха вечерта. — Признай си, че с Девлин ви беше приятно, че сте заедно, нали?

Лаклан я придърпа към себе си, както правеше всяка нощ, и тя сложи глава на рамото му.

— Е, не е чак толкова лош, след като го поопознаеш — с нежелание отбеляза Лаклан.

— Сигурно. Иначе Меган нямаше да го обича толкова много.

Каза го и настръхна — може би не биваше да споменава името на Меган, но пък отдавна се канеше да подхване темата и все отлагаше.

— Какво?

Тя се усмихна. Толкова беше тактичен, когато тя беше раздразнена. Това ѝ харесваше.

— Просто се чудех... Знам, че ме обичаш...

Той я прегърна.

— С цялото си сърце, скъпа.

— ... но храниш ли още някакви чувства към херцогинята?

Лаклан мълча толкова дълго, че тя се надигна да го погледне и видя, че той тихо се смее.

— Понякога се държиш като глупаво момиче, Кимбър. Да не би да си се тревожила за това?

— Всъщност не, но едно време се тревожех.

— Скъпа — поклати глава той, — дори когато казвах на хубавата Меган, че я обичам, мислех само за теб, ти беше пленила сърцето ми. Тя самата го каза най-добре. Чувствата ми към нея не бяха истински — та аз дори не я познавах. И беше права. Просто красотата ѝ за миг ме беше заслепила. Ти обаче ме караш да забравя всичко — толкова много те обичам. Сега ще си признаеш ли?

— Какво?

— Че ще ме обичаш завинаги? Искам да съм с теб повече от един живот, скъпа. Дори и вечността няма да ми стигне.

— Само при едно условие — усмихна се тя.

— Не, безусловно.

Тя дълго не отдели поглед от него, после каза:

— Добре тогава, но...

— Никакво „но“, скъпа.

— Но ти трябва да ми обещаеш, че ще мога да те открия в тази твоя вечност. Ако трябва да живея без теб дори само един живот...

— Не, никога, Кимбър — каза той пламенно. — Ти винаги ще бъдеш до мен и аз до теб. Имаш думата на Макгрегър.

Тя се засмя. Това, разбира се, означаваше, че ще бъде точно така.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.